

Hồng Tảo - Thần thú lục long tử chi cuốn

Contents

Hồng Tảo - Thần thú lục long tử chi cuốn	1
1. Tự Chương	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	13
5. Chương 4	17
6. Chương 5	22
7. Chương 6	27
8. Chương 7	32
9. Chương 8	37
10. Chương 9	41
11. Chương 10	46
12. Chương 11	51
13. Chương 12	56
14. Chương 13	60
15. Chương 14	65
16. Chương 15	69
17. Chương 16	74
18. Chương 17	79
19. Chương 18	84
20. Chương 19	89
21. Chương 20	94
22. Chương 21	99
23. Chương 22	103
24. Chương 23	108
25. Chương 24	114
26. Chương 25	118

Hồng Tảo - Thần thú lục long tử chi cuốn

Giới thiệu

Dịch: Nộ Vãn Thiên Nguồn: tangthuvien

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-cao-thien-thu-luc-long-tu-chi-cuon>

1. Tự Chương

Tự chương

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Nguồn: tangthuvien

Câu chuyện kể về Tứ Long Tử của Long Hải Thành, từ Long Chủ cho tới binh tôm tướng của ai nấy đều hay.

Tuy hắc có óc lại không dùng óc, tính tình thẳng như ruột ngựa, không biết không hiểu.

Lần này vì bệnh của Long Chủ, hắc bước lên Nhân giới tìm một vị thuốc.

Đám huynh đệ đều nói hắc gặp vận tốt, rút trúng táo đỏ hay dùng để nấu canh.

Nhiệm vụ dễ dàng như vậy, đầu óc hắc có chậm chạp hơn chẳng nữa cũng sẽ không phạm sai lầm...

Nào có dễ dàng chứ? Cái thứ nhỏ nhỏ đỏ đỏ tròn tròn ấy rốt cuộc là thứ quái gì?

May thay hắc với tinh thần 'không ngại học hỏi', nhờ sự 'chỉ bảo lầm lạc' của đứa nhóc sáu tuổi...

Rất nhanh tìm được vị thuốc hắc cần tìm: một nhân loại giống cái tên là 'táo đỏ'...

Táo đỏ này kỳ quặc thật, hắc đắc tội với nàng ở đâu?

Chẳng qua là muốn táo đỏ thượng hạng bật cười rất ngọt, ôm vào rất êm thôi mà.

Nàng liền trở mặt như lật sách, lúc trước còn tươi cười dịu dàng, lát sau đã giương nanh múa vuốt...

Chụp cho hắc tội danh cầm thú, xách chổi liều mạng hành hung hắc một trận...

Nghĩ đến bộ dáng hung thần ác sát của hắc, ngay cả nam nhân nhìn thấy đều sẽ tự động tránh lui.

Chỉ có táo đỏ nhỏ bật cười ngọt ngào, ôm vào mềm mại này không sợ hắc...

Còn to gan hạ chiến thư, nói chỉ cần Hà Bá tha cho nàng, nàng sẽ thuộc về hắc!

Vì để nàng cam tâm tình nguyện theo hắc về vào nồi nấu canh, hắc liều mình.

Chờ khi hắc thu thập xong tên Hà Bá giả mạo nọ thì cũng chính là lúc nàng thực hiện lời hứa...

*Hồng Tảo = táo đỏ. Chính vì nhầm lẫn giữa vị thuốc và tên nữ chính mà nam chính mới đến tìm nữ chính. Câu chuyện bắt đầu...

2. Chương 1

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 1

Dịch: Nộ Vần Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Duyệt Xuyên trấn, nằm cách phía tây Nam Thành mười sáu dặm, là một trấn sông nước dân cư đông đúc. Tên trấn bắt nguồn từ con sông Duyệt Xuyên chảy qua toàn trấn.

Sông Duyệt Xuyên hình dáng như giao long, uốn lượn ngoằn ngoèo, mặt nước phản chiếu trời xanh mây trắng.

Nương theo sắc trời sớm chiều, cảnh sắc Duyệt Xuyên luôn biến ảo đa đoan, lúc thì rực rỡ nắng vàng như trải lớp lụa vàng chói mắt cao quý; lúc thì rải đầy rặng chiều đỏ tươi, như gấm nhuộm sắc hoa, tươi đẹp động lòng.

Duyệt Xuyên chảy qua toàn trấn, chia thành bảy luồng, trải đều theo hình chữ Y, nhiều phòng tranh mái ngói được dựng lên dọc theo con sông, số lượng cầu đá lớn nhỏ trong trấn sớm đã vượt quá trăm.

Duyệt Xuyên có Thần. Trong lòng mỗi người dân đều vững tin như vậy.

Ngài ban cho họ nguồn cá tôm dồi dào, nguồn nước trong lành, họ toàn tâm toàn ý thành kính và kính sợ nó, kính việc tưới tiêu của Duyệt Xuyên, sợ cơn giận dữ của Duyệt Xuyên.

Xuyên Thần từ bi, nước sông gió êm sóng lặng, làm cho người dân trong trấn có thể qua lại trên sông, đánh cá, ngắm cảnh, chăm chỉ làm việc.

Nước sông cuộn trào chìm ngập, chính là Xuyên Thần tức giận, là người dân trong trấn vô tình chọc giận thần linh. Khi ấy, dân chúng toàn trấn tập hợp cùng nhau quỳ xuống bên bờ sông Duyệt Xuyên, dập đầu cầu xin, đến tận khi Xuyên Thần nguôi giận mới thôi.

- Kỳ cảnh ghê.

Khi Bò Lao nhìn thấy cảnh tượng người dân trong trấn quỳ dọc bờ sông, ai nấy hai tay chắp thành hình chữ thập, hoặc nằm rạp dập đầu, hoặc cất tiếng khóc, cầu xin Xuyên Thần tha thứ, ngoại trừ hai chữ 'ca tụng' thì chẳng tìm nổi từ nào có thể biểu đạt cảm tượng của mình lúc này.

Buôn bán bỏ đẩy không làm, ba bữa cơm không buồn ăn, con trẻ khóc đòi sữa, gà bay chó nhảy trâu chạy, cũng chẳng một ai rảnh hơi quan tâm...

- Kỳ cảnh ghê... -Lại là tiếng than thở lặp lại, lần này thêm cả những cái lắc đầu liên tiếp.

Nhân loại, một lòng thờ phụng thần phật, thật là lạc hậu.

- Con sông nhỏ này có thể có vị Thần lớn cỡ nào chứ? ... Lớn thật sự chỉ đều ở bên trên, chẳng buồn xuống dưới đâu. -Đôi mắt hần hơi nheo lại, mang theo vẻ lười nhác bất kính, liếc nhìn bầu trời trên cao.

Sét vang lên ầm ầm, giống như quát trả hần: thái độ hãy tôn trọng chút.

Ánh mắt lần nữa quay về hai bờ sông Xuyên, cả trấn bận rộn như vậy hần tìm ai để hỏi đây?

Không một ai thèm để ý tới hần.

- Chọn nhầm trấn rồi... Nên tìm một tiểu thành để lên bờ. Tiểu Cửu từng nhắc qua, trấn đó cũng không kém...

Bồ Lao giơ tay, gỡ đầu gỡ tóc, lăm bằm.

Tóc hăn như con người, mái tóc đen ngang vai, hơi thẳng, hơi rối, không buộc, không bện, vền vền chỉ hất về đằng sau đầu, mặc cho nó tung bay trong gió.

Khuôn mặt được tôn lên dưới mái tóc không tính là anh tuấn tinh tế.

Mi quá dày, mắt quá sắc, mũi quá thẳng, khuôn mặt đường nét rõ ràng, thô thiển như đao gọt, đó là một khuôn mặt có thể dễ dàng dọa trẻ con khóc, lúc này bởi ảo não lộ vẻ ngờ ngàng lạc lõng.

Tuy rằng ngờ ngàng lạc lõng nhưng cũng không hòa tan nổi vẻ thô lỗ trời sinh.

Hình thể cường tráng, cao to bắt mắt, đứng ở trên đường hệt như hạc giữa bầy gà.

Nếu không phải người dân trong trấn bận quỳ bái Duyên Xuyên, bỏ quên sự tồn tại của hăn, bằng không nam nhân như hăn rất khó không hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Huynh đệ đều nói ta gặp vận tốt, rút được vị thuốc dễ nhất, chắc, nào có dễ chứ?! –Hăn tay chân luống cuống, bèn vuốt ngược mái tóc đen trên đầu, vò vò gỡ gỡ, làm trên đầu rối tung, rất có phong cách của nhân sĩ giang hồ.

Hăn không phải người giang hồ, giang và hồ đều quá nhỏ bé với hăn.

Hăn đến từ nơi còn rộng lớn mệnh mông hơn.

Biển cả.

Ngạo khí và thú tức trên người hăn, nhân loại vĩnh viễn không bắt chước được.

Đường đường Tứ Long Tử của Long Hải Thành, há phải nhân loại tầm thường có thể sánh bằng?

Hăn là Long Tử, thần thú Long Tử.

Đạp bước Nhân giới để tìm một vị thuốc.

- Cái thứ nhỏ nhỏ đỏ đỏ tròn tròn tên gọi táo đỏ... rốt cuộc là thứ quái gì? Tiểu Cửu nói, tùy tiện tìm một người hỏi, thẳng nhóc sáu tuổi cũng biết. –Tứ long tử Bồ Lao tiếp tục lăm bằm.

Long Hải Thành không sản xuất táo đỏ, không thể trách hăn kiến thức hạn hẹp, hăn hoàn toàn mù tịt với thứ này.

Tốt nhất tùy tiện hỏi một người qua đường đều có thể hỏi được, hăn không tin đơn giản như vậy. Được, hăn thử! Nếu thử không xong, trở về tìm Tiểu Cửu đánh đòn!

- Ở đâu tìm được táo đỏ?!

Hăn cao giọng lớn tiếng hỏi.

- Xin Hà lão gia bớt giận...

- Chúng tôi có chỗ nào không làm tốt, không làm đúng, xin ngài hiển hiện thần tích để chúng tôi biết, chúng tôi sẽ sửa đổi...

- Hà lão gia bớt giận... Đừng đánh chìm vườn nhà chúng tôi...

Đưa mắt nhìn, hai bên bờ sông nhà này nhà kia, mấy trăm người ở đó, ai cũng không buồn ngẩng đầu liếc hăn lấy một cái, toàn bộ đập đầu cầu xin với sông Duyên Xuyên đục ngầu.

Nước sông Xuyên cuộn trào, thanh thế dữ dội, vang lên ầm ầm, vùi lấp hết những câu hỏi về nó.

- Hứ. –Bồ Lao trợn mắt, chuẩn bị quay đầu rời đi.

Một thanh âm non nớt mơ hồ không rõ từ lỗ chó bên bức tường nhỏ đằng sau hăn vang lên.

Tiếp đó, một chiếc đầu nhỏ nhô ra ngoài.

Một đứa bé chừng năm sáu tuổi, nước mũi dính đầy mũi, cái miệng hở vài chiếc răng, nhếch miệng cười.

- Đường số 7, rẽ trái, chỗ rẽ thứ hai... đi thẳng rồi lại đi thẳng...

- Người... đang nói với ta? –Bồ Lao tự chỉ vào mũi mình, thằng bé dùng sức gật đầu, hấn ngời xuống, mặt đối mặt với thằng bé.

Thật đáng buồn, con trấn lớn như vậy chỉ sót lại một thằng nhóc để ý tới hắn.

Thằng bé không hiểu ý nghĩa việc người lớn quý báu Duyên Xuyên, không cảm nhận thấy sự hoảng loạn lo lắng của người lớn, còn thanh thoi không sầu không lo, mút đầu ngón tay, nụ cười vô cùng đáng yêu.

- Chẳng phải người muốn tìm Hồng Tảo? –Thanh âm non nớt hỏi ngược lại.

- Đúng. –Bồ Lao gật đầu lia lịa.

- Đường số 7, rẽ trái, chỗ rẽ thứ hai... đi thẳng rồi lại đi thẳng... -Thằng bé nói lại một lần, lần này kết hợp với động tác tay, chỉ về hướng xa xa, cũng không biết là thật hay giả.

Hả!?

Thật sự ngay cả thằng nhóc sáu tuổi đều biết?!

Thằng bé vẫn cười ngây ngô, ra hiệu:

- Lên giữa sườn núi, nhìn thấy một căn nhà trúc. Tươi có, phơi nắng có, hun sấy có, hoặc là bật cười ngọt ngào, ôm vào mềm mại, đều có.

Tươi? Phơi nắng? Hun sấy? Bật cười ngọt ngào? Ôm vào mềm mại...

Trong đầu Bồ Lao lóe lên rất nhiều ý tưởng tượng kỳ quái — tròn, dẹt, nhọn, cháy, giống cục đường, giống bịch bông... Sự mơ hồ trên mặt chữ của thằng bé chẳng những không chỉ ra được sai lầm, ngược lại càng đẩy hắn vào trong năm dặm sương mù.

“Táo đỏ” rốt cuộc là cái quái gì!? Càng ngày càng cao thâm khó lường...

Thôi, tự mình đi một chuyến, mê hoặc đầy bụng chẳng phải sẽ rõ ràng sao?

Ôm tâm tình tạm thử một lần, Bồ Lao vươn tay vò loạn mái tóc ngắn của thằng bé, nhếch miệng cảm ơn, đứng dậy đi theo hướng nó chỉ.

Đường số 7 rẽ trái, rẽ ra phố chợ, góc rẽ thứ hai, bước lên cầu cong vắt ngang con sông trong trấn, dưới cầu nước sông Xuyên chảy dữ dội, gần như sắp bắn lên trên cầu.

Đi thẳng, đi ra khỏi thành trấn ồn ào náo nhiệt, lại đi thẳng tiếp, không thấy đường rẽ, chỉ có một con đường đá kéo dài theo một hướng.

Đường đi quanh co, lên sườn núi lại không dốc, hai bên đầy cỏ cây xanh biếc, tiếng côn trùng vang lên chúi chít.

Tiếng nước xối xả của Duyên Xuyên dần cách xa, không còn nghe thấy rõ ràng nữa.

Rõ ràng cách trấn không xa không gần nhưng yên tĩnh đến mức... dường như là hai thế giới.

Từng tia nắng chiếu qua kẽ lá, con đường mòn trải thành một dải sáng bạc.

Ồc xá cách đó không xa, được dựng lên bằng cỏ tranh và trúc.

Vài gốc cây già bền chắc bao quanh lấy nó.

Từ trong bóng cây, hắn nhìn thấy nàng.

Một cô gái trẻ bện y phục màu xanh nõn chuối.

Lá cây khắp vườn, xanh tươi cả mảnh.

Trong lùm cây xanh, từng trái cây tròn thành chuỗi một cách khéo léo, có xanh có đỏ, giống như những hạt châu treo lên ngọn, từng chuỗi, từng cành, hoàn chỉnh toàn vẹn.

Những bông hoa chưa kịp kết quả mọc trên cành mới, xanh vàng xen lẫn, thi nhau đua nở.

Gió mát hây hây phả vào mặt, mái tóc dài của nàng khẽ đong đưa, từng tia nắng chiếu xuống như tô thêm vẻ rực rỡ sáng lạn lên bộ y phục xanh nhạt của nàng.

Tay nàng cầm gùi trúc, nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, nàng ngừng hái hoa quả, xoay nghiêng người, khuôn mặt hơi ngước lên, trên trán mồ hôi chi chít, từng giọt trong suốt tỏa ánh sáng, thấy hấn tới trong đôi mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chỗ nàng hiếm khi có người lạ tới chơi, huống chi còn là loại người xa lạ không giống bách tính bình thường như hấn.

Bách tính bình thường, thư sinh quen đeo mũ đội nón, áo dài bào trắng; tiểu thương thích đeo khăn buộc đầu, y phục tiện bề cho chuyển đồ thờ hàng, ngay cả đại hiệp võ lâm tự do tiêu sái cũng khó bỏ được phong cách ăn mặc.

Hấn vừa không giống thư sinh, cũng không phải tiểu thương đầy tớ, miễn cưỡng giống như... đại hiệp luyện võ đến tẩu hỏa nhập ma!!!

Mái tóc không hợp thời, giống như lửa giận ngút trời, nó không phải là màu đen đến tối mức tỏa sáng, dưới ánh nắng nó loáng thoáng mang theo màu sáng đỏ.

Áo đỏ thêu kim long, chất liệu trơn nhẵn, xem ra là chất liệu cực tốt, hơn cả tơ lụa. Nơi vạt áo lại phanh rộng vô cùng, xương hông cong cong cường tráng, cùng màu da lúa mạch trước ngực toàn bộ hiển lộ ra.

Trên cổ chỉ có một chiếc răng mai làm vật tô điểm. Là vật kỷ niệm của một loài sinh vật nào đó... sau khi bị bẻ răng được lưu lại.

Một kỷ niệm thật man dại.

Thật sự phù hợp với diện mạo ngũ quan của hấn.

Mi không hiền, mắt không lành, khuôn mặt hơi ngước, đôi mắt hơi nheo, hết như cao ngạo ngước nhìn chúng sinh.

Hấn mang dáng vẻ ‘người đã tới sao không quỳ xuống’, thật là quỷ dị.

- Táo đỏ?

Nam nhân không biết nên xưng hô ‘công tử’ hay ‘đại hiệp’ kia nhìn chằm chằm nàng, đôi mắt nhìn đắm đắm nàng từ đầu tới chân, hoàn toàn không biết xấu hổ, mở miệng liền hỏi.

Thanh âm trầm ổn vượt ngoài dự liệu, rất là dễ nghe.

Hai chữ ‘Táo đỏ’, thốt ra từ miệng hấn không nhanh không chậm không nặng không nhẹ, mang theo chút tùy hứng, theo chút dò hỏi, khóe môi nhếch lên thành đường cong như trăng lưỡi liềm.

- Đúng... -Nàng vô ý thức gật đầu đáp lời, khuê danh của nàng trùng hợp tên là Hồng Tảo.

Cho rằng hấn đang gọi nàng, nhưng nàng không quen hấn, chưa từng gặp mặt, không nên thân mật như thế, chắc là ‘Hồng Tảo’ trong miệng hấn hấn không phải chỉ nàng.

Hai tay vội vã lau sạch nhựa cỏ trên áo, lau thành một mớ bừa bộn, nàng tiến lên chào đón.

- Công tử, éc... đại hiệp, éc... Ngài, muốn mua táo đỏ phải không? -Nàng quyết định bỏ qua xưng hô.

- Bán thế nào? -Thì ra bỏ tiền là có thể mua được à? Hấn còn tưởng rằng phải chém giết một trận mới có thể lấy được.

- Tươi thì một cân hai lượng, phơi khô thì một cân hai đồng, hun sấy thì một cân hai lượng năm đồng. -Nàng cười nhạt đáp.

Còn nói thiếu hai loại mà.

Bật cười ngọt ngào, ôm vào mềm mại.

Rượu ngon phải chôn vò xuống đất, càng cố ý không nhắc thì mới là hàng ngon.

- Bật cười ngọt ngào thì sao? Bao nhiêu tiền có thể mua? Còn nữa, ôm vào mềm mại... Cùng báo giá đi.
- Muốn mua, đương nhiên phải mua ngọt chứ, nấu canh mùi vị càng ngon hơn mà?

Trông hần hiểu thuận biết bao, cố gắng chọn cho cha già thứ tốt nhất.

Nàng chờ ra, những lời này vào tai lại biến thành chọc ghẹo hạ lưu.

Táo mọc trên cành, hái ngay lúc còn tươi rói; táo trong gùi, sau khi phơi nắng, màu sắc đỏ tươi; táo qua hun sấy, đen nhánh sáng đẹp, ruột quả đầy đặn — những quả táo này, không có nửa quả biết cười, càng không nói đến bật cười ngọt ngào...

Giờ phút này, 'Hong Tảo' biết cười đứng trước mặt hần, chỉ có nàng.

Thì ra, hần mang ý đồ bất lương.

Ý của tủy ông, không ở trong rượu.

Mua táo đỏ là giả, giấu cợt 'Hong Tảo' mới là thật.

Má phẩn bởi vì giận dữ hơi đỏ lên, trong đôi mắt hạnh dấy lên ngọn lửa, trợn trừng mắt với nam nhân cao to.

- Nói đi mà, bao nhiêu tiền đều không sao, ta cần loại ngọt nhất, mềm nhất.- Đại gia ta cái gì cũng không có, chỉ tiền nhiều nhất, muốn bao nhiêu thì biến bấy nhiêu.

Trong con trấn nhỏ như Duyên Xuyên này, dân phong thuần phác, không có ác bá hoành hành, không có con cháu nhà giàu quát tháo hăm dọa trắng trợn như hần, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng không hề khách khí chút nào, miệng còn vương đầy hơi tiền, vô sỉ đến mức... làm nàng khó có thể tin.

Nàng cảm tức, xụ mặt, nụ cười hoàn toàn biến mất.

- Ra ngoài.

- Hả? -Hần vẽ mặt nghi ngờ.

- Người đi ra ngoài! -Nàng tiện tay túm chổi tre, bảo vệ ở trước ngực, đuổi hần ra khỏi rào trúc.

Trở mặt như lật sách, một lúc trước còn là cô gái dịu dàng tươi cười, một lúc sau liền giương nanh múa vuốt.

Thế nhưng mà răng không nhọn, vuốt không sắc, dung mạo không hề thấy vẻ hung ác, một chút khí thế đe dọa người khác cũng không có.

- Vì sao đuổi ta? -Bồ Lao vô cùng bất ngờ.

- Kể mang ý đồ xấu ai cũng có thể đuổi! -Nàng ráng duy trì khí thế giằng co.

- Ý đồ xấu!? Ta chỉ muốn mua táo đỏ, cô bán cho ta là được, ta chẳng phải muốn ăn không trả tiền, ta sẽ trả cô tiền! -Chụp tội danh gì chứ!?

- Im miệng! Cầm thú! -Càng nói càng khó nghe! Tưởng rằng có tiền thì có thể... nàng đỏ bừng hai má, tức giận gấp bội.

- Cầm thú gì? Ta đường đường một con... -Thần thú Long Tử, bị coi là cầm... Ồ, cũng đúng, hần kể ra cũng là một loài cầm thú, nàng không nói sai.

Bởi vậy, ngược lại không có lý do phản bác. Bồ Lao lại gãi tóc, trong lúc ngẩng đầu lại càng thêm rối.

Hần lăm lăm trong miệng, âm lượng lại không hề che lấp:

- Tươi có thể bán, phơi khô có thể bán, hun sấy cũng có thể bán, chỉ mỗi bật cười ngọt ngào không được à? Chứng minh được hiệu có khác biệt, càng không bán thì càng trân quý.

Càng trân quý càng hiếm càng có thể khiến các huynh đệ lau mắt mà nhìn, hần càng nhất định phải lấy được.

- Thế này đủ hay không? –Bồ Lao thò tay lấy trong vạt áo, lòng bàn tay biến ra một đồng bạc lớn. Lúc móc ra, dưới ánh nắng chiếu rọi, sáng đến chói mắt, lóa đến chướng mắt:

- Thêm cho cô một cục nữa cũng không thành vấn đề, bán cho ta đi, táo đỏ ngon ngọt.

*Long Tử: con trai rỗng

3. Chương 2

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 2

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Hắn thương lượng, cố nặn ra kiểu cười hiền lành hẳn không am hiểu, gương mặt vốn đã thô lỗ càng thêm chút dữ tợn.

Câu trả lời của nàng, là chối đánh loạn tới.

Táo ngọt, ngon ngọt!? Mấy chữ thốt ra từ trong miệng hắn đã đun sôi đầu óc nàng, làm nàng mặt đỏ tai hồng, hơi nóng bốc thẳng từ đỉnh đầu, nàng giải thích nó là vì — ‘nổi điên’!

Chối tre đáp lên người Bồ Lao, tặng hắn tro bụi đầy đầu.

Bồ Lao trố mắt, đôi mắt trừng lớn, không hề để ý tới sức lực yếu ớt đặt trên người mình.

Sức lực của nữ nhân có thể nặng bao nhiêu? Mềm oặt, giống như lá tre rơi lên người, không đau không ngứa. Khiến hắn giật mình chính là...

- Cô dám đánh ta?

Nàng dám!

Hơn nữa, còn đang tiếp tục!

- Ta lớn như vậy cô dám đánh ta?! –Hắn vẻ mặt hung thần ác sát, ngay cả nam nhân nhìn thấy đều sẽ dẫn đao cân nhắc trước, rồi suy đi nghĩ lại có nên làm địch với hắn hay không, mười người có chín người lựa chọn không dám đối mặt với hắn.

Cái bề ngoài này, chỗ tốt lớn nhất chính là đủ để dọa người, chỉ đứng ra là có thể dọa lui một lũ tiểu quỷ.

Con bé này lại không sợ!?

Hắn cho rằng nhân loại đều nhát gan, bóp cái là vỡ, nhất là loài ‘giống cái’ đầu nhỏ tay gầy này, giống như một cơn gió thổi qua liền có thể thổi bay nàng.

Người nhỏ, lá gan càng nhỏ, diện mạo như nàng, lá gan so với hạt ngô biển chắc không lớn hơn bao nhiêu chứ? Vung chối lại vung thuận tay, nhanh nhẹn như vậy?

- Ta vì sao không dám?! Kẻ khốn nạn, ai ai đều có thể diệt! Đánh người, vừa đúng mà thôi! Đừng cho rằng con gái người ta dễ ức hiếp! –Lẽ nào đối với ‘cái giá hào phóng’ của hắn, nàng phải hô to cảm ơn ư?

Nàng hung ác giống như con mèo bị đập phải đuôi, bởi vậy mà gương vuốt phản kích.

Đôi mắt giận dữ, đen nhánh mà sáng ngời, hơi mang theo lửa giận, lúc bảo vệ an nguy cho mình thì kiên nghị không khuất phục, lại hóa thân thành con hổ dũng mãnh, không sợ kẻ cao lớn cường tráng ở trước mắt như hắn.

- Cô có biết phân rõ trái phải hay không đó?! –Bồ Lao chỉ né không hoàn thủ, bởi vì nàng là giống cái, mong manh như vậy, nhỏ nhắn như vậy, yếu đuối như vậy, nếu hấn vung một chưởng nàng nào còn mạng nữa?

Nàng không biết sống chết, ngu ngơ không phân rõ ràng, coi mãnh long thành con giun, đánh đến thỏa chí đã đời...

- Đi mau! Còn không đi? –Nàng không có ý dả thương người, chỉ muốn tự bảo vệ mình, dùng giọng điệu cương quyết đe dọa, khí thế to lớn đẩy lui ác đồ.

Bồ Lao không phải sợ nàng, càng không sợ chổi tre trong tay nàng, nhưng hấn vẫn hứng chịu, hấn sợ kiểu nhóc con không biết tự lượng sức lại kêu gào lớn tiếng, còn không nghe lời người khác vào tai.

Đánh không thể đánh, sờ không thể sờ, muốn quát nàng lại sợ quát điếc nàng...

Phiền phức.

Hấn không có kinh nghiệm giao tiếp với nhân loại giống cái, cho nên cảm thấy rất nan giải.

Đến sau đó, trực tiếp không né nữa, dùng thời gian tránh né để trầm tư, nghĩ thầm nên ‘hòa giải’ với nàng như thế nào, mặc cho những đòn đánh như chim non mổ thóc rơi lên người.

Khí lực nàng dùng để đuổi người hấn không thêm để vào mắt.

Hấn không nhúc nhích, nàng cũng ngừng thế công, một mặt không hiểu hấn vì sao bỏ phòng ngự, nhưng lại không xoay người bỏ chạy còn ngoan ngoãn đứng đó mặc cho nàng đánh?

Mặt khác, là trên con đường mòn xanh ngoài nhà có người khác tới thăm phân tán sự chú ý của nàng.

Người lần này tới không phải loại người xa lạ như Bồ Lao, mà là trưởng trấn Duyên Xuyên cùng vài vị bô lão trưởng bối.

Bọn họ ai nấy vẻ mặt phức tạp, có người sắc mặt ngưng trọng, có người như trút được gánh nặng, có người khi đưa mắt nhìn nàng ánh mắt tràn đầy vẻ thương hại.

Thương hại.

Thứ cảm xúc này, nàng hiểu.

Ý đồ họ tới nàng đương nhiên biết rõ.

Khoảng thời gian này, trong Duyên Xuyên trấn vô cùng xôn xao, đều đang bàn luận ‘sự kiện nợ’.

- Hồng Tảo... -Trưởng trấn Phạm Bá vẻ mặt khó xử, hàng lông mày hoa râm cau chặt đến vặn vẹo, ấn đường lưu lại vết nhăn cực sâu, muốn nói lại thôi.

- Trúng tuyển... là tôi? –Nàng thu lại chổi tre giơ lên giữa không trung, hai tay nắm chặt thân chổi, gân mạch xanh lét trên bàn tay nổi lên rõ ràng, nàng nắm càng chặt màu sắc càng bắt mắt.

Phạm bá gật đầu nặng nề. Trong lòng cảm kích không thôi với sự thông minh của nàng, làm ông không cần chính miệng tuyên bố tin tức này với nàng.

Hoàn toàn yên tĩnh, Bồ Lao ngó hai bên đều trầm mặc, không rõ họ đang nói gì, chỉ cảm thấy bầu không khí rất quỷ dị.

Ánh mắt lạnh nhạt liếc về phía nàng, sự nóng giận bức tức nàng đánh hấn khi nãy hầu như tan hết, cả khuôn mặt nhỏ cũng ảm đạm xuống, vừa không còn vẻ tươi cười cũng không thấy tức giận, hờ hờ hững hững.

Ngược lại vẻ mặt mấy lão già tới tìm nàng lại phong phú hơn rất nhiều.

- Hết thấy đều là ý trời, bất tự các cô nương trong trấn toàn bộ đều đưa cho Hà lão gia chọn lựa, Hà lão gia chỉ vừa ý mỗi con, đây là phúc phận con giành được, người khác cầu còn không được. –Trần bà bà, một trong số các bô lão muốn an ủi, nhưng lời rời khỏi miệng lại chẳng khiến người ta vui vẻ lên chút nào. Trần bà bà có bốn cháu gái, không ai hy vọng có ‘phúc phận’ cầu mà chẳng được này.

Hơn nữa, nếu là phúc phận, lúc trước sao không ai đứng ra tự nguyện?

Bằng không áp dụng biện pháp bắt buộc, ép khuê nữ chưa lấy chồng trong toàn trấn giao bát tự ra, rồi ném từng tấm bát tự vào Duyệt Xuyên, mặc cho ý trời chọn lựa?

Chỉ nhằm có thể làm dịu cơn giận của sông Duyệt Xuyên...

- Bách tính cả trấn đều sẽ cảm ơn con... -Lương gia nói xong liền muốn quỳ xuống dập đầu về phía nàng, may có các bạn già ngũ tuần hai bên đỡ ông ta mới ngăn cản kịp thời.

- Vào lễ đón nhận, sinh lễ đồ cưới, kiệu hoa người đưa, mũ phượng khăn quàng, tất cả mọi người trong trấn sẽ bỏ tiền đóng góp, sẽ không hề qua loa và chậm trễ, sẽ long trọng như khi nhà mình gả con gái hay rước dâu, con chỉ cần an tâm làm tân nương tử là được... -Trưởng trấn Phạm bá khó giấu nổi sự áy náy, khi nói ra những lời này còn hơi run run.

Bất kể nói êm tai cỡ nào, cũng không che được rằng, đằng sau việc vui này không hề có chút không khí vui mừng, chỉ có máu tanh tàn khốc.

Một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, khoác áo cưới, thoa phấn cài hoa, ngồi trên kiệu cưới gả cho Hà Bá Duyệt Xuyên, lễ rước dâu vô cùng náo nhiệt, dọc đường pháo nổ liên miên, ngoài miệng mọi người nói chúc mừng nhưng trong lòng ai chẳng hay, nào có vui mừng gì?

Tân nương ngồi ở trong kiệu, đích đến cũng chẳng phải phòng cưới ấm áp, ngay cả người đưa kiệu đều sẽ bị ném vào Duyệt Xuyên để hoàn thành nghi thức Hà Bá đón dâu.

Trưởng trấn Phạm bá ập a ập ứng, miệng tiếp tục muốn nói ra những lời ích kỷ giả dối. Ông lấp bắp, cố gắng muốn nói một cách ân cần:

- Hồng Tảo... Ngày rước dâu đã quyết định vào năm ngày sau, con có cần... tạm thời chuyển đến nhà Phạm bá bá, xuất giá từ nhà Phạm bá bá, để Phạm bá bá sửa sửa tất cả thay cha mẹ con hay không?

Đây là một trong những lý do, một nguyên nhân khác không nói ra chính là sợ nàng lòng mang sợ hãi, lâm trận bỏ chạy, trước khi rước dâu đã chạy không thấy bóng người đâu.

Khuôn mặt trước sau vẫn bình tĩnh, thật chậm thật chậm mới hiện lên vẻ tươi cười, nàng nhếch khóe môi, lắc đầu.

- Con muốn ở lại đây, rất nhiều chuyện còn chưa làm xong, có vài bình rượu thuốc đáp ứng Trình đại thúc vẫn chưa ủ.

- Lúc này rồi con còn lo cho rượu thuốc của con... -Không thấy Hồng Tảo khóc lớn, Trần bà bà cảm thấy khá bất ngờ.

Cô nương nhà bình thường gặp phải loại chuyện xui xẻo này, chẳng phải đều im lặng lệ rơi trước, khóc một trận thỏa thuê cho vận khí xui xẻo của mình hay sao?

Nàng không ngờ có thể hờ hững, dường như người bị chọn trúng chẳng phải là nàng vậy.

- Con đã đáp ứng Trình đại thúc trước rồi, không thể bội tín. Táo hái xuống cũng phải xử lý.

- Xử lý có tác dụng gì? Con không có cách nào bán táo nữa đâu... Mấy ngày này, không bằng chuẩn bị cho tốt hậu sự... -Một chữ 'sự' cuối cùng không kịp ngăn ở miệng, Hoàng gia gia lòng quá thẳng miệng quá nhanh, đều bị mọi người xem thường.

- Ta phái đám trai trẻ Tiểu Lý tới giúp con hái táo ngâm rượu thuốc, nhiều người tay chân cũng nhanh hơn. -Trưởng trấn Phạm bá nói.

Giúp đỡ là thật, giám sát càng là thật, tìm người trông coi nàng là nhiệm vụ cấp bách.

Dựa theo lẽ thường mà phán đoán, cô gái biết được mình sẽ làm tể phẩm thông thường bước tiếp theo đều là trốn.

Ông không cho rằng... Hồng Tảo sẽ là ngoại lệ.

Nàng là tân nương của Hà Bá sông Duyệt Xuyên, nếu chạy mất thì cả trấn đều chịu không nổi cơn giận của Hà Bá, ông thân là trưởng trấn, nên lấy lợi ích lớn nhất của cả trấn làm ưu tiên hàng đầu. Chỉ là đành có lỗi với Hồng Tảo rồi.

- Vậy trước tiên xin cảm ơn Phạm bá bá. –Nàng cười nhạt cảm ơn.

- Con... đừng khách khí như vậy. –Cảm ơn với những trấn dân ích kỷ như họ, họ nào chịu đựng nổi?

Họ mới là bên nên quý xuống dập đầu với nàng, cảm ơn nàng dùng sinh mệnh đổi lấy sự bình an cho cả trấn nhất mà!

Vô cùng xấu hổ với ý đồ bất thiện của mình, đám bô lão không dám ở lâu, vội vã đi tới báo tin xong, dặn dò vài việc vặt, cùng với sự an ủi giả dối không hề có trợ giúp, liền kéo nhau rời đi.

Trước khi đi đều liếc nhìn Bồ Lao đang hai tay ôm ngực, nghe rất chăm chú.

Nam nhân cao to bắt mắt như thế, là ai?

Nếu là bình thường họ sẽ không để ý nhiều. Tuy nhiên Hồng Tảo đã bị tuyển làm tân nương của Hà Bá, nên khoảng cách và giới hạn với nam tử càng nên suy nghĩ cho thỏa đáng, không thích hợp cho thân mật quá mức làm hỏng danh tiết.

Cô gái hiến cho Hà Bá sông Duyệt Xuyên, ắt phải trong sạch như tờ giấy.

- Hồng Tảo, vị công tử này... -Cách xưng hô quá văn nhã không cách nào hợp với Bồ Lao, Phạm bá lập tức chữa lại:

- Vị huynh đệ này là?

Hắn còn chưa đi? Lúc này Hồng Tảo mới phát hiện ra hắn vẫn đứng ở một bên, thần sắc ung dung lười nhác.

- Hắn là khách đến mua được liệu. –Nàng chỉ có thể đáp lại hàm hồ, nói không nên lời thứ nam nhân này muốn mua, là...

- Thì ra là thế. –Đám bô lão cười thầm mình suy nghĩ nhiều, không dò hỏi nữa, xuống sườn núi, đi theo hướng trở về.

- Cô sắp lấy chồng à? –Bồ Lao nghe xong một hồi, đại khái nắm được trọng điểm, ngoài ra không nghe kỹ càng cho lắm.

Vẻ mặt của nàng hoàn toàn không giống người gặp việc vui, khuôn mặt thanh tú không nhìn ra bất kỳ nụ cười hoặc thẹn thùng nào, hắn vẫn chúc:

- Chúc mừng!

Nàng hơi giương mi, liếc mắt nhìn hắn, trong đôi mắt như có vẻ lạnh lẽo, lại như trào phúng hai chữ ‘chúc mừng’ đó.

Chúc mừng?

Chúc mừng cái gì?

Chúc mừng nàng ở trong toàn trấn có được phúc phận tràn đầy, may mắn được Hà Bá ưu ái, giành được vinh hạnh, sắp trở thành thê tử của Hà Bá, cùng hưởng hưởng hỏa với hắn, được trấn dân quý bái cùng bước lên Tiên Bồng sao?

Nàng bật cười tự giễu.

Nàng không rành bơi lội, ném vào trong sông, bất kể vùng vẫy thế nào kết cục chỉ có một –chết đuối. Muốn làm tiên làm quý hắn cũng không khó lắm đi.

- Trước khi lấy chồng hãy bán táo đỡ cho ta nhé, dù sao ta thoáng nghe rằng... sau này cô cũng không rảnh bán nữa đúng không? Ta mua hết!

Còn nhắc đến chuyện này? Thật không từ bỏ ý định.

- Năm ngày sau người hãy tới, cây táo đầy vườn, người thích hái thể nào thì hái. –Nàng sẽ không quản, cũng... quản không nổi.

Vẻ ảm đạm trong đôi mắt nàng Bồ Lao không hề bỏ sót. Dầu mình khờ khạo thể nào đi chăng nữa thì cũng nhìn ra vẻ tuyệt vọng chợt lóe rồi mất trên khuôn mặt xinh xắn của nàng.

- Bao gồm cả... bật cười ngọt ngào, còn có, ôm vào mềm mại à? –Cũng mặc cho hấn hái?

Nàng im lặng, dung nhan vốn còn có chút tức giận đột ngột mỉm cười như nụ hoa mới nở.

Nụ cười như ánh mặt trời xuyên qua màn mây, quét sạch âm u thật chói mắt, rất sáng lạn, làm cho khuôn mặt nàng như tỏa sáng.

Cười hấn có ý giả bộ? Hay là cười cho vận mệnh nàng sắp gặp phải?

- Ta, Hoàng Phủ Hồng Tảo, hấn là cái thứ “bật cười ngọt ngào, ôm vào mềm mại” muốn tìm trong miệng người. Chỉ đáng tiếc ta sắp gả cho Hà Bá sông Duyệt Xuyên làm thê tử, người dám... tranh với Hà Bá ư? – Nàng nở nụ cười lộ cả răng về phía hấn, nụ cười khả ái, nhưng chẳng khác nào khiêu khích hấn, giống như giễu cợt hấn không có bậc dững khí này. Ai có dững khí tranh chấp với Hà Bá? Không có ai.

- Hà Bá? “Hà lão gia” trong miệng họ vừa nãy không phải là nhân loại giống đực họ Hà ư? Mà là... Hà Bá? –Bồ Lao ngu ngơ, linh ngộ rất chậm.

- Hà Bá sông Duyệt Xuyên, người dân trong trấn thỉnh thoảng gọi hấn một tiếng ‘Hà lão gia’.

- Loại sông nhỏ như của các người... -Cũng sẽ có thần à? Hấn thấy, là yêu thôi. Hà Yêu rước dâu, loại chuyện này cuối đời Đường rất hay nghe thấy, đại khái là vì nước sông dâng trào, nhân loại cho rằng trời một cô nương trẻ tuổi tặng cho Hà Yêu là có thể đổi lấy an bình. Cũng chỉ có nhân loại mới tin, còn ngu ngốc tìm một cô gái, thật là ném đầu vào trong nước — Bồ Lao nghĩ một hồi, tình cảnh trong đầu dần vẽ thành hình.

- Cô sắp gả cho Hà Yêu!? –Hấn thét thành tiếng, thanh âm như sấm đánh, ầm ầm rung trời.

- Vậy chẳng ý nghĩa cho việc cô sắp ném mình vào nước?

Tuy rằng hấn bước lên đất liền tìm ‘táo đỏ’, dụng ý cũng không lương thiện cho lắm, định lấy để nấu canh nhưng chợt nghe thấy kết cục của nàng, hấn rất khiếp sợ.

Nàng mỉm cười, cười cho phản ứng chậm chạp của hấn, càng cười hấn ăn ngay nói thật.

Những lời kia của hấn, mọi người trong Duyệt Xuyên trấn đều biết rõ trong lòng, nhưng không ai dám nói thẳng.

- Ở trong mắt mọi người, ta là náo nhiệt xuất giá.

- Náo nhiệt cái cứt...

- Ai có thể khẳng định ta lần này xuất gia, chẳng phải là theo Hà lão gia, đi hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý sao? Biết đâu ta có thể phù hộ Duyệt Xuyên trấn cùng với nó, ngày sau không còn chịu nỗi khổ nước sông dâng trào nữa.- Lời này, ngay cả bản thân nàng cũng không tin.

Nàng dùng nụ cười giễu cợt chính mình.

Cánh môi hơi nhếch lên, khóe mắt lại dâng lên nỗi đau thương nhàn nhạt. Đôi mắt ấy nhìn về phía hấn, phảng phất như nặng nề đập vào ngực hấn, tặng hấn một quyền.

- Nếu người thật sự muốn chiếm lấy ta, thì hãy đi cầu Hà lão gia thành toàn cho người, hoặc tranh với Hà lão gia nhé.

Nàng nghĩ rằng hấn hai cái đều không dám.

Nàng muốn dọa hấn, muốn hấn biết khó mà lui.

Bất kể hấn ôm tâm tính nào mà đến, là trêu chọc, là tiêu khiển lúc nhàn chán nhất thời... Thế nào cũng tốt, nghe thấy yêu cầu gần như vô lý của hấn, bất kỳ ai hấn đều giờ gậy xua đuổi.

4. Chương 3

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 3

Dịch: Nộ Vấn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Không ai... Ngốc đến mức đi đắc tội với Hà Bá sông Duyệt.

Hung hăng hơn nữa, kinh thể hãi tục hơn chẳng nữa, nếu bình thường còn không dám nói thì lúc này nàng đều có thể nói ra miệng.

Dù sao năm ngày sau nàng ngay cả một chữ cũng không thể nói nữa rồi.

Mang chút giấu cợt, mang chút đùa vui, đương nhiên càng nhiều chính là mơ ước xa xỉ nàng biết vĩnh viễn không thể đạt được.

Nàng nói:

- Chỉ cần Hà lão gia tha cho ta, ta sẽ là của ngươi.

Hắn không còn xuất hiện nữa.

Nam nhân tự xưng ‘Long Tứ’ kia.

Đâu cần bắt ngờ gì chứ?

Nàng nói những lời này, mục đích... chẳng phải muốn dọa hắn, khiến hắn dừng tới quấy nhiễu nàng nữa sao?

Những lời đó, sau khi hồi tưởng lần lượt những chữ cuối, nàng không nhịn được ôm mặt rên khê, đôi má đỏ bừng.

Chỉ cần Hà lão gia tha cho ta, ta sẽ là của ngươi.

Nàng không ngờ dám nói trắng trợn như thế, không hề rụt rè, rốt cuộc là dũng khí từ đâu phát ra những lời lẽ hùng hồn ấy?

Nhờ đâu...

Hồng Tảo vỗ trán mình, cũng vỗ lên những ý nghĩ lung tung trong đầu, lẩm bẩm:

- Sao có khả năng sẽ có ‘nhờ đâu’? Suy nghĩ linh tinh... Chỉ nghe thấy cái tên Hà lão gia ai cũng không dám đắc tội với hắn, càng đừng nói là tranh thê tử với Hà lão gia... Ai dám chứ?

Đối với thần linh, mọi người không ai không vừa kính vừa sợ, chỉ e chọc giận Thần, trời trừng phạt sẽ tới ngay sau đó. Ai cũng sợ hãi, nàng rất rõ.

Thật vất vả có được sự hiển linh của Hà Bá, hiển một cô gái lập tức có thể đổi lấy bình an cho cả trấn, cái giá thỏa đáng như thế, nàng có thể thông cảm cho hành vi của dân trong trấn, cũng thông cảm cho sự trốn tránh của ‘Long Tứ’.

Mọi chuyện đã định, trên dưới cả trấn toàn bộ đều bận rộn cho ngày đại hôn của Hà Bá.

Con đường màu xanh yên tĩnh trước kia đã bị người dân trong trấn giẫm đạp, dấu chân đi đi lại lại rải chằng chịt, căn nhà cổ của Hồng tảo đã trở thành nơi náo nhiệt nhất.

Trấn dân đưa tới cho nàng đồ ăn nóng hôi hổi, hoa quả tươi mới ngon ngọt, như tỏ lòng biết ơn và xin lỗi của họ.

Tuy rằng miệng ai đều không nói rõ, chỉ nói đơn giản rằng ‘những thứ này mời cô thưởng thức’, tâm ý của trần dân trong lòng nàng hiểu rõ.

Nàng không oán họ, bình thường đã nhận được nhiều sự chiếu cố của mọi người, tình cảm láng giềng hòa thuận nàng cảm giác sâu sắc ở trong lòng. Từ khi gia gia qua đời, nàng một thân một mình, nếu không có mọi người chiếu cố tương trợ thì nàng sao có biện pháp sống qua ngày.

Cho dù đến cuối cùng họ vô lực thay đổi cái gì cho nàng, chỉ có thể trở mặt tiền nàng lên kiệu, nhưng vẫn không hề tổn hại sự cảm động của nàng.

Không phải trần dân quyết định vận mệnh của nàng, mà là Hà Bá chọn trúng nàng, dùng phương thức đi vào giấc mộng báo cho trần trưởng và hơn chục vị bô lão, người Hà Bá vừa ý chính là nàng: Hoàng Phủ Hồng Tảo.

Nghe nói giấc mộng đó chân thật giống như xảy ra ở ngay trước mắt, một con Bạch Long hiện ra chân thân, truyền đạt quyết định của nó, nó nói cho đám người đi vào giấc mộng kia.

- Tân nương ta chọn chính là người này, Hoàng Phủ Hồng Tảo. Năm ngày sau, trang điểm cho nàng, bạc trắng mũ phượng, áo cưới đỏ tươi, tiệc cưới long trọng, của hồi môn mười cân thịt trăm cân rượu ngàn cân thóc, một thứ cũng không thể thiếu...

Thuận theo lời nó, nó sẽ lắng dịu nước sông Duyệt, để trần dân an cư lạc nghiệp.

Làm trái, nước sông dâng trào cuốn trôi mọi thứ, chìm ngập đồng ruộng nhà cửa, làm toàn bộ trần dân cùng chịu khổ.

Hơn chục người mơ cùng một đêm, cảnh mơ như nhau, ngoại trừ thần tích hiển linh họ không cách nào giải thích sự trùng hợp này.

Vì sao là nàng? Vấn đề ngớ ngẩn này không thể giải nổi, hỏi ai đều không nhận được đáp án, nàng cũng đành lẳng lặng không mở miệng thêm nữa.

Ngoại trừ đồ ăn hằng ngày, còn có hàng đồng đồ hôn lễ, lấp đầy phòng trong phòng ngoài.

Áo cưới đỏ tươi thêu tinh xảo, tập hợp tay nghề của đám nữ công toàn trấn chung sức hoàn thành, đường thêu bảy màu, thêu hoa thêu cỏ thêu bướm sống động như thật, áo ngoài khảm cẩn thận chuỗi ngọc màu xanh lục, tay áo tơ tằm màu vàng. Đuôi váy xòe theo cánh hoa thược dược, từng lớp chồng lên nhau lộ vẻ cao quý, tung bay bồng bềnh, mặt váy đan vào tơ mềm sáng sủa phát ra ánh sáng nhu hòa.

Son môi phấn nước, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, bày khắp cả bàn.

Trang sức vàng bạc, khuyên tai vòng tay, lụa màu, còn có từng hộp trang điểm được bày đầy ra ngoài. Đối diện với chúng, xếp đầy từng gùi táo nhỏ màu sắc tươi mới, bảy màu không thiếu. Nàng nhìn mà tiếc nuối, muốn nắm chắc thời gian phơi khô chỗ táo nhưng hai tay bị đại thẩm trong trấn ra lệnh ngâm vào trong sữa, nói là chưa hết thời gian một nén hương không cho lấy ra.

- Ngâm vào sữa hai tay con sẽ trở nên mềm mại, trắng hồng, sau đó ta giúp con sơn móng tay, mười ngón tay sơn màu hồng tươi nhìn cũng thích hơn.

Đại thẩm bên kia giúp nàng đắp mặt kẻ mày, vẽ vẽ bôi bôi trên khuôn mặt nàng, nói đánh phấn có thể tăng thêm khí sắc, bột phấn ấy có thể làm cho làn da mịn màng. Đằng sau còn có một đại tỷ, ngoài chải đầu cho nàng còn không quên thay ít thuốc quét lên tóc, nói là có thể làm trơn bóng sợi tóc.

Thời gian mấy ngày nay toàn bộ đều bị những chuyện này chiếm hết. Đại thẩm đại tỷ đều hàng xóm quen thuộc, họ bắt đầu từ lúc Hồng Tảo nhỏ đã trông nàng lớn lên, trong lòng đối với tương lai và chuyện gặp phải của Hồng Tảo đều thương tiếc không thôi. Song, ai cũng chưa từng lên tiếng an ủi hoặc cổ vũ nàng bỏ trốn... Nếu Hồng Tảo trốn thì cô gái trúng tuyển tiếp theo biết đâu sẽ là khuê nữ nhà mình thì sao?

Lòng người, nếu không vén lên nhìn kỹ thì sự ích kỷ chôn sâu dưới đáy lòng có thể che giấu cực tốt. Họ có thể làm chính là tận hết khả năng với Hồng Tảo trong mấy ngày cuối cùng.

- Đến đây nào, thưởng thức thủ nghệ của ta, chén canh này ta nấu cả tối, vừa đậm đà vừa bổ, thêm vào rất nhiều đồ ngon, uống vào sẽ thấy thơm ngon vô cùng, kết hợp thêm với mỳ sợi nữa nè. Hồng Tảo, ăn nhiều vào, trong phòng bếp còn nhiều lắm. –Những sự chăm sóc như thế này, nhiều không kể xiết.

Hồng Tảo không cự tuyệt ý tốt của bất kỳ ai, nếu điều này có thể khiến mọi người cảm thấy an tâm chút đỉnh, nhận được sự an ủi từ lương tâm thì nàng không hề cự tuyệt.

- Được, cảm ơn Bình An tỷ tỷ. –Hồng Tảo nhấp một ngụm.

- Mỳ này ngon thật đó... –Không hề có chút giả tạo, mùi vị nhắm nháp trong miệng quả thật ngon vô cùng.

- Đừng ăn mỗi mỳ không, giò heo cũng rất mềm, vừa vào miệng là tan ngay, thử đi nào. –Lương đại tỷ gấp thịt cho nàng, gần như cùng lúc, năm sáu đôi đũa toàn bộ đều gấp thức ăn, chất đầy vào mâm nàng, chỉ sợ nàng ăn thiếu một món ăn sở trường của họ, Hồng Tảo phụ trách ăn là được rồi.

- Cảm ơn các tỷ tỷ, ta tự ăn được rồi. Mọi người cùng nhau dùng đi, gọi đám Tiểu Lý ca vào, nhân lúc còn nóng hãy cùng nhau ăn. –Nhìn từ song cửa sổ, vài nam tử trẻ tuổi đang bận rộn hái những quả táo đã kết quả.

- Con ăn no trước đi, mấy ông dạ dày to kia vào thì chẳng khác nào châu chấu qua biên giới, thức ăn trên bàn sẽ hết sạch ngay, còn đến lượt con à? Những món này toàn bộ là nấu cho con đấy... –Đại thẩm không tán thành nói.

- Mọi người cùng nhau ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, coi như cùng ta nói chuyện hằng ngày, ăn đồ ăn mùi vị cũng ngon hơn, rất nhiều năm không náo nhiệt như vậy rồi. – Hồng Tảo cười đáp.

- Hồng Tảo đều nói như vậy rồi, gọi đám Tiểu Lý vào đi. –Trước đó, Lương đại tỷ tay chân nhanh nhẹn, tất cả các món ăn khác đều gấp một phần rất lớn, chất thành núi nhỏ giữa mâm, đặt về phía bên tay Hồng Tảo, như vậy sẽ không sợ đám nam nhân kia xuống tay không lưu tình.

- Đây lũ nhóc, ăn cơm nào, rửa sạch hai tay mới được vào đó! –Đại thẩm hét ra ngoài. Đám nam nhân trẻ tuổi đáp lời, ngoan ngoãn làm theo, đặt dụng cụ bên tay xuống rồi ra đằng sau mức nước rửa tay rửa mặt.

Ánh mắt Hồng Tảo vẫn đọng ngoài cửa sổ.

Nơi bên ngoài kia không có một bóng người. Hai ngày trước, Long Tứ từng đứng ở chỗ đó ăn một trận chổi tre của nàng...

Long Tứ rời khỏi Duyệt Xuyên trấn rồi ư? Bị lời nàng nói ngày đó dọa sợ chẳng? Nom hần không giống hạng nhất gan. Song, to gan hơn nữa thì thế nào chứ?

Con người, đều có giới hạn không thể khiêu chiến, chẳng hạn như tranh chấp với Hà Bá. Tuyệt không có khả năng chiến thắng, ngay cả thử đều không cần. Phản ứng đó, khiến nàng có chút kinh ngạc.

Có lẽ, nguyên nhân hần không nói chữ nào, không lộ mặt thối lui mới khiến nàng tưởng lầm... hần sẽ còn quay trở lại.

Nàng... đang kỳ vọng sao? Kỳ vọng hần có động tác... Nửa đêm kéo nàng trốn khỏi Duyệt Xuyên trấn? Không, thứ kỳ vọng này nàng không có, nàng cũng không định trốn.

- Còn đang nhìn ai? –Bình An tỷ thấy nàng ngơ ngẩn, khẽ gọi nàng.

Nàng hoàn hồn, từng đôi mắt trong phòng toàn bộ nhìn chăm chăm nàng. Nàng không thể nói ra ‘Long Tứ vọt vào trong đầu óc nàng khiến nàng phân tâm. Vì thế, nàng bật cười phát tay, nói dối cho qua.

- Táo năm nay sinh trưởng thật tốt, trên cây đầy quả, sau này... mong mọi người thay ta chăm sóc chúng nhiều hơn.

- Việc này... Muội cứ yên tâm, hết thảy đã có chúng ta, sẽ không... mặc cho chúng tự sinh tự diệt. –Lương đại tỷ giọng đau thương.

- Đói quá đói quá. Ôi, đồ ăn phong phú thật, có mỳ gia truyền của Hoàng tẩu, còn có giò heo Lương gia cứ đưa lên là cướp sạch hết! Chúng ta thật có lộc ăn. –Đám Tiểu Lý vào phòng liên tục kinh hô, quét sạch sự sầu muộn ngán ngùi trong phòng.

- Ăn để coi chút nào! Đừng dùng tay bốc thức ăn, sạch sẽ chút coi! –Đại thẩm mắng người lanh lảnh vang dội.

- Hồng Tảo muối, lát phải phơi tảo đúng không? –Tiểu Lý múc một chén mỳ lớn, ăn xì xụp.

- Ủm, hôm nay ánh nắng ấm áp, đúng dịp phơi tảo, ta cũng tới giúp. –Hồng Tảo cười nói.

- Đừng đừng đừng... mười ngón tay người sơn đẹp thế kia, cũng sơn hết màu rồi, sao có thể làm việc nặng nữa? Vứt cho đám nam nhân đi làm. Người đó, ngồi nghỉ ngơi thảnh thơi nói chuyện chỉ huy họ hai câu là được! –Tất cả những đại thẩm đại tỷ kiên trì giữ ý kiến phản đối, đối lấy là kháng nghị của đám thanh niên nhưng không ai để ý tới họ.

Hồng Tảo cúi đầu, nhìn mười ngón tay màu hồng nhạt.

Nước thuốc thần kỳ, làm trơn nhẵn đôi tay nàng vừa mềm vừa dẻo, không giống đôi tay lao động cần cù.

Sợi tóc rủ ở trước ngực vừa suôn vừa bóng, tỏa ra mùi hương của hoa, ngay cả nàng đều ngửi thấy mùi hương hoa cỏ trên người mình.

Hết thấy những điều tốt đẹp chỉ vì phút ngắn ngủi như hoa quỳnh.

Vì chuẩn bị cho lễ rước dâu.

Nàng không hề rớt giọt nước mắt nào.

Không giống Bình An tỷ tỷ, vừa nấu mỳ vừa nhỏ giọng khóc, khi bưng mỳ ra đôi mắt đỏ au. Cũng không giống Lâm đại thẩm, ngày hôm qua trước khi vào nhà còn khóc thút thít ngoài con đường mòn, từng cơn từng cơn truyền vào trong tai Hồng Tảo.

Nàng không khóc nổi, dầu biết được vận mệnh mình sắp đổi mới nhưng nước mắt vẫn cạn khô.

Có lẽ, chưa đến lúc sợ hãi chăng?

Khi nàng ngồi lên kiệu hoa, ném vào sông Duyệt lạnh lẽo, nàng sẽ sợ rồi bật khóc cũng chưa biết chừng.

Cười cho sự suy nghĩ nhiều của mình, biết rõ mình hoàn toàn...

Nàng khẽ lắc đầu, không suy nghĩ lung tung nữa, lẳng lặng ăn những món ngon trong bát.

Những mùi vị này làm thế nào cũng không ghi tạc vào được...

- Thật biết chạy...

Long Tứ, không, là Bò Lao, đứng lặng im trên mỏm đá trong sông Duyệt đang chảy xiết, lưng uốn thẳng, mặc cho nước sông cuộn cuộn tung tóe vào quần áo.

Hai tay vuốt thẳng mái tóc rối, là động tác bản năng lúc tức giận của hắn.

- Gì mà Hà lão gia sông Duyệt, chẳng phải là một con Hà Giao sao!? Dám giả mạo Bạch Long, ở bên ngoài huênh hoang lừa bịp, học nhân loại cưới vợ. –Hắn nhỏ giọng nói.

Bò Lao bóp gáy, xoay xoay cổ, đầu ngoắc ngoắc, nổi uất ức khi để mất dấu Hà Giao toàn bộ trút lên đầu.

- Vốn dĩ muốn đánh nó không còn mạng đi cưới vợ, rồi sau đó quả táo đỏ nhỏ kia chính là của ta, kết quả tính sai tốc độ chạy trốn của nó, không thể chờ nó... -Chắc, quá coi thường Hà Giao, không coi nó vào đâu cả, sơ ý gây họa rồi.

“Chỉ cần Hà lão gia tha cho ta, ta chính là của ngươi”. Vì câu nói này, hắn liền liều mạng.”

Chỉ cần Hà lão gia tha cho ta, ta chính là của ngươi”. Nàng lẩm bẩm nói ra, thanh âm của nàng, về mặt của nàng, còn có ánh mắt nàng nhìn ngó hắn, hắn khắc sâu vào trí nhớ. Hắn tưởng rằng, lúc đó nàng chuẩn bị khóc rồi cơ. Nhưng không, đôi mắt nàng ngập nước lại chẳng phải nước mắt, đơn thuần chỉ là phản xạ của đôi mắt sáng.

May mà nàng không khóc, hắn ghét nhất cũng không giỏi ứng phó nhất chính là sinh vật nhỏ yếu rơi lệ, đực cái đều thế. Nào là im lặng rơi lệ trước, nào là khóc như mưa, nào là cầm tay nhìn nước mắt, im lặng nuốt

vào trong tim... Cái lũ chỉ biết dùng nước mắt dọa người hấn rất khinh thường, hấn không có kiên nhẫn dỗ ai đừng khóc. Bất kể là đực hay cái, kẻ có năng lực tự bảo vệ mình hấn mới coi trọng.

- ... Cái loài bé nhỏ kia, chạm cái là vỡ, làm người ta không biết nên đối xử thế nào... -Nhớ tới cô gái tên Hồng Tảo, hấn không khỏi thì thào lẩm bẩm. Yếu đuối như vậy, mềm nhũn như vậy, cổ tay, cổ và eo vô cùng mảnh mai, ngay cả sức đánh người cũng khiến hấn xì mũi khinh thường.

Loài động vật nhỏ này đáng sợ nhất chính là sợ bóp nát nàng, sợ quất điếc nàng, sợ nàng không chịu nổi một đòn.

- Nữ nhân, vẫn là giống bộ tộc cá voi, da thô thịt dày, cường tráng uy vũ thì tốt nhất. -Bản thân hấn vừa nói vừa gật đầu, dáng vẻ như đã thể nghiệm sâu sắc. Cá voi cái trong tộc cá voi, con nào con nấy cường hấn cường tráng, đừng nói là Hà Giao, Long Tử đều không để vào trong mắt.

Nhân loại giống cái sao hoàn toàn khác hấn nhỉ? Nhỏ nhắn đáng yêu, như búp bê bằng ngọc vậy, cũng mong manh dễ vỡ, đối với kẻ tính tình thô lỗ tay to chân lớn như hấn, chỉ có thể vái dài từ xa, có thể giữ khoảng cách là tốt nhất. Đỡ phải vung tay một cái, lắc người một cái, hắt xì một cái đã làm tiêu tùng người ta. Được rồi, phải giữ khoảng cách, hấn nghĩ, khoảng cách như vậy chắc là đủ rồi nhỉ?

Bồ Lao không chờ được Hà Giao bèn trở về căn nhà cỏ nọ, đứng ở nơi xa, xuyên qua cửa sổ căn nhà cỏ miễn cưỡng nhìn thấy bóng dáng nàng.

Thôn dân trong trấn vây quanh nàng. May mà toàn bộ đã rời đi, chỉ còn lại vài tên nam nhân trong coi ở cửa con đường mòn ngoài nhà, lẳng lặng trông coi nàng, tránh cho thêm chuyện vào lúc cuối cùng để cho nàng chạy thoát.

5. Chương 4

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 4

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Nàng ngồi trên ghế mây bên cửa sổ, dường như rất mệt mỗi chán chường không buồn nhúc nhích. Nếu không phải hô hấp chậm chậm, nếu không phải hàng mi dài chớp chớp, hấn sẽ tưởng rằng nàng bị ai hạ Định Thân Thuật mới có thể giữ nguyên cùng một động tác cứng như vậy, lâu như vậy.

Đêm thâm yên ắng, không ai quấy nhiễu, là thời cơ cực tốt để khóc thầm. Tính tính ngày, bốn ngày thoáng chốc vụt qua, ngay mai nàng sắp bị ép lên kiệu hoa, vì thế rơi vài giọt nước mắt, hấn có thể thông cảm, sẽ không quá coi thường nàng.

Chờ rồi lại chờ, động tĩnh duy nhất trên khuôn mặt nàng là khi gió lạnh lạnh thổi qua hai hàng tóc mai, một sợi rơi xuống, mơn man bay múa bên má nàng. Nàng chẳng những không khóc mà hai bên khóe môi còn hơi hơi nhếch lên.

- Ồ? Không khóc à? Bất ngờ ghê... -Bồ Lao chà tay, vẻ mặt ngạc nhiên.

Không phải hấn thật sự muốn nhìn nàng khóc đến chết đi sống lại, chỉ là nghi hoặc quá mức, với một cô gái ngày mai sẽ trầm mình hiến tế mà nói, nàng thật sự quá bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức một đêm không ngủ, ngồi một mình bên song cửa sổ, chào đón tia sáng đầu tiên, mặc cho ánh sáng ấm áp kia rọi vào khuôn mặt trắng muốt, ánh lên màu vàng nhạt.

Mấy vị đại thẩm đại tỷ nọ đi vào giúp nàng trang điểm, sau khi toàn bộ đã khốc lớn một trận ở ngoài nhà họ một lần nữa ổn định tâm tình, hít sâu vài hơi mới dám bước vào phòng giúp nàng chải tóc thay y phục, nàng còn khẽ mỉm cười, chào buổi sáng với mọi người.

Chải tóc thất búi, bôi lên dầu thơm, cài hoa ngọc, chải mái tóc không rối một sợi.

Mũ phượng trắng bạc, kiểu cách rất tinh vi, bỏ đi toàn bộ kiểu dáng cũ gần như muốn đề đứt chiếc cổ, sửa thành cài vào búi tóc rồi cố định thêm, vừa không mất đi vẻ cao quý vừa có vẻ khéo léo.

Phượng bạc giương cánh muốn bay, nhẹ như lông hồng, dưới cánh thêu đầy trang sức nhỏ dài, che kín khuôn mặt.

Khuôn sen thoa lớp phấn mỏng trắng mịn hoàn mỹ, cánh môi tô son đỏ tươi xinh ướm át, hàng mi cong cong như vẽ ra cảnh đẹp nơi núi xa mông lung, nàng thay từng lớp áo cưới, toàn thân rực rỡ, vừa yêu kiều vừa xinh đẹp, lại thêm trang sức tô điểm, càng tăng vẻ ung dung quý phái.

Bồ Lao nhìn chờ đợi.

Lúc mới gặp dưới bóng cây toàn thân nàng xanh nhạt, hết như bông hoa nhỏ giữa rừng lá táo, không hề lờ loẹt lại dường như cố ý giấu vẻ xinh đẹp tuổi xuân không cho người ta nhòm ngó.

Mà nàng bây giờ là bông mẫu đơn bung nở, sắc đỏ diễm lệ, tuyệt thế vô song.

Nàng dung nhan vốn có là thanh tú.

Nàng đánh phấn tô son là xinh đẹp diễm lệ.

Hai mặt đều đẹp, đều có sự tao nhã riêng của nó.

Bên khung cửa sổ, ngoại trừ nàng, Bình An tỷ tỷ hai tay bưng khay cũng đặt vào trong tầm mắt hần.

- Cố ăn nhiều chút đi.

Bắt đầu từ lúc này Bình An tỷ tỷ đã không ngừng khuyên Hồng Tảo ăn, bị Hồng Tảo dùng ‘trang điểm bất tiện’ uyển chuyển cự tuyệt, hiện tại trang điểm đã xong, áo đã thay, bụng rỗng chung quy vẫn không hay.

Khác hẳn với bữa sáng cháo loãng rau dưa thông thường, trên mâm đưa tới vài đĩa thức ăn vô cùng phong phú, có vài món chính rất phí công, cá hấp, vịt bát bảo, sò khô xào dứa dày... Toàn bộ xúc một phần cắt thành cỡ vừa miệng tiện để ăn.

- Rượu dâu rất rườm rà, không ăn chút sẽ rất khó chịu nổi... -Huống chi, bữa cơm cuối cùng không thể làm một con ma đói —Bình An đại tỷ không đành lòng nói thẳng, chỉ có thể uyển chuyển.

- Bữa sáng ăn ngon như vậy thật không quen. -Hồng Tảo cười nhạt, cầm đũa tre gấp miếng cá vào miệng, ngoài xốp trong mềm, mặn ngọt chua cay, ngon quá, thơm quá.

Bình An đại tỷ thêm cơm cho nàng, xới đầy cả bát, xới nhô hẳn ra ngoài. Nàng không hề đói lắm, cũng không quen ăn đồ sáng nhiều mỡ, nhưng vẫn không từ chối ý tốt của mọi người, ráng sức nhét thức ăn trong bát vào trong bụng.

- Bình An tỷ tỷ, ta muốn uống một chén rượu cho ấm người, có được không? -Hồng Tảo vất vả ăn hết số lượng gấp vài lần bình thường, số trời đã mặc cho người áp bức nên duy nhất một lần, cũng là lần cuối cùng nàng đề xuất ra tâm nguyện nàng ‘muốn’.

- Uống rượu?... Được, ta rót giúp người. -Yêu cầu này không quá phận, Bình An tỷ tỷ gật đầu đáp ứng, rót chén rượu thuốc tới.

Rượu được ngâm qua thuốc hương thơm rất nồng, bay khắp cả căn phòng.

Hồng Tảo nhấp hết một chén, lại xin thêm một chén. Rượu cay xuống bụng, nóng từ họng xuống dạ dày, thân thể dần ấm áp, chén thứ ba đưa tới nàng lắc đầu không cần, đại thẩm ở bên tô đỏ cánh môi cho nàng.

Kiện hoa chờ ở ngoài nhà, trưởng trấn vào cửa, tuy thay bộ trường bào màu lam nhưng sắc mặt lại hơi trắng bệch, không nhìn thấy nổi vui mừng khi mở tiệc cưới, ông thở dài.

- Giờ lành sắp tới rồi, hết thấy đều chuẩn bị chưa?

- Được rồi. -Người gật đầu trả lời là Hồng Tảo.

Nàng chủ động đứng dậy, hai đại tỷ nhất thời quên đi nàng, mãi đến khi nàng đi tới cửa họ mới vội vàng chìa tay, một trái một phải, vịn nàng mang theo bộ y phục rườm rà đưa vào kiệu hoa.

Trong nháy mắt rèm kiệu buông xuống, tiếng chiêng trống như tai vang lên náo nhiệt, bao trùm lên hầu hết những lời xin lỗi lẩm bẩm trong miệng trần dân, toàn bộ không địch lại tiếng nhạc ồn ào, không thể truyền vào trong tai nàng.

Trước mắt Hồng Tảo tràn ngập màu đỏ.

Vật trang sức ở thân kiệu đung đưa, không ngừng nhót nhót ở trước mắt làm nàng hoa mặt chóng mặt.

Cũng có thể là do hai chén rượu thuốc ngấm vào, đang nổi lên tác dụng.

Kiệu càng lắc ý thức nàng càng mơ hồ, xuyên qua cửa sổ nhỏ bên kiệu, cảnh vật nàng nhìn thấy càng mơ hồ.

Con đường mòn mơ hồ, khuôn mặt người mơ hồ, bầu trời xanh mơ hồ, còn có... Long Tứ mơ hồ.

Long Tứ?

Đôi mắt nàng bỗng tròn tròn, cả người dựa vào cửa sổ kiệu hoa, muốn nhìn rõ ràng bóng người mơ hồ đó.

Trong rừng cây xa xa, dung mạo thô lỗ đặc hữu kia của Long Tứ đang thấp thoáng giữa cành lá, nàng nhìn chăm chăm muốn xác nhận rõ ràng, cổ kiệu lắc lên một cái, trong rừng cây, lá bay xào xạc, đâu có bóng người nào ở đó?

Là do nàng uống rượu chăng?

Nhìn nhầm gốc đại thụ kia thành hấn...

Sao có thể chứ... Với một nam nhân mới chỉ gặp mặt một lần...

Nàng thở dài lặng lẽ, không muốn thừa nhận, lầm tưởng hấn ở trong rừng cây, nhưng lại không thấy bóng dáng, nỗi buồn bã trong lòng kia như biến mất, thay vào đó là trần ngập chờ mong.

Kiệu hoa khiêng qua con phố, trần dân Duyên Xuyên đứng đầy trên đường, nơi cổ kiệu đi qua, dòng người thật dài đi theo tiễn đưa kiệu hoa đi về bến đò Duyên Xuyên.

Nơi bến đò xây một tòa miếu Hà Bá, miếu không lớn nhưng hương khói nghi ngút, trần dân cố ý chọn nơi dựa gần Duyên Xuyên nhất, mặt sông rộng rãi nhất để lập miếu cung phụng.

Kiệu hoa rớt cuộc ngừng lắc lư, kê vững bên mé sông, tám kiệu phu nhao nhao thối lui, nàng để người ta dắt ra, đứng lặng hồi lâu nơi bến đò.

Trường trần và các bộ lao vào miếu thấp hương tuyên cáo, các trần dân im phăng phắc cùng quỳ bên mé sông. Chỉ có nước sông cuộn trào mãnh liệt vang lên ầm ầm. Mực nước đã dâng lên gần đầu cầu bến đò, nước sông cuộn cuộn đập tan khúc gỗ nơi đầu cầu phát ra tiếng va đập rộn người, phăng phất như muốn dùng toàn bộ lực lượng đập nát cả đầu cầu.

Đầu cầu lắc lư. Có lẽ, nguyên do lắc lư là vì nàng.

Xuyên thấu qua rèm kiệu đỏ hồng, nước sông nhuộm một màu đỏ au, bầu trời trên cao là màu đỏ, nước dưới chân cũng vậy.

Buổi hiến tế rườm rà vẫn đang tiến hành, không ai dự đoán được tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì... Nên nói, trần dân cho rằng chuyện nên xảy ra tiếp theo cũng chính là như thế...

Hơn chục năm trước, Duyên Xuyên trần cũng từng náo nhiệt gả một thiếu nữ cho Hà Bá làm thê tử.

Dựa theo tài liệu lịch sử của trần ghi lại, tân nương sợ hãi không tình nguyện, trong cơn khóc lóc than thở đã bị trần dân trối gô lại ném vào dòng Duyên, hai ngày sau thi thể nàng được phát hiện ở khúc cua cách sông ba dặm, kẹt vào giữa khe đá.

Tuyệt đối không ngờ rằng, thần tích khác hẳn năm đó lại hiện ra rõ ràng trước mắt mỗi trấn dân...

Sông Duyệt chảy xiết, cuộn trào dữ dội, cả mặt sông đều đang rung rinh. Từng cơn sóng vỗ ngược hướng, rất khác với sự hiền hòa thường ngày.

Nước va vào nước. Bọt nước ngập trời biến thành sương mù, làm ướt cả tóc tai y phục của mỗi trấn dân. Cộng thêm sức gió đột ngột cuốn tới, làm người ta phát run, không nhin nổi bắt đầu run lên cầm cập.

Trên mặt nước, truyền tới tiếng rống, một thứ âm thanh âm ì chẳng phải của những loài gia súc gia cầm đã nghe nhiều thành quen.

Càng lúc càng gần, từ đáy sông mau chóng vọt tới, tiếng rống tới gần, làm màng tai mọi người ù ù khó chịu, bắt đầu có người thử che tai ngăn cản âm thanh chói gắt...

Mặt sông Duyệt tõe ra, từng chùm nước bắn tung tóe, bọt nước bắn tới lực kinh mãnh liệt, rơi lên thân người sẽ cảm thấy đau đớn.

Tất cả mọi người đều xuất từ bản năng, hai tay che mặt, hoặc ôm đầu, hoặc lui về sau, hoặc tìm chỗ trú, tránh né sức nước đột ngột trút xuống.

Hồng Tảo cũng vậy, nàng đứng ở nơi gần nhất, bộ y phục trang sức vừa nặng vừa trĩu, không tiện trốn, chỉ có thể dùng hai tay cản, vừa gió vừa nước lao tới, làm cho ngọc sức trên mũ phượng đều vang lên tán loạn.

Đang sau truyền tới tiếng thét hoảng hốt, một tiếng nổi tiếng một tiếng, một câu thảm thiết nối tiếp một câu, vang lên không dứt.

Khi Hồng Tảo buông hai tay áo, nhìn thấy cảnh trước mắt muốn kêu cũng kêu không thành tiếng.

Giữa sông Duyệt một con Bạch Long cười mây giữa không trung, đuôi chìm vào nước, thân thể mềm mại như rắn.

Người đời chưa từng tận mắt chứng kiến Thần thú, chỉ có trường trấn và đám bô lão ở trong mộng có may mắn nhìn thấy. Nhưng mộng dầu sao cũng là mộng, hoàn toàn khác hẳn với sự rung động, sợ hãi từ người thật vật thật vào giờ khắc này. Nó sống động, sờ sờ ngay trước mắt.

Đây chính là... Hà Bá sông Duyệt Xuyên!?

- Tân nương của ta... -Bạch Long nói, mồm không động, âm thanh phát ra từ sâu trong khoang bụng, hết như tiếng sấm rền.

Nỗi sợ hãi bắt đầu lan tràn khắp toàn thân, Hồng Tảo nghe thấy tiếng răng run lên càn cạch.

Nàng sợ.

Đương nhiên sợ, nàng chẳng qua là một cô gái năm nay vừa mới mười tám, có quyền được sợ hãi.

- Hãy nhảy vào trong sông, ta sẽ dẫn ngươi về 'Long Cung' của ta, tiếp tục tiệc cưới của chúng ta, nào...
-Bạch Long bắt nàng dời bước chân, nhảy vào trong dòng nước cuộn trào mãnh liệt.

Hồng Tảo hai chân cứng đờ, không chút nhúc nhích, đầu vang lên ong ong, hơi rượu và nỗi sợ hãi đan thành một mảnh hỗn loạn.

Nước sông thấm ướt váy giày nàng, hơi lạnh như đóng băng song song cuốn tới, đâm sâu vào xương cốt.

- Mau! Đến phía trước... mau nhảy xuống! -Bạch Long dường như bắt đầu sốt ruột, thực giục nói.

Lời chưa nói hết một bóng đen cực lớn trùm lên đầu nó.

Vệt ở trước là Bạch Long toàn thân trắng như tuyết ép sát nàng, tạo thành chiếc bóng cực lớn dưới ánh mặt trời. Vệt đằng sau, càng lớn càng rộng hơn, chiếc bóng do mặt trời chiếu thành gần như có thể bao trùm hết thấy người, vật, đất vào trong nó.

- Quả nhiên, ôm cây đợi thỏ hay hơn, ta còn đuổi theo ngươi, thật là ngu quá. -Cự long vẫy đồ lớn hơn gấp bội so với Bạch Long xuất hiện ở đằng sau Bạch Long.

Song long so đấu, lập tức phân thắng bại.

Hồng Long uy thế to lớn, vuốt vàng râu vàng, bên cạnh mỗi chiếc vẩy đỏ như mang theo ánh vàng, hết như lửa cháy vờn quanh, như củi trong đồng lửa, hình dạng hung mãnh. Ngược lại Bạch Long ngay cả một phần nhỏ hình thể và uy vũ của Hồng Long cũng còn lâu mới bằng.

Nổi rung động sợ hãi Bạch Long mang tới cho trấn dân trước đó đã tiêu tan hết thấy, bởi vì con Hồng Long bên cạnh nó càng khiến người ta khiếp sợ. Bạch Long sắc mặt đại biến, muốn chạy nhưng đã muộn. Hồng Long há to mồm, từ trên cao cúi đầu vọt tới, Bạch Long kêu thảm một tiếng, bóng dáng biến mất trong miệng Hồng Long, ngay cả cặn cũng không dư lại.

Ưc.

Toàn bộ trấn dân nghe thấy rõ ràng tiếng nuốt đồ ăn, và... tiếng ợ vang dội. Nó, Hà Bá sông Duyện... bị, bị bị nuốt chửng?

Mọi người trợn mắt há mồm, ai nấy đều vô cùng hoảng sợ, ai cũng nói không thành lời.

Nước sông Duyện Xuyên không bởi Hà lão gia bị nuốt mà vẫn đục, ngược lại dần lắng xuống. Thế nước ào ào ngừng lại không ít, tiếng chảy xiết rầm rầm cũng không còn dọa người nữa.

Con cự long màu lửa so với Duyện Xuyên còn lớn hơn lách vào trong sông, xem ra không thống khoái cho lắm, bèn trực tiếp bay lên khỏi sông, duỗi đầu vươn đuôi, múa vuốt phẩy râu.

- Không còn Hà Giao làm loạn, con sông nhỏ chỗ các người mới có thể yên ắng. Hà Giao nước ngọt vừa tanh vừa nặng mùi đất... -Hồng Long nhếch môi, sau khi ăn xong còn oán giận một hồi.

- Hà, Hà Giao? -Thanh âm trường trấn run rẩy đến sắp vỡ vụn, cả người co ro ở đằng sau cột miếu, chỉ thò ra nửa cái đầu.

Hà Bá sông Duyện... là Hà Giao?

- Bằng không, người cho rằng 'Long' có bộ dáng quỷ quái ấy à? -Hứ! Hồng Long khịt mũi coi thường với hàng giả kia. Long màu trắng bạch, chẳng bằng đi nhìn lão tam nhà hần.

Cũng đúng... Mọi người đều tận mắt chứng kiến, 'Long' hần có bộ dáng gì rồi... Đám trấn dân vừa run rẩy vừa âm thầm phụng họa.

Trường trấn bị trấn dân đẩy ra, không thể không đại biểu cả thôn lên tiếng. Tay run, chân run, xương cốt cả người không đâu không run.

- Long, Long Thần đại nhân... ngài là đặc đặc đặc đặc, đặc biệt hạ phạm... nhằm trừ, trừ hại cho Duyện Xuyên chúng tôi à?

- Coi như là tiện thể đi. -Không cần quá cảm kích hần.

- Còn nữa, ta không phải hạ phạm, ta là lên bờ, ta ở trong biển cả, không ở trên trời. -Hần đính chính lại những hiểu biết nhầm lẫn của nhân loại.

- Thì thì thì ra là Hải Long đại nhân... -Trần trường chân mềm nhũn quỳ xuống, trấn dân tới tấp làm theo, trong nhất thời, những câu từ cảm tạ tràn ngập cả trấn.

- Tốt quá rồi, tốt quá rồi... Hồng Tảo, người không cần gả cho Hà Bá, không cần hiến tế, người an toàn rồi, tốt quá rồi... -Bình An tỷ tỷ chạy vội tới, ôm chặt Hồng Tảo đang đứng ngây ngốc ở đầu cầu vào trong lòng, vừa khóc vừa cười, như được trút bỏ nỗi buồn.

Hồng Tảo còn đỡ nhìn khung cảnh, ngược mắt nhìn về phía Hồng Long đỏ rực, vẩy rồng sắc bén chói lòa, làm cho mắt nàng hơi nheo lại, cũng không nguyện dời đi.

Rất quen thuộc...

Thanh âm của nó từng nghe qua ở đâu đó...

- Không đúng, tảo đỏ kia, ta muốn.

6. Chương 5

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 5

Dịch: Nộ Vần Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Thanh âm nàng cảm thấy quen tai đang vô cùng hung ác đưa ra lời tuyên cáo.

Cho nên câu ‘xem như tiện thể thôi’ của hắn lúc này chỉ là bởi vì... nó muốn cướp tân nương với Hà Giao ư?

Hà Bá... Không, Hà Giao muốn nàng, bây giờ ngay cả Hải Long đại nhân cũng muốn nàng.

Nàng rốt cuộc có phúc phận gì, lại giành được sự ưu ái của chúng? Hoàng Phủ Hồng Tảo rất muốn hỏi.

- Ý của Hải Long đại nhân là... ngài, ngài cũng muốn Hồng Tảo? –Trưởng trấn lấp bắp hỏi. Vận mệnh của cô bé Hồng Tảo này vẫn không thể thay đổi sao?

Một con Hà Giao họ đã không có lực kháng cự, cự long nuốt chửng Hà Giao, họ há có thể phản kháng sao?

- Lấy? –Lấy loài vật nhỏ bé này? Hắn quả thực không nghĩ tới, ý đồ của hắn khác hẳn với Hà Giao háo sắc, tuy cũng không cao thượng bao nhiêu. Hắn vô ý thức lắc đầu:

- Ta không muốn lấy nàng, ta không có hứng thú với đám nhân loại kiến hôi như các người, các người quá mỏng manh, phiền phức...

Hắn ngược lại ăn ngay nói thật, không hề khách khí với họ chút nào.

- Nhưng ta muốn nàng, các người đưa nàng tới bờ biển, ném vào trong biển, sau đó không còn chuyện của các người nữa.

Niềm vui tưởng rằng có thể không cần ép Hồng Tảo đưa mạng chỉ ngắn ngủi như hoa quỳnh, vừa nở trong chớp lát lại lập tức bị người ta tàn phá.

Cảm xúc bị ném lên cao rồi ngã xuống làm mọi người như bị băng hỏa tra tấn.

Việc này nào khác gì với Hà Bá rước dâu? Khác biệt chỉ là cách thực hiện, nhảy sông biển thành nhảy biển, càng thâm hơn!

Lương đại tỷ lấy hết cam đảm đứng ra, ôm nỗi bất bình thay Hồng Tảo!

- Nếu, nếu đã không hứng thú với nhân loại chúng tôi, rồi lại chê chúng tôi mỏng manh phiền phức, cũng không muốn lấy nàng làm thê tử, vậy vì, vì sao muốn mang Hồng Tảo đi? –Dùng khí rất đủ, chỉ là nói lấp và run rẩy, mang theo ý chất vấn.

- Đúng, đúng thế, có thể bỏ qua được không... Chúng tôi sẽ hiến rất rất nhiều tế phẩm, có rượu có thịt, heo bò gà vịt, cũng có thể mở tiệc lớn, mấy ngày mấy đêm... Đừng để Hồng Tảo ném vào biển, Hải Long đại nhân. –Trong lòng mấy vị đại thẩm sớm đã có ý này, chỉ khổ nỗi không cách nào truyền đạt cho Hà lão gia biết. Hiện tại Thần Long gần ngay trước mắt, lúc này không cần còn chờ lúc nào nữa?

Các nàng quỳ phịch xuống đất, vừa dập đầu vừa chấp tay vái, muốn giúp Hồng Tảo cầu xin một con đường sống.

- Van cầu ngài, Hải Long đại nhân...

Cả trấn lại vang lên một trận huyên náo, lần này không vì nguyên nhân gì toàn bộ đều vì cầu xin.

- Điếc tai quá! –Hồng Long đột nhiên rống to.

Tiếng gào rống rung chuyển trời đất, nhà ngói vang lên rầm rầm, một cây cột trong miếu Hà Bá thậm chí bị rống đến đứt gãy, gạch ngói tan tành.

Hồng Long nhe răng nhếch miệng, nhìn qua không hề có chút kiên nhẫn và từ bi, Hỏa Nhân Kim Tinh hùng hực lửa giận.

- Hà Giao phân phó các người ngoan ngoãn làm theo, bốn long gia mở miệng các người lại dám chống đối!? Thế nào, cái trần này không cần nữa, phải không? Chỉ sợ nước sông dâng cao, không sợ nước biển đổ ngược, phải không?

Lại là từng tiếng ngói rơi gạch vỡ, vang lên rào rào, dưới đáy sông dấy lên sóng lớn. Đám nhân loại này muốn thế nào đây!? Với Hà Giao thì bảo sao nghe vậy, nó nói gì họ răm rắp làm theo, nó muốn tân nương họ lập tức chuẩn bị một người cho nó, vừa gặp Bồ Lao hấn, họ liền run rẩy cầu xin, ai nấy đều đứng ra chống đối với hấn. Coi hấn là rồng cụt đuôi, rất dễ phản kháng ư?

Đám trần dân hít sâu một hơi lạnh.

Họ... đánh giá quá cao sự từ bi của Thần, cho rằng chỉ cần cầu xin, thành tâm thành ý thì có thể nhận được hồi báo.

Vị Thần Long đại nhân này... Tính cách xấu, tính tình dữ dằn, tuyệt đối không phải Thần linh biết lắng nghe cứu khổ, đại từ đại bi.

Mắt sắp nứt toác, mũi thở phì phò, nổi giận gào rống, há mồm một cái là có thể nuốt hết tất cả mọi người ở đây dễ như bẻ một hạt đậu, nếu chọc giận Thần Long đại nhân, kết cục của họ... ai dám đoán trước?

Không ai dám lẩm miệng nữa, dù sao đối mặt với một con Thần Long khổng lồ, với bản năng cầu sống ích kỷ bo bo giữ mình lại lần nữa khiến mọi người lui bước.

Trong giây phút tĩnh mịch ấy, chỉ có một người có động tĩnh.

Hồng Tảo.

Nàng dời bước chân, chẳng phải chạy trốn, ngược lại đi về phía kiệu hoa, tự mình vén rèm, ngồi vào trong kiệu.

- Hồng Tảo? –Bình An đại tỷ nghi hoặc với hành động của nàng.

- Đừng làm khó trần dân, ta đi theo người. –Hồng Tảo nói với cự long đỏ rực, tay nắm chặt rèm kiệu, kìm run rẩy.

- Chỉ đành phiền toái các vị đại ca tiến ta một đoạn đường... tới bờ biển.

Nàng không có cách đội chiếc kiệu hoa dựa vào hai chân đi bộ tới bờ biển. Duyệt Xuyên với bờ biển cách gần nhất có một khoảng cự ly dài. Nàng không hiểu, con Hồng Long này vì sao không trực tiếp tha nàng đi, há chẳng phải bớt việc rất nhiều ư?

Nếu muốn dùng nàng làm thức ăn, gợn gàng dứt khoát giống như nuốt chửng Hà Giao kia thì tốt biết bao, hấn là ngay cả đau đớn đều không kịp cảm nhận?

Dù sao nó cũng không phải muốn lấy nàng, trên người nàng lại không có bất kỳ trần bảo hiểm thấy trên đời nào, nàng thật sự nghĩ không ra... Nó cần nàng làm gì?

Cùng một đạo lý như...nàng không hiểu rõ vì sao Long Tứ phải ‘mua’ nàng?

Rèm đỏ trên kiệu hoa hạ xuống, nàng lựa chọn không nhìn, không nghĩ, mặc cho vận mệnh an bài.

Dẫu sao, vốn dĩ đã chuẩn bị làm một con thủy quỷ, là sông là biển thì đã sao?

Thời gian chờ đợi dài dòng khó chịu, ngoài kiệu lặng ngắt như tờ.

Rốt cuộc kiệu hoa được người khiêng lên, toàn bộ trần dân lẳng lặng chấp nhận sự thật này, không còn dùng sức lực nhỏ bé làm trái Long Thần nữa.

Đại ca khiêng kiệu cố gắng duy trì thân kiệu đứng vững, không để cho nàng cảm thấy trông chừng. Đường xa xa xôi, đội ngũ vừa đi vừa dừng, trên con đường xa tít tắp không ai mở miệng nói chuyện. Bọn họ im lặng cùng đi với nàng.

Long, không thấy tung tích từ lâu rồi.

Không đếm nổi đã trôi qua bao nhiêu canh giờ, đi được mấy dặm, thứ mùi mũi ngửi thấy bắt đầu mang theo một mùi mặn chát, là mùi của hải dương.

Biển rộng màu xanh lam, phản chiếu ánh chiều tà cuối ngày đã ở ngay trước mắt. Cổ kiệu dừng lại, ý nghĩa cho việc đích đến đã tới, Hồng Tảo ngồi trong kiệu chờ thêm chốc lát, nhưng không lâu đến mức cần trấn dân nhắc nhở, nàng xuống kiệu, gió biển thổi bay y phục, phất phơ giống như mây xanh.

Hoa ngọc đựng đưa, cánh bạc reo vui, châu vang ngọc sáng, đẹp không sao tả xiết.

- Hồng Tảo... -Trưởng trấn gọi nàng, nước mắt ngang dọc. Bình An đại tỷ cũng gọi nàng, thanh âm rất gắng gượng.

Nàng quay đầu nhìn, những tua bạc che mặt đang đóng đưa tuyệt đẹp.

Ánh sáng của tua bạc động nơi cánh môi nàng, nhàn nhạt lấp lánh, mà nụ cười nhạt lộ cả răng mang theo tia quyến rũ không hề thua kém vẻ rực rỡ của ngọc ngà.

Nụ cười vẫn đọng lại, bước chân nàng đi về trước, chưa từng dừng lại.

Trước mắt, là thủy triều vỗ vào bờ.

Nàng cứ thế chìm xuống...

Nàng không để bất cứ ai dính tội danh trên người.

Nàng chẳng phải bị ai ép đẩy xuống.

Nàng là tự mình lao xuống biển, biến mất vào trong sóng biển.

Nước biển xông vào miệng mũi, đầy vị mặn chát, nặng trĩu chìm về phía tây. Nước biển lạnh buốt rét thấu xương.

Bộ váy áo rườm rà quấn chặt tay chân, nàng không cách nào vùng tứ chi, chỉ có thể mặc cho thân thể càng lúc càng chìm, càng lúc càng nặng...

- Nhân loại đi đường chậm quá, như Lục Quy đang bò, ta chờ sắp buồn ngủ rồi.

Nàng vô phương mở mắt, vô phương hô hấp, thính giác mơ hồ nhưng loáng thoáng nghe thấy nam nhân nói chuyện.

- Nếu không phải sợ vừa sờ cô cái là vỡ, ta sớm đã trực tiếp dẫn cô tới rồi.

Một đôi tay đón lấy thân thể đang chìm xuống của nàng, rõ ràng lưỡng lự một hồi bàn tay rộng ấy mới đỡ sau eo nàng.

Quả nhiên nhẹ như trong tưởng tượng của hắn, như không có trọng lượng gì, mềm nhũn.

Lực hắn ôm nàng như vậy, sẽ không quá nặng chứ? Chắc, thật khó nắm.

Nàng vẻ mặt đau đớn, là vì hắn làm nàng đau sao?

Ừa? Không phải...

- Đây! Đừng quên lấy hơi chứ! -Hắn phát hiện nàng không hít thở!

Lấy, lấy hơi?!

Nước biển sặc vào cổ họng, xoang mũi, phổi, không chỗ nào không đau, hắn bắt nàng... lấy hơi trong biển thể nào đây? Nàng ngay cả cái lại cũng không làm được!

- Không đúng, cô không thể dùng phổi. -Hắn chợt nhớ tới.

Cảm ơn người đã phát hiện ra trọng điểm...

- Phải dùng mang. –Giọng điệu hần rất nghiêm túc, không nói nói đùa, cũng không phải châm chọc.

Mang?!

Xin lỗi, nàng không có thứ đó.

Mẫu thân nàng đã quên không sinh một bộ cho nàng...

- Nhân loại phiền phức quá, ngay cả hô hấp cũng không biết. –Miệng lưỡi chán ghét, không cần nhìn vẻ mặt người nói.

- ... -Là im lặng, cũng là điềm báo chết ngạt, Hồng Tảo thở ra một hơi cuối cùng.

- Này này này... Cô đừng chết nha! –Hần giống như đang cầm đồ sứ mong manh nhất, hoàn toàn không dám thêm nửa phần sức.

Ý thức đang bay xa, bóng tối đang buông xuống, sau nỗi đau đớn cùng cực, rốt cuộc đã sắp được giải thoát...

Ý thức bị cưỡng ép mang trở về, bóng tối chợt biến mất, ánh sáng chói lòa, hơi thở của nàng một lần nữa đẩy về lá phổi, nước biển lạnh buốt dường như cách xa da thịt, không còn bao phủ chặt chẽ nữa.

- Khụ khụ khụ khụ... -Nàng ho dữ dội rất lâu, một bên lại không kìm được tham lam hít sâu từng ngụm không khí tươi mát ở trong nước biển...

Ở trong nước biển?

Hít từng ngụm không khí tươi mát?

Đôi mắt hạnh trong nháy mắt tròng lớn.

Lúc trước, bị hạn chế trong nước biển mênh mông nàng không thể mở mắt nhìn vật. Hiện tại, trước mắt sáng ngời rõ ràng, là cảnh biển nàng chưa từng thấy bao giờ... Đứng ở trên mặt đất ngắm biển và ngắm biển khi thân ở trong nước, phong cảnh hoàn toàn khác hẳn.

Phe phẩy tới lui là sóng triều mà không phải gió biển. Bơi trên đỉnh đầu là cá mà không phải chim bay...

- Suýt nữa quên làm phép cho cô, ta đánh giá nhân loại các cô quá cao rồi. –Bởi vì mình có thể chạy cả hai nơi đất liền biển cả, không có vấn đề về thích ứng nên quên bằng sự yếu ớt và nhỏ bé của nhân loại.

Ánh sáng chói đỏ, đặt khắp cả người nàng, vô cùng ấm áp. Nàng men theo ánh sáng cũng nương theo thanh âm ngoảnh đầu nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy ‘hần’.

Long Tứ.

Hần ở trong thủy triều, mái tóc đen phát phơ sau gáy, thân hình vững chắc, không hề nhìn thấy chút cổ sức nào.

- Người... sao lại ở đây? –Nàng ngỡ ngàng hỏi. Ồ, hai giọng nói quen tai trong đầu rốt cuộc lồng vào với nhau. Hần, cự long vậy đó...

Nàng nhất thời hiểu rõ, giọng nói quen thuộc đó từ đâu mà tới!

- Người là... con Hồng Long kia? –Tuy là câu hỏi nhưng lại tràn đầy khẳng định.

Câu trả lời của Bồ Lao là nhướng mày, như đồng ý.

- Người không phải người?

Nghe qua như đang mắng người.

Có điều, hần không phải người, hoàn toàn chính xác.

Bồ Lao không có chỗ phản bác, nhếch miệng, loáng thoáng nhìn thấy răng rồng sắc bén tỏa sáng lấp lánh trong nụ cười cao ngạo.

- Ta không phải người, ta là con trai rồng, Tứ Long Tử của Long Hải Thành, Bồ Lao.

Hồng Tảo kinh ngạc, cảm thấy khiếp sợ, một mặt rút cuộc có thể lý giải, vì sao khi mới nhìn thấy hắn, cảm giác khác biệt trên người hắn từ đầu mà tới.

Thì ra hắn không phải người, hắn là Long nên mới sẽ có sự dữ tợn, hơi thở của dã thú, không bị lễ giáo gò bó, ngổ ngược, buông thả, tùy ý mà nam tử bình thường hiếm có.

- Cô sợ hãi à? –Thấy nàng rất lâu không lên tiếng, chỉ có đôi mắt to to tròn tròn nhìn chăm chăm hắn xuất thần, như nhìn choáng váng, hắn đành lên tiếng giải trừ.

- ...Trên đời này, thật sự có yêu quái... -Ngày hôm nay, liên tục nhìn thấy hai con, Hà Giao và Hải Long...

Ở trong mắt nàng, phàm là kẻ biết biến thành sinh vật không phải người đều là yêu, kẻ hắn là giao hay là Long, chẳng phải đều là con sâu dài, mềm, vuốt bén răng sắc à?

- Yêu quái cái gì? Long không phải yêu! Kém xa lắm! –Bồ Lao đâu thể chịu được thần thú Long Tử tôn quý bị coi thành yêu vật được!?

Hắn rống làm đau cả tai nàng, nàng vươn tay bịt tai, bị hắn coi thành sợ hãi, không thể không thu liễm vẻ mặt dữ tợn.

Chậc, nhân loại nhát gan như chuột!

Hắn rống hai câu nữa, há chẳng phải sẽ rống nát lá gan của nàng?

- Long là Thần thú, nhân loại có may mắn nhìn thấy chúng ta, ai nấy đều sẽ quỳ xuống dập đầu, coi thành phúc báo, không ai dám chỉ vào chúng ta hô ‘yêu quái’. Cho nên, cô tốt nhất thu lại tiếng ‘yêu quái’ kia đi! –Hắn rất cố gắng giảm bớt âm lượng, mấy câu chuẩn bị gầm rống đã cố gắng trở nên mềm mỏng.

Hắn thật sự rất cố gắng, chỉ là không am hiểu cho lắm, dẫn đến việc vẽ hổ không thành ngược lại thành chó.

Càng muốn mềm mỏng càng giống như nghiêng răng, càng từng chữ giảm chậm càng giống như đằng đằng sát khí.

Nàng thật sự muốn nói cho hắn biết, không cần miễn cưỡng như vậy, nàng không sợ đâu...

Ngược lại, ‘giọng điệu cứng đờ’ hắn cố duy trì cùng ‘cười ngọt vắn vẹo’ khá là dọa người.

- Thần thú Long Tử vì sao tìm ta? Ta không phải là một... nhân loại phiền phức, không nên có chút quan hệ gì với Thần thú sao? –Về điểm này, sau khi biết được thân phận hắn, sự khó hiểu từ từ dâng lên trong lòng.

Bồ Lao một tay khê đỡ đằng sau bụng nàng, tay kia vuốt mái tóc đang tung bay, động tác chải tóc xuất hiện trên người một nam nhân vai u thịt bắp, lại mang theo chút trẻ con và... đáng yêu.

Tuy rằng từ ‘đáng yêu’ này dùng trên người hắn cực kỳ không hợp, không thỏa đáng, nhưng...

Quả thật là rất đáng yêu.

- Bởi vì ngươi là ‘táo đỏ’.

Thuyết phục biết nhường nào.

Câu trả lời của hắn khiến nàng hoang mang bối rối.

- Ngươi biết ta? –Bằng không, sao lại tới tìm vì tên của nàng?

Hắn lắc đầu.

- Không biết lại tìm ta? –Nàng khê cau mày.

- Cô dường như rất nổi danh, mọi người vừa nghe đều biết cô là ai. Tiểu Cửu còn nói, tùy tiện tìm một thằng nhóc sáu tuổi để hỏi, nó cũng có thể trả lời ta tìm ‘táo đỏ’ ở đâu.

- ... -Càng nghe càng có thứ cảm giác kỳ quái, nàng biết rõ mình chẳng phải danh nhân.

- Tiểu Cửu là?

- Cữu đệ của ta. –Một con rồng tham ăn.
- Bởi vì ta là Hồng Tảo, cho nên nhọc công Long Tử tới tìm, nguyên do trong đó người vẫn không nói rõ ràng. –Nàng, một nhân loại nho nhỏ, thân không có gia tài bạc vạn, cha mẹ mất sớm, không huynh đệ tỷ muội, bình thường đơn giản, không có được tài nghệ mưu sinh quá độc đáo, sao lại nhọc lòng Thần thú tới?
- Phụ vương ta mắc bệnh nặng, cần người...

7. Chương 6

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 6

Dịch: Nộ Vấn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Nấu canh.

Hai chữ này muốn nói ra dứt khoát hoàn toàn không khó khăn chút nào.

Nhưng nhìn thấy bàn tay khuôn mặt nàng hơi có vẻ thảm hại, khiến cổ họng hần căng lại, hai chữ ‘nấu canh’ quan trọng nhất bị nghẹn ở miệng không sao thốt ra được.

Hôm nay nàng đã trải qua quá nhiều rung động, hành hạ, đầu tiên thì có Hà Giao rước dâu, sau lại gặp phải hần nửa đường ngăn trở, vào biển, ngạt nước... Rồi lại lập tức tặng cho nàng một đả kích khác, nói thẳng cho nàng biết hần là tới dẫn nàng về nấu thành một nồi canh... Hình như, rất thất đức.

Hoãn lại một lát vậy, chẳng gặp phải dọa hống nàng.

- Mắc bệnh nặng? –Nàng chỉ từ vài chữ này liền đưa ra liên tưởng:
- Người đến vì ngưỡng mộ danh tiếng của ‘Hoàng Phủ’?

Đề cập tới ‘bệnh’ thì theo trực giác sẽ nhớ tới ‘người chữa bệnh’, mà họ ‘Hoàng Phủ’ đại biểu chính là mát tay trong y học, nguyên nhân không gì khác, bắt nguồn từ đời tổ tiên nào đó, ngài có được y thuật thần kỳ nên được tôn trọng xưng là ‘thần y’.

- Đáng tiếc, tuy ta sinh ra trong thế gia chữa bệnh nhưng y thuật lại không tinh thuần lắm, một vài bệnh nhỏ miễn cưỡng thành thạo, nhưng bệnh nặng... Ta tự biết năng lực của mình, không thể có biện pháp chữa trị. Có lẽ, người nên đi tìm bá phụ của ta, bên họ mới có người kế thừa cái danh hiệu ‘thần y’ này...

Chỉ là nàng không dám xác định thần y chuyên chữa bệnh cho người có am hiểu chữa cho động vật, à không Thần thú hay chăng nữa.

- Họ cũng tên táo đỏ à?
- Không phải. –Tuy tên của gia tộc cùng là được thảo nhưng thân tộc trong vòng ba đời đặt tên luôn sẽ tránh trùng lặp.
- Không phải ‘táo đỏ’ ta không cần. –Chiếc thăm hần rút trúng chỉ chú thích rõ hạng mục này, nguyên liệu khác do mấy huynh đệ khác tìm, hần chỉ chuyên chú cho ‘táo đỏ’ là được rồi.
- Ta thật sự không giỏi y thuật... –Nếu để lỡ thời cơ chữa trị cho cha ruột hần, nàng vô cùng không muốn.
- Điều đó không quan trọng. –Hần xua tay, bộ dáng tùy hứng như gác sống chết của phụ vương ra ngoài tầm suy tính, không hề để bụng sự thẳng thắn và khiêm tốn của nàng.

Ánh mắt hắn chăm chăm, đôi mắt nàng sáng ngời, hai người nhìn nhau, trong giây phút đọng lại đều nhìn thấy bóng mình trong mắt người kia.

- Cô từng nói nếu Hà Giao không cưới cô, cô sẽ thuộc về ta. –Hiện tại Hà Giao đã vào trong bụng hắn, lời tuyên ngôn nọ của nàng hắn cũng nên được xác lập.

Hắn nói hết một cách dứt khoát, khuôn mặt nàng bỗng đỏ lên.

Khi ấy nhanh mồm nhanh miệng, mang chút dỗi hờn, còn đoán sai thân phận của hắn, có mắt như mù, không biết hắn là một con thú còn hung mãnh còn to lớn hơn Hà Giao...

- Dù sao thì cô không về mặt đất được nữa, họ tám phần cho rằng cô đã chết, sẽ lo hậu sự giúp cô. –Hắn ngoáy ngoáy tai, thân ở trong biển, với thính lực tuyệt hảo hắn vẫn nghe thấy rõ ràng trên bờ biển tiếng khóc liên miên không dứt, toàn bộ trấn dân đều khóc lóc chia buồn vì nàng.

- Theo ta về.

Câu này hoàn toàn thừa thãi.

Người nàng đều ở trong ngực hắn, xung quanh là biển cả xanh lam mênh mông vô bờ, nàng còn có thể đi đâu được nữa?

- Về Long Cung dưới đáy biển? –Nàng từng đọc trong sách miêu tả như thật như ảo, dựa vào tưởng tượng của người viết sách, nói rằng vừa vào Long Cung thì thời gian trôi qua cực nhanh, nếu về quê nhà, mười ngày sẽ biến thành vài năm, người xưa đã không thấy được nữa rồi.

- Đó là cách nói của nhân loại các cô.

Lúc này dường như nghe hắn nhắc tới tên thành, chỉ là nàng nghe quá mơ hồ, bị câu ‘ta không phải người, ta là con trai rồng’ kia của hắn làm cho choáng váng, không thể xác định được cái tên chính xác của Long Cung dưới đáy biển.

- Long Hải Thành, chúng ta gọi nó như vậy. –Hắn nói.

Long Hải, trắng muốt cứng rắn, uốn lượn uy vũ, chỉ là một bộ hải cốt đã lớn đến dọa người, từ khe biển kéo dài về phương xa dường như vô cùng vô tận. Càng tới gần nàng càng cảm thấy một nỗi rung động.

Toàn cảnh của Long Hải, tuy vẫn cách xa nhưng đã nhìn thấy rõ ràng đầu rồng, cột sống rồng, xương sườn rồng, vuốt rồng, không cái nào không rung động lòng người. Nó được mang tên “Long Hải Thành” chính bởi thành trấn được dựng lên từ trên xương, hướng và mái kéo dài theo từng chiếc xương rồng, bất ngành vững chắc.

Thân rồng là xà cột, miệng rồng là cửa, xương rồng cứng cáp mở ra như rít gào, như muốn nuốt trọn hết thấy, kiêu ngạo đến vậy, khí phách đến vậy. Hai hàng răng rồng sắc bén như dao, không vì năm tháng dài dòng ăn mòn mà trở nên cùn mụ.

Muốn đi qua từ răng rồng cần có đủ dũng khí mới có thể không nhũn chân đi về trước.

Cửa thành đã ở ngay trước mắt, tốc độ theo khoảng cách dần ngắn xuống lại giảm chậm, bởi vì quá rõ ràng nên Hồng Tảo ngửa mặt ngó về phía Bồ Lao.

Bồ Lao quả thật giảm tốc độ, thậm chí dừng bước chân, đứng tại chỗ không chút nhúc nhích.

Nét mặt hắn xanh mét, lông mày nhíu chặt.

Nàng nghe thấy hắn ‘chep’ một tiếng.

- Sao lại gặp phải nàng?! –Giọng điệu hắn đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nhìn nường theo ánh mắt hắn, nàng nhìn thấy một con cá lớn bơi gần miệng rồng của Long Hải Thành, trước khi tới nơi liền biến thành cô nường, vui sướng bay tới cửa thành, tung tăng bước đi, vừa nhảy vừa nhót đi vào thành. Bồ Lao kéo nàng, né về phía mỏm đá dốc ở bên cạnh.

- Người đang trốn người ta? –Nàng hơi hiểu.

- Người? Không, là cá voi. -Hắn giải thích.

Hồng Tảo chưa từng thấy cá voi, thì ra con cá lớn đó chính là cá voi, nàng như được tăng thêm kiến thức.

- Cô nương ấy là cá voi... Người sợ nàng ta?

Hồng Tảo bị hắn càng kéo càng xa — theo hướng ngược với thành — dọc đường đi hắn luôn dùng lực rất nhẹ, bất kể là ôm hay dắt, dường như trên người nàng mang theo điện vậy, mỗi một lần vô ý chạm phải đều có thể phát hiện ra động tác ngón tay hắn nói ra rất khê, tựa như nàng rất dễ vỡ, không chịu nổi một cú chạm.

Đây là lần đầu tiên tay hắn nắm cổ tay nàng chặt như vậy. Chắc hẳn là do nguyên nhân từ cô nương cá voi kia khiến hắn khẩn trương, khác thường, cũng không để ý thả lỏng lực tay. Thật khó tưởng tượng, khỏi ngờ như hắn lại sợ một tiểu cô nương...

- Sợ, sợ chết luôn. -Bồ Lao không phủ nhận.

Hắn bị quần quít đến sợ hãi.

Nhi Hương đã vào thành, Long Hải Thành tạm thời không về được, hắn không muốn tự chui đầu vào lưới, đụng mặt với Nhi Hương! Tới cửa mà không dám vào, Bồ Lao dắt nàng cùng đi, trốn tới trấn nhỏ ngoài thành hai dặm.

Trấn nhỏ chịu sự quản lý của Long Hải Thành, không hề có tên, bình thường đều gọi nó là ngoại thành, vị trí của nó khá yên tĩnh, có thể nhìn thấy Long Hải từ nơi cao nhưng lại cách nhau khá xa.

- Chúng ta không về tòa thành lớn bằng xương rồng kia à? -Hong Tảo hỏi.

- Qua vài ngày nữa, bây giờ tránh sóng gió trước đã.

- Cô nương cá voi kia nhìn qua không hề đáng sợ mà. -Thậm chí xứng với hai chữ xinh đẹp.

- Đáng sợ hay không chẳng phải nhìn bề ngoài. -Hắn tặng cho nàng một cái lườm, vẻ mặt ấy mới gọi là 'đáng sợ'.

Đúng, nếu là nhìn bề ngoài người còn đáng sợ hơn cô nương cá voi kia rất nhiều, người nên chạy nên trốn không phải là người. Nàng hoàn toàn đồng ý.

Muốn hỏi 'nàng có gì đáng sợ' lại cảm thấy không liên quan gì tới mình, không tới phiên nàng lắm miệng. Vì thế, Hồng Tảo ngậm miệng không nhắc tới, ngoan ngoãn để hắn dắt đi, nghỉ lại ở trấn nhỏ. Không ít trấn dân nhìn thấy hắn đều mặt tươi cười, nhao nhao hành lễ, Bồ Lao đáp lại bằng nụ cười nhếch mép, xua tay cho đám người đỡ phải chấp tay thi lễ.

Hắn thái độ tùy hứng, trấn dân dường như cũng tập thành thói quen, vẻ mặt không thấy hãi sợ, cười cười xoay người tiếp tục bận việc của riêng từng người.

Phòng xá ở trấn nhỏ khác hẳn trên đất liền, chỗ này không thấy lâm viên, không có cầu nhỏ nước chảy, không có gạch đỏ ngói xanh, chạm rường vẽ cột, chỉ có cảnh biển đơn thuần nhất, thiên nhiên nhất.

Từng chiếc vỏ ốc cực lớn, nàng cảm thấy vô cùng mới mẻ, tay không nhịn được thăm dò, lần sờ vách tường vỏ ốc, cảm nhận hoa văn và xúc giác từ nó.

Từng lùm tảo biển không biết tên, có tím có đỏ, có xanh có lam, thậm chí là màu vàng kim xinh đẹp, mọc đầy xung quanh vỏ ốc, tô điểm cho nó càng thêm rực rỡ tươi đẹp. Phiến lá hoặc cong cong, hoặc cuộn cuộn, hoặc tròn như miệng bát, hoặc nhỏ như sợi tóc, khá là độc đáo, màu sắc rực rỡ, còn có rất nhiều những chú cá lớn nhỏ qua lại không ngớt trong đó, vừa bận rộn cũng rất thanh thoi.

Nàng sờ vuốt vỏ ốc, chạm tảo biển, ngay cả bọt biển đang dâng lên trên nàng cũng không buông tha.

Vài viên bọt nước dâng quá nhanh, nàng lỡ mất thời cơ vẫn không buông tha thử lại, kịp thời tóm được một viên trong đó, dẫu nó vỡ tan trong lòng bàn tay nàng, cũng mang tới nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt nàng, không hề rõ ràng cũng không phát ra tiếng cười, chỉ là đôi mắt ánh mắt cánh môi đã mềm mại hơn.

Những biến hóa nhỏ nhặt này Bồ Lao không bỏ sót.

Hắn nhìn đắm đắm nàng, không hề nháy mắt, bất kỳ biểu cảm nào trên mặt nàng hắn đều nhìn thấy rõ ràng hơn ai khác.

Mũ phượng tinh xảo trên đầu đã gỡ xuống, hoa ngọc đỉnh đang đang càng không sót lại đến một bông, nàng đeo lên không một nhưng hắn nhìn đều sợ mỗi cổ.

Bộ váy rườm rà sớm đã bị hắn lột phăng trước khi lặn xuống biển sâu.

Gắm lụa có đẹp hơn chăng nữa, khi ngâm nước trọng lượng sẽ gấp bội, không cởi ra nàng sao có thể chịu được?

Nàng hiện giờ, son phấn vì xuống biển mà tan đi quá nửa, búi tóc xõa rời, không còn cẩn thận tỉ mỉ nữa, mái tóc dài tiện tay buộc thành một chùm, do thủy triều dao động, tung bay chầm chậm.

Bộ y phục mỏng manh màu đỏ hòa tan vào màu lam biển thành nhạt, không còn đỏ rực bắt mắt nữa, mượn pháp thuật từ hắn đủ để giữ ấm.

Vật liệu may quá nhẹ quá mềm, thỉnh thoảng bay cao bay thấp, lộ ra khuỷu tay, chân nhỏ trắng muốt, xuân quang tươi đẹp.

- Sao cô không sợ chút nào thế? Lá gan thật không nhỏ.

Nụ cười nhẹ của nàng rất đẹp, rơi vào trong mắt hắn không ngờ lại chói mắt, chỉ là không biết làm sao cả.

Hai tay hắn chấp trước ngực đưa ra nghi ngờ.

- Lúc trước bị đưa về Hà Giao làm thê tử, ngay cả trong sông có Thần hay không cũng không biết, nếu không có chẳng khác nào chỉ có một đường chết. Lúc đó cô không khóc, nhìn thấy Hà Giao hiện hình đứng thẳng trước mặt cô, trấn dân sợ đến mức trốn hết ra đằng sau, còn có nam nhân đá ướm cả quần, cô vẫn không khóc...

Bồ Lao đếm cẩn thận, có rất rất nhiều lần.

Hắn tưởng rằng nàng sẽ khóc, nhưng nàng ngay cả một giọt nước mắt đều không rơi. Vượt ngoài dự liệu, cho nên càng tò mò gấp bội.

- Ngay cả nhìn thấy chân thân của ta, nghe thấy ta muốn cô vào biển, cô vẫn không khóc... Lá gan cô vượt quá kích cỡ của nhân loại giống cái nên có trong trí nhớ của ta. -Bồ Lao chà tay, quan sát nàng.

Thân hình mảnh khảnh như vậy, chứa đựng khí ở đâu?

Nàng đang ngồi ở trước lùm tảo biển màu hồng tím, đùa giỡn một bầy cá nhỏ, nghe thấy hắn nói nàng hơi ngược đầu.

Dựa theo lẽ thường, biết được chọn làm tân nương của Hà Bá hắn sẽ rơi lệ ngay tức thì, gào khóc 'ta không muốn ta không muốn' mới đúng.

Vài ngày dần vật tiếp đó, một ngày bằng một năm, dùng nước mắt rửa mặt, nuốt không vô đều là phản ứng vốn có.

Kinh ngạc khi thấy Hà Bá là Yêu Giao, dọa khóc cũng là bình thường.

Nhìn thấy Hồng Long hùng vĩ, dọa khóc rồi té xỉu...

Những điều này không xảy ra một mực nào trên người nàng.

Không phải lá gan lớn thì là cái gì?

- Ta không gan dạ... -Nàng lắc đầu, cười gượng.

- Liên tiếp nhìn thấy Hà Giao và Hồng Long, không thét không ngắt, thân dưới biển sâu lại vui vẻ, còn có tâm tình giỡn cá, nói cô không gan dạ thì chẳng có cách nói nào thuyết phục cả. -Hắn quá khách khí thì có vẻ hơi khác người.

Nàng vẫn xua tay.

- Ta sợ.

Giọng nói ngọt ngào không nhanh không chậm, so sánh với khuôn mặt ngậm nụ cười nhàn nhạt thì hai chữ thốt ra lại là sợ hãi, hoàn toàn không ăn khớp.

- Nét mặt của cô lại chẳng phải nói như thế. –Vẫn còn đang cười kia mà.

- Khi bị chọn làm tân nương của Hà Bá, ta sợ, nhìn thấy Hà lão gia hiện hình, từ trong sông chui lên một con giao long, khoảng cách gần vậy ta thậm chí có thể ngửi thấy một mùi tanh mặn nồng đậm trên người nó... Ta sợ. Mãi đến tận bây giờ ta vẫn sợ... -Nàng lạnh nhạt nói, nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể nhìn thấy một tia sợ hãi ngổ ngàng trên khuôn mặt nàng.

Tiếp đó cảnh hấn uy phong hiện thân, nuốt chửng Hà Giao là thế nào? Hấn không uy vũ dũng mãnh dọa người hơn Hà Giao chắc? Bồ Lao rất bất mãn, cong khóe miệng, bĩu rất dài.

- Nếu sợ sao không khóc? –Một khóc hai nháo ba thất cổ, thủ pháp nhân loại giống cái hay dùng nhất, không phải sao?

- Khóc? –Một chữ này, đổi lấy là nàng mở to mắt, ánh mắt ném về phía hấn vô tội biết nhường nào.

- Nước mắt hứng thành vốc lớn. –Không ngờ có người đối với từ đơn giản như thế lại lộ ra vẻ mặt mê hoặc?

Nàng im lặng không nói, ngón tay vuốt ve tảo biển, rất lâu sau mới có thanh âm thốt ra từ cánh môi nàng.

Đầu tiên là thở dài.

- Ta không khóc nổi.

Trầm mặc, lại thở dài, thanh âm càng nhỏ, càng bé, càng mờ mịt.

- Ta là một người... không có nước mắt.

Không có nước mắt.

Bồ Lao đối với mấy chữ này, cái hiểu cái không.

Hấn tính tình thẳng như ruột ngựa, không xiên không xẹo, huynh đệ cười hấn đầu óc mất linh quang, phương thức suy nghĩ luôn luôn thẳng, rất khó suy một ra ba, có óc lại không dùng óc, cho nên hấn dùng trực giác cho rằng, nàng đang nói láo.

- Sao có thể không có nước mắt? Ngay cả con trai rồng cường đại như ta, khi bị huynh đệ đánh gãy xương cũng sẽ đau đến rơi vài giọt nước mắt, đó là bản năng thân thể không cách nào khống chế, cô nói cô không có, lừa ai đấy?

- Ta quả thật không có, bắt đầu từ khi ra đời ta chưa bao giờ khóc, ngay cả cha mẹ gặp nạn mất đi ta cũng không khóc, gia gia sống dựa vào nhau qua đời ta cũng không khóc. –Nàng đứng dậy, đứng thẳng trước mặt hấn.

Ánh mắt kiên định, không hề lưỡng lự, khuôn mặt bình tĩnh càng không thấy chột dạ khi nói dối.

- Sợ, không khóc nổi, cười, không khóc nổi, thương tâm cũng khóc không nổi. –Thanh âm điềm đạm nói tiếp như vậy.

Đôi mắt đẹp như vậy, vương đầy ánh nước, sáng ngời, trong veo, óng ánh. Ai có thể hay biết, nó lại không chảy được nước mắt?

- Cô là ‘chưa đến lúc đau thì nước mắt không chảy’ hả? Chẳng qua là sức chịu đựng nhiều hơn nhân loại bình thường chút, đúng không? –Bồ Lao vẫn không tin, một lòng muốn tìm ra thật giả, hai ngón tay hơi cong, làm thành kiểu chiếc kẹp, bấu về phía má trái nàng.

Đau thì sẽ khóc, muốn nhịn đều không nhịn nổi.

8. Chương 7

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 7

Dịch: Nộ Văn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Hắn vững tin như thế.

Ai nói “nam nhi có lệ không dễ rơi”? Câu sau hắn nhất định sẽ nói tiếp — chỉ là chưa đến lúc gãy xương.

Nha đầu non nớt như nàng, chưa cần gãy xương, véo một cái dám chắc nàng sẽ nước mắt lưng tròng, khóc lóc xin tha!

- Đau quá... -Nàng nhăn mặt, càng muốn tránh ngón tay hắn thì càng đau.

- Thế mà vẫn không khóc? -Một thành lực đạo rồi, nếu bầu tiếp thì da mặt mềm mịn kia sẽ bị thương mất.

- Thật sự đau lắm... -Nàng vươn tay tóm cổ tay hắn muốn hắn buông nàng ra nhưng bất lực, hoàn toàn không địch nổi sức lực của nam nhân.

- Chớ nhịn, đau thì khóc lên. -Hắn khuyên nhủ ngon ngọt, chỉ là thốt ra từ trong miệng người làm hại, nghe thật ghê tởm.

- Ta không khóc nổi! Ta không có nước mắt! -Muốn nàng nói bao nhiêu lần nữa đây!/?

- Ta rất nhanh sẽ khiến cô khóc lên, chờ lát... -Vừa nói rồi lại chặt, lực ngón tay bắt đầu thay đổi, có tiết tấu có quy luật, nặn nặn bóp bóp.

Hắn coi nàng là con dê, đang vắt sữa nàng chẳng?

- Đường đường Tứ Long Tử, ban ngày ban mặt, dưới ánh mắt bàn dân thiên hạ lại ức hiếp cô nương nhà người ta, lời này truyền về thành, nghe thế nào đây?

Tiếng cười ha ha từ đằng sau hai người truyền tới, mang theo vẻ đùa cợt.

- Băng Di. -Bồ Lao nhếch miệng, không ngoái đầu liền kêu lên danh tính người tới. Xem ra là có quen biết, còn là rất quen thuộc.

- Nhi Hương vào thành ta liền đoán người hắn sẽ trốn rất xa. Quả nhiên đã trốn ra ngoại thành rồi. -Băng Di ngũ quan đoán chính, bên tóc mai có vẩy màu lam nhạt, che kín dưới làn tóc mai đen, khi khước môi ngậm cười thì rất có vẻ tao nhã, khách khí, rất hiền lành.

Chiếc áo màu xám nhạt chỉ tới thắt lưng, nửa người dưới lại là đuôi cá thon dài, vẩy lấp lánh.

- Đừng nói hành tung của ta ra ngoài! -Bồ Lao ra hiệu ‘suyt’.

- Mọi người nói cho Nhi Hương rằng, người ra ngoài đi tìm thuốc cho Long Vương, nàng nháo nhào muốn ở trong thành chờ người, dựa theo độ kiên nhẫn của nàng, ước chừng không ngoài bảy ngày thì sẽ rời đi. -Băng Di vừa rời đi từ trong thành nên biết rõ tình huống mới nhất. Ở ngoại thành gặp được Bồ Lao chỉ là do trùng hợp.

- Bảy ngày... Đợi bảy ngày sau hẵng về. -Bồ Lao lập tức đưa ra quyết định.

- Nghe nói... Tứ Long Tử chẳng phải đi tìm thuốc à, sao còn rong chơi ở ngoại thành vậy?

- Hừm hừm, tìm thuốc đơn giản lắm, Bồ Lao ta ra tay há có thể tay không mà về. -Bồ Lao vẻ mặt kiêu ngạo:

- Ta tìm được rồi. -Hắn lẳng lặng nhìn về phía Hồng Tảo ở bên người, nàng đang ráng thử vặn xoay ngón tay đang bầu trên má nàng.

Băng Di nhất thời ngạc nhiên, sau đó từ từ bật cười, hai mắt nhấp nháy ánh sáng, không nói gì nhiều, chỉ ngẩng đầu.

- Trong đám huynh đệ ta có con nào trở về chưa? –Chín con rồng thích tranh hơn thua, quan tâm tiến độ lẫn nhau rất là bình thường.

- Đại Long Tử đi tìm Tiên Tử về nhanh nhất, Ngũ Long Tử cũng đã về thành, đứng thứ ba vốn nên thuộc về Cửu Long Tử...

- Vốn nên? –Bồ Lao nhướn mày, nghiền ngẫm hai chữ này.

- Bởi vì Cửu Long Tử ăn hết Bàn Long Lê, chỉ đành đi tìm lần nữa, sau đó, tìm lần nữa lại... –Băng Di cười ha ha. “Lại” cộng “nữa”, tổng cộng ba lần.

Nói tóm lại, Cửu Long Tử không quản nổi miệng tự ăn ‘kết cục xấu’, Bàn Long Lê đến tay toàn bộ rơi vào trong bụng mình, xứng đáng bị ca ca khác đón đầu đi trước.

- Ta không phải kẻ trở về sau cùng là được rồi. –Trước mắt, tránh né Nhi Hương còn quan trọng hơn thắng thua.

- Tứ Long Tử, người trước tiên buông tay ra đi, làn da mềm mịn của tiểu cô nương sắp bị người bầu rách rồi. –Băng Di cứu Hồng Tảo dưới vuốt rồng, quả nhiên, làn da trắng mịn lưu lại vết đỏ rất bắt mắt.

- Ta có dùng sức như vậy à? –Bồ Lao giật mình, lực tay của hắn tạo thành một mảng đỏ ửng trên mặt nàng, đầu nàng dùng tay ôm mặt cũng không che hết những vết đỏ tràn lan, nhìn mà ghê người.

- Ngay cả bốn chữ ‘thương hoa tiếc ngọc’ này Tứ Long Tử cũng phải học lại lần nữa. –Băng Di vươn tay tới, xóa đi vết bầu cho nàng, nàng vô cùng cảm kích.

- Chẹp, ai biết cô ta còi như vậy... –Bồ Lao không hối lỗi, hắn thật sự đã suy tính lực đạo, lực tay đó ngay cả con tôm nhỏ đều không giết chết được, không ngờ lại có thể bầu ra vết đỏ đầy má... Sai là nàng, sai do nàng quá yếu đuối.

- Nữ nhân như hoa, mỗi một bông đều cần được ‘che chở’. –Luận điểm của Băng Di luôn luôn là như vậy.

Bồ Lao không hề gật bừa, nghiêm giọng:

- Nữ nhân phải giống như đại thụ, không cần ai che chở, có năng lực tự bảo vệ mình, phát triển đầy đặn, ấy mới tốt.

Hắn không nhìn được liếc Hồng Tảo một cái.

Ví dụ như nàng, hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn.

- Người vẫn là điệu bộ cũ, ghét nữ nhân yếu ớt ỷ lại, thích loại hình dũng cảm cường hãn kia cơ. –Băng Di cũng không bất ngờ. Quen biết Bồ Lao đã lâu, những lời này hắn luôn treo bên miệng.

- Kẻ yếu ớt phiền phức lắm. –Bồ Lao vẫn khẳng khái.

Ánh mắt Bồ Lao không rời khỏi nàng, rồi lại lấy hắn làm mẫu.

- Chạm tùy tiện một cái liền bị thương, người cũng biết đấy, tay chân thô thiển, tính tính nóng vội, một khi xúc động liền bất chấp trước sau, đâu có thời gian rảnh rỗi lúc nào cũng chú ý nữ nhân đằng sau nên cứu hay nên bảo vệ? Tốt nhất chính cô ta có thể tự chăm lo cho mình, đỡ làm ta phân tâm. –Nói xong liền gật đầu như trống bỏi, hoàn toàn vững tin với luận điểm của bản thân mình.

Thì ra, hắn thích là nữ nhân anh dũng cường tráng... Nàng giật mình sáng tỏ.

Quả thật hắn không giống một nam nhân biết thương người khác, vai u thịt bắp, giọng nói to, ngay cả lực tay cũng lớn. Cô gái làm bạn bên cạnh hắn hẳn phải có sự cường hãn như hắn mới có thể xứng đôi với hắn.

Nữ nhân như nàng hoàn toàn là loại hình khác hẳn.

- Nhi Hương kia không tệ đâu, cá voi đó, ở trong biển có thiên địch, da dày thịt chắc, không sợ kẻ tay chân thô thiển như người, càng không cần lo lực tay không tính chuẩn làm người ta bị thương. –Băng Di mang ý trêu chọc hẳn.

- Người biết rõ ta rất đau đầu với Nhi Hương, còn nói mát à? –Bồ Lao trừng mắt hẳn.

- Nam nhân mà, đừng mang thù quá, Nhi Hương chẳng qua là lúc còn nhỏ không cẩn thận đem người...

- Im miệng! –Bồ Lao rống quýnh lên, lực rống kinh người, cả con trấn nhỏ đều rung động, dẫn tới sự chú ý của trấn dân.

Thế này thì không tốt, nhiều thêm một người lại thêm một cái miệng, ai biết tin tức ‘Tứ Long Tử đang gào rống ở trấn nhỏ ngoại thành’ có một truyền mười, mười truyền trăm rồi truyền về thành rơi vào trong tai Nhi Hương hay không?

- Đừng để người ta nhìn chăm chăm trên đường, trước tiên đến nhà ta ở tạm đi, chờ Nhi Hương rời khỏi ta sẽ báo cho người biết. –Băng Di thấu hiểu lòng người, dấu miệng với Bồ Lao thì mặc kệ dấu miệng nhưng cũng hiểu chỗ khó của Bồ Lao, mở miệng trước tiên, nghĩ sẵn bước tiếp theo cho hẳn.

- Vốn dĩ đã định nhờ vả người rồi. –Bồ Lao dứt khoát không khách khí, ngoẻo nguẩy đi về phía nhà Băng Di.

Tốt nhất người làm việc cứ có kế hoạch như vậy đi, lúc nào thì ‘vừa nãy mới nghĩ đến’ chứ?

Băng Di mỉm cười, cũng không làm khó Bồ Lao, kệ hẳn nói bừa.

- Còn về... Hồng Tảo cô nương. –Băng Di xoay sang nàng, cười sáng lạn.

Hả?? Hẳn sao biết được tên mình? Lúc này... có nhắc tới à? Hồng Tảo nghi hoặc.

- Không ngại thì để ta dẫn cô về Long Hải Thành, giao cho Hồng Y, như thế thì Tứ Long Tử cũng có thể giành được thứ năm thứ sáu, không đến nỗi tụt lại quá nhiều, rơi xuống vị trí cuối. –Băng Di đề nghị.

- Không cần, tự ta sẽ dẫn cô ta về. –Bồ Lao nghĩ cũng không nghĩ, cự tuyệt thẳng thừng.

Đề nghị của Băng Di rõ ràng là rất không tệ, khiến hẳn có thể giành được một thứ bậc không trước không sau không thối không nát trong số các huynh đệ, lại có thể rời khỏi nàng, ném cho Hồng Y quản, có gì mà không làm... Hẳn cũng không nghĩ ra lý do mình cự tuyệt.

- Ta rất tiện đường, không phiền đâu. –Băng Di là đồ đệ của Hồng Y, ngày nào cũng chạy tới chạy lui nội ngoại thành, có thể tiện đường đưa Hồng Tảo đi ‘báo cáo kết quả’, chỉ là... ‘việc báo cáo’ này dường như có chút sai lầm, ha ha...

- Bảo không cần là không cần, dọn dẹp sửa sang lại phòng của người, bỏ hết đồ ra ngoài cho chúng ta ngủ, đừng lèo nhèo nữa.

- Nhà ta rất nhỏ hẹp, không có hai phòng cho khách.

- Người biến về nguyên hình, tùy tiện tìm cái hang trong đồng tảo biển ngoài phòng mà ngủ.

- Đây là người nói sao? –Táng tận lương tâm mà.

- Ta miệng rộng không mọc được ngà voi, cứ làm theo đi. –Bồ Lao ngửa mặt cao vút, cao ngạo vô lễ.

- Kết nhằm bạn rồi mà...

Năm chữ đầm máu và nước mắt này, số lần Băng Di kêu gào ngay cả mười đầu ngón tay đều không đếm hết.

Lần đầu tiên qua đêm ở trong biển, dưới thân nằm không phải chiếu trúc giường gỗ, mà là chiếc giường hình ngọc trai; chần đắp trên người là tơ giao long trơn nhẵn con người không đan được nổi, vô cùng mềm mại.

Vốn tưởng rằng mình hẳn sẽ mất ngủ cả đêm, ai ngờ rằng thân thể mỗi một vừa nằm xuống thì cơn buồn ngủ liền ập đến ngay tức thì.

Tính ra nàng đã hai ngày một đêm không chớp mắt, buồn ngủ là lẽ đương nhiên.

Những dằn vặt ngày hôm nay đã vượt qua sức chịu đựng của nàng, móc hết sức lực toàn thân, nàng vùi đầu vào gối, ý thức dần chìm sâu.

Đáy biển rất yên tĩnh, không có tiếng gió vù vù, không có tiếng côn trùng chiu chít, nàng ngủ rất sâu, không giấc mơ nào quấy rầy.

Có lẽ, chẳng phải không mơ mà là nàng vẫn đang trong mơ.

Hết thấy những điều này toàn bộ là nằm mơ?

Sau khi tỉnh lại mới phát hiện rằng, không có Hà Giao, không có rước dâu, không có Long Hải Thành, không có Bồ Lao...

Không có...

Một tiếng vang lớn như sét đánh ngang tai truyền tới, như sấm nổ giữa đêm đột ngột đánh thức nàng.

- Sét, sét đánh? –Nàng lim dim đôi mắt ngỡ ngàng, mí mắt nặng trĩu miễn cưỡng mở ra một nửa.

Trước mắt là biển cả, một mảnh nguy nga lộng lẫy, nàng vẫn trũng vào trong giường ngọc trai, hai tay che trước ngực.

Không phải nằm mơ, là chân thật.

Tiếng sấm không ngừng lại, lặp lại liên tiếp, lúc thì vang, lúc thì mất, trong biển đêm yên lặng, vô cùng rõ ràng.

Muốn ngủ cũng không ngủ nổi.

Nàng xuống giường, đi men theo âm thanh, muốn nhìn xem tiếng sấm trong biển là từ đâu ra?

Chỗ ở của Băng Di không lớn, chia vỏ ốc làm hai không gian trên dưới, khách ở trên chủ ở dưới, cầu thang đá hình tròn dẫn nàng xuống lầu.

Vòng vèo trong đại sảnh nho nhỏ, tiếng sấm càng có vẻ lớn hơn. Không hề phí sức nàng đã tìm ra ngọn nguồn.

Căn phòng không có cánh cửa, vài chuỗi bọt nước trở thành vách ngăn, chia ranh giới giữa phòng và sảnh.

Nàng thò đầu vào, bên trong đang vang lên ầm ầm, vô cùng thoải mái.

Ngủ ở trên giường ngọc trai là Bồ Lao.

Cả người hần trần trụi, từng tia lam quang chiếu qua khe cửa sổ động trên làn da, lộ rõ cơ nhục rắn chắc, từng khúc từng khúc, phập phồng lên xuống, ánh trắng chệnh chênh hơi mờ mờ miễn cưỡng che đậy vật hùng vĩ giữa hai chân.

Tay phải cường tráng vắt ở trên trán, mái tóc rối tung, ánh sáng và bóng tối thi nhau đan xen giữa khuôn mặt, chiếc mũi cao thẳng nhô ra rõ ràng nhất.

Tiếng ngáy như sấm dậy vang trời phát ra từ hần.

Nàng chưa từng nghe thấy có ai có tiếng ngáy giống như hần, gắt tai như vậy.

Được rồi, nàng kiến thức nông cạn, chỉ từng ở cùng một phòng với hai nam giới là cha và gia gia.

Ký ức về cha quá đậm nhạt, nàng đã quên mất cha có biết ngáy hay không, gia gia nàng thì sau khi uống vài chén liền ngủ say như chết, thỉnh thoảng cũng phát ra vài tiếng ngáy to, nhưng tuyệt đối không đến mức long trời lở đất như Bồ Lao.

Nàng tới gần hơn.

Phát hiện trên người hần lấp lánh ánh đỏ, từng đốm lửa nhỏ chợt sáng chợt tắt, nhìn kỹ mới biết là vảy.

Màu sắc vô cùng tươi đẹp, đỏ tươi lóa mắt, tỏa ánh sáng ở trên cánh tay hần hệt như rực cháy.

Cảnh trước mắt tuy hấp dẫn nhưng từng tiếng vang dội đã đủ phá tan tất cả cảnh đẹp.

Hai tay Hồng Tảo bịt tai, tiếng ngáy nặng nề vẫn xuyên thấu qua kẽ tay.

- Đáng sợ quá... Tiếng ngáy này... -Ngay cả tiếng lẩm bẩm của nàng đều bị vùi lấp dễ dàng.

Theo bản năng của con cháu thầy thuốc, bốn cách chẩn bệnh nhìn nghe hỏi chạm, những sở học cơ bản lập tức được dùng tới.

Là do gan yếu gây nên?

Hay là do phổi không đủ dưỡng khí gây nên?

Nếu là cái sau thì phải chia kỹ thành ‘bệnh từ bên ngoài’ hoặc ‘nội thương’ — nàng cần phải bắt mạch giúp hắn mới có thể xác định.

Căn phòng hơi tối, đột nhiên rực lên hai luồng ánh sáng màu lửa đỏ. Nàng không kịp phản ứng đó là cái gì, yết hầu đã bị lực mạnh bóp lấy.

Sức mạnh đáng sợ, cơn đau vô cùng, tê cả đằng sau gáy.

Nàng không hét ra tiếng, bị bóp chặt nặng nề dưới sự đè ép thật lớn.

Hơi thở sinh mạng trong nháy mắt bị người chặt đứt, không tiếp được một hơi ra hơi vào nào.

- Là cô?

Sự kìm hãm nơi yết hầu chợt lỏng ra, tiếng chắc quen thuộc chui vào trong thính giác dần mờ lung của nàng.

Hai luồng ánh sáng đỏ kia thì ra không phải ánh sáng. Là đôi mắt của hắn, đôi mắt màu đỏ au sáng rực như đuốc.

Bồ Lao vung tay, trong phòng sáng choang, nàng đỡ dần nằm trên mu giường, năm vết trảo dữ tợn trên cổ lộ ra máu tươi tan vào nước biển.

- Hơn nửa đêm cô không ngủ chạy đến giường ta làm gì!? –Hắn ngủ say thì ngủ say nhưng bản tính cảnh giác của loài thú không hề buông lỏng, thân thể so với ý thức càng nhạy bén hơn.

Hắn suýt nữa... chỉ suýt suýt nữa thôi đã bóp nát cổ nàng, giống như bóp nát một miếng đậu hủ!

Đột ngột nhớ tới, hắn vội vàng giúp nàng lau vết thương trên cổ, trong miệng lẩm bả lẩm bầm.

- Lúc ta ngủ, sự cảnh giác của thân thể sẽ càng thêm nhạy bén, cũng càng không biết hạ thủ lưu tình. Vào những lúc ấy, lén lút tới gần, không muốn mạng nhỏ nữa à? –Hắn mắng nàng.

- Người ngáy.

- Ế?

- Lớn như tiếng sấm vậy, ta bị đánh thức. –Nàng vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ có khi hắn vuốt ve vết thương, cảm thấy đau đớn mới không tự chủ thở gấp, nhưng cũng chỉ là run lên nhẹ nhẹ, nửa giọt nước mắt cũng không rơi.

- Nói dối! Ta ta, ta còn lâu mới ngáy! –Hắn nghiêm túc phủ nhận, vẻ mặt tự nhiên trên mặt và sự áp úng dễ thấy đã hoàn toàn biến mất.

Hắn biết! Nàng không phải là người duy nhất nói những lời này — vẻ mặt của hắn, thành thật thẳng thắn.

- Ta bắt mạch tìm ra nguyên nhân giúp ngươi, chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh thì tình trạng có thể được cải thiện.

9. Chương 8

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 8

Dịch: Nộ Văn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Nàng vươn tay về phía hắn, hắn lại không cảm kích chút nào.

- Ngáy thì ngáy, có gì đáng sợ? –Chuyện bé xé ra to.

Nàng nghiêm túc đáp trả, tổ tiên dạy rằng: nhìn thấy bệnh nhẹ mới có thể phát hiện ra những chi tiết rất nhỏ.

- Ngáy chẳng phải bệnh nặng nhưng nó rất có khả năng là dấu hiệu, có lẽ là công năng dạ dày suy giảm; có lẽ là phổi bị thương, ủ bệnh lâu ngày dễ gây nên tích tụ; càng có lẽ, hơi thở không thông suốt, máu không tuần hoàn, mũi tẹt thịt tăng... rất nhiều tình huống đều là dấu hiệu cảnh báo.

Mà hắn, tiếng ngáy kinh người, triệu chứng... chỉ e còn nghiêm trọng hơn người khác.

- Dừng! –Hắn ngăn nàng nói tiếp. Một hồi thao thao bất tuyệt kia hắn không hiểu nửa chữ, cũng không muốn hiểu.

Bị đánh thức rất khó chịu, giấc ngủ không đủ càng khó chịu, còn phải nghe nàng lải nhải, hắn nào có kiên nhẫn!?

Hắn có thể nhẫn nhịn ‘rời giường bệnh’, hòa nhã nghe nàng nói nhiều hơn hai câu đã là rất có lòng rồi.

- Thân thể ta rất khỏe mạnh, dạ dày tốt ruột tốt, tiêu hóa vô cùng tốt...

- Dừng giống như nhóc con sợ gặp đại phu, giờ chứng gì thế hả? –Giọng điệu nàng bắt chước theo kiểu hung hăng của hắn, như đòi nợ dạy dỗ người khác vậy.

Nhóc, nhóc con?

Giờ chứng?

Bồ Lao trợn trừng mắt. Con bé này đang mắng hắn sao?

Lần này thừa dịp hắn trợn mắt há mồm, nàng thuận lợi bắt uyển mạch của hắn, nàng yên lặng, hết sức chăm chú bắt mạch.

Hai hàng lông mày mỏng, đôi mi dày nhìn thẳng vào hắn, nàng không tin vào tình trạng mình chẩn đoán, bèn nghiêm túc nhắm mắt, không để ngoại vật quấy nhiễu nàng.

Bồ Lao từ giận dữ không gì sánh bằng dần chuyển sang quan sát, đến cuối cùng biến thành chăm chú quan sát.

Nàng lặng yên nghe nhịp mạch đập, khuôn mặt xinh xắn, nàng có khuôn mặt trứng ngỗng xinh đẹp, đầu lông mày hơi thưa, dung mạo rất dễ khi phụ, mũi thẳng tắp, héch lên một tia ngạo khí — chính bởi như thế nàng mới có can đảm nói hắn là nhóc con, đúng không?

Ta là một người... không có nước mắt.

Nom bộ dạng nhắm mắt ngưng thần của nàng, trong đầu hắn chợt lóe lên, nàng từng nhắc tới như vậy.

Trên đời này, đâu có nữ nhân nào không thích khóc?

Nàng thoát nhìn chẳng kiên cường hơn ai, diện mạo rõ ràng là tiêu chuẩn thích khóc, đôi mắt long lanh ánh nước... như một hồ nước trong veo, bên trong không chứa nước mắt à?

- Kỳ quái... thoát nhanh thoát chậm... Lúc thì ‘sổ mạch’ lúc thì lại là ‘trì mạch’... còn có cả ‘kết mạch’, kinh mạch hoàn toàn ngược lại, sao có thể cùng lúc chẩn đoán được? –Nàng mê hoặc lẫn bầm.

Nơi ngón tay chạm đến, các loại các dạng mạch đều có, nổi, chìm, tản, xiết, nhỏ... Và còn nhiều tình huống mạch đập chưa từng học qua.

- Cô cho rằng thân thể Long Tử giống với nhân loại sao? Dùng phương thức chữa trị của nhân loại áp dụng trên thân Long Tử? –Hắn cười cho sự khờ khạo của nàng.

Một mặt khác, bị đôi mắt lóng lánh ánh vậy kia của nàng nhìn thẳng, lập tức không ngậm miệng lại được, rõ ràng rất muốn quan tâm nhưng lời rời môi lại biến thành nói kháy.

- Có thời gian rảnh rang bắt bệnh cho ta sao không thử tự chữa cho cô? Xem cô có bệnh ở đâu? Mắt khô quắt không có nước mắt là dấu hiệu của căn bệnh nào? Dạ dày yếu? Phổi kém? Nội thương? –Nom nàng vẻ mặt nghiêm túc, mẫu mực giúp hắn bắt mạch, có lẽ thật sự có vài phần bản lĩnh.

- Ta không có năng lực chữa nó. –Nàng lạnh nhạt nói, rút đầu ngón tay từ trên uyển mạch của hắn.

- Trung thực quá. –Đối với trình độ y thuật kém cỏi của mình, nàng không hề ngại biện.

- Bản thân đều không chữa khỏi còn muốn chữa cho ta?

Nàng dường như không nghe thấy sự giễu cợt của hắn, nói tiếp:

- Ta có thể thử huyết vị của ngươi không? –Không biết có phải cũng không giống người thường hay chẳng?

Song song lúc nàng hỏi, hai tay sớm đã giành trước một bước, hướng lên khe giữa mũi và môi, dò tới ‘Nghênh Hương huyết’.

Nghênh Hương huyết, thông từ mũi, khổng chế hít thở, chuyên trị hết thảy bệnh tật về phổi.

Nàng lại ấn liên tiếp ‘Khúc Trì’, ‘Hợp Cốc’ ‘Túc Tam Lý’ ‘Thượng Tinh’ ‘Ấn Thường’, mỗi huyết vị đều có chức năng riêng, phân biệt giúp khí huyết lưu thông, hoặc trị nghẹt mũi, hoặc giảm viêm phổi, hoặc tăng cường chức năng cho dạ dày.

Nàng vừa làm vừa hỏi cảm giác của hắn, có phải khó chịu hay không? Bồ Lao không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, đương nhiên càng không cảm thấy có cải thiện gì cả, hắn chỉ biết rằng, ngón tay nàng vừa mềm vừa nhẹ, ấn cho hắn... **RẤT MUỐN NGỦ!** Mỗi huyết vị nó chạm vào đều truyền tới sự mềm mại khiến hắn run run, mí mắt trở nên nặng trĩu, hơi thở đều đều, ý thức trở nên mơ hồ, rất rất thoải mái...

Tay Hồng Tảo không có kim, chỉ có thể dựa vào lực tay, lực dò huyết cần ấn có mức độ, cảm thấy tê tê mới có tác dụng, quá hay không đủ lực đều là uổng công.

Không biết là hắn da dày thịt thô hay là nàng tập luyện chưa đến nơi đến chốn, bất kể ấn huyết vị nào hắn đều không có phản ứng...

Không, hắn chẳng phải không hề có phản ứng nào!

Phản ứng của hắn là thân thể càng lúc càng mềm, càng dựa gần giường ngọc trai, càng rơi vào chăn gối êm ái, càng nằm lên đùi nàng, giống cục đường còn chưa vón cục.

Sau đó, tiếng ngáy vang lên!

Hắn không ngờ... lại ngủ mất rồi!

Sáng sớm, trời xanh mây trắng.

Trước mắt Băng Di lại là một màn lóa mắt.

Vừa vào phòng, nghênh đón hắn là gò mông trần trụi của nam nhân. Rắn chắc, đường nét rõ ràng, đường cong đầy lực và đầy quyết rũ... Nhưng không hề đẹp mắt.

Hắn thà nhìn thấy đuôi cá đáng yêu mỹ lệ, mảnh eo thướt tha lung linh của giống cái, thì mới có sự hăng hái hừng hực của việc ‘rạng đông lấp ló báo hiệu ngày mới’, mông nam nhân thì kệ đi...

Cổ thân thể cường tráng bắt mắt đáng cho người ta khen ngợi kia gã trực tiếp bỏ qua, tầm mắt theo bản năng vọt sang ngó về phía bên cạnh... ‘Vật nhỏ’ trắng muốt bị cánh tay thô ghì ở bên, trong ấn tượng của gã hẳn được... sắp xếp ở một phòng khác mới đúng.

Thân thể trần trụi trên giường ngọc trai đương nhiên là Bồ Lao, bị ghì chịu khổ, ngay cả ngủ cũng như mặt nhăn mày đương nhiên chính là Hồng Tảo. Phần eo nàng trở xuống thò hẳn bên mé giường ngọc trai, chân lơ lửng ở bên ngoài, dưới thân xấp xệ rối tung, xem ra là dấu hiệu ra sức vẫy vùng, mà nửa người trên bị khóa chặt trong đôi tay của Bồ Lao, bờ vai biến thành gối của Bồ Lao, chính là bằng chứng cho việc vùng vẫy thất bại.

Hai người cuộn tròn lại, một kẻ vẻ mặt sáng khoái thỏa mãn, một người vẻ mặt vương đầy sầu thảm.

Băng Di ù ù cạc cạc, miệng ấp úng:

- Tên này... đêm qua trình diễn võ súc sinh ‘bá vương ngạnh thượng cung’ sao?

Trong đầu gã suy diễn ra không ít giả tưởng: Bồ Lao khuôn mặt dữ tợn ép sát về phía mỹ nhân yêu kiều, cười khà khà không ngừng, khoe miệng chảy nước dãi, mỹ nhân gào nát họng, khóc lóc cầu xin “người đừng qua đây người đừng qua đây”...

Chắc chắc, cầm thú!

Ta nhường phòng cho Tứ Long Tử, ngủ ở trong đám cỏ biển bên ngoài, sợ tiếng ‘rồng ngáy’ của Tứ Long Tử làm ồn đến hàng xóm mới làm phép ngăn cách âm thanh, lẽ nào... hành động có lòng này ngược lại đã hại Hồng Tảo cô nương nửa đêm không cầu cứu được ai, bị vùi hoa dập liễu ư?

Cô bé đáng thương...

Đang lúc Băng Di tự trách, trên giường lập tức có động tĩnh. Hồng Tảo uốn éo không thoải mái, tư thế ngủ cứng ngắc, hai nàng gân cốt mỗi nhừ, cả người giống như bị đám lửa vây quanh, nóng đến nỗi nàng muốn trón ra nhưng mới dời được nửa tác thì cánh tay Bồ Lao liền xiết chặt, lại trừ bỏ khoảng cách, ép tai nàng ngoan ngoãn dán sát vào bờ ngực trần trụi của hắn.

- Buông ra... -Nàng nói mê, thử banh cánh tay thô vắt ngang trước ngực nhưng tốn công vô ích.

- Chiếc gối thật êm thật thoải mái... -Hắn cọ cọ vào nàng đang ở trong tay hắn, dáng vẻ thỏa mãn.

- Buông ta ra...

Hai người xoay xoay quẩn quẩn, rồi đều ngủ thiếp đi.

Băng Di không nhịn được cười ra tiếng, nụ cười này đã quấy nhiễu giấc ngủ hai người.

Bồ Lao vừa mở mắt, rời giường nổi giận, không chút khách khí tặng cho hai chưởng phong.

- Ngủ đang ngon, âm ỉ cái gì!?

Băng Di nhảy né ra, vội vàng nhắc nhở:

- Ném cái gì cũng được nhưng đừng coi Hồng Tảo cô nương làm gối mà ném tới đó! -Sợ có người chưa tỉnh ngủ, tiện tay cầm đồ phát động tấn công.

- Cô ta sao lại xuất hiện ở trong phòng ta còn bị ta coi làm gối để ném chứ?! —Á?!

Vừa cúi đầu, quả nhiên có thật!

Bồ Lao trừng lớn mắt, bên cạnh hắn không phải Hồng Tảo thì có thể là ai?!

Hồng Tảo cũng đã tỉnh, cả người mỗi nhừ, tư thế ngủ khép chặt đề phòng trong cả đêm đang hành hạ nàng, vai lưng không chỗ nào may mắn thoát khỏi.

Giờ phút này nàng vẫn bị Bồ Lao ‘kẹp’ trong ngực với tư thế độc chiếm giống như bảo vệ búp bê vải yêu thích nhất của đứa trẻ.

- Cô sao lại ở trên giường ta?

- ... -Hong Tảo im lặng, ánh mắt ném về phía Bồ Lao mang theo oán niệm nhàn nhạt, lặng yên lên án...

Bởi vì sau khi người bắt đầu ngáy, ta muốn rời đi thì đã muộn, người đang ngủ ngon đột nhiên cánh tay tóm tới, quơ ta vào trong ngực người, ta không địch lại sức lực của người, chỉ có thể làm gối thịt cho người kê chân...

Hơn nữa, người còn trần như nhộng!

Sau khi lột bỏ chiếc chăn bằng da cá mập, toàn thân hần trần trụi, mỗi một tác da đều cường tráng giống như sắt thép, ôm lấy người ta chặt chẽ, không lưu nửa kẽ hở.

Bị chiếc chân dài vắt ngang quắp lại, hai cánh tay cường tráng khóa chặt, nàng còn có thể trốn sao? Bây giờ hần lại có mặt mũi hỏi: sao cô ở trên giường ta?

- Tứ Long Tử, người mặc y phục vào trước đi. -Băng Di cười khuyen nhủ, thấy Bồ Lao vẫn mang dáng dấp không có gì quan trọng cả, đành nói rõ hơn chút nữa:

- Những chỗ không nên lộ ra cho người ta thấy toàn bộ đều lộ cả rồi.

Nghe vậy, Bồ Lao cúi đầu, nhìn thấy tiểu huynh đệ giữa hai chân đang hiện ngang hùng dũng, dưới ánh mắt chăm chú của ba người nó lại còn đứng thẳng ngạo nghễ. Vừa sáng sớm, nguyên khí tràn đầy...

- Cô nhìn cũng chăm chú quá nhỉ? -Bồ Lao cướp lấy chăn mềm, che lại cảnh xuân của nam giới.

Cô nương nhà người ta nhìn thấy thứ này... không phải đều ôm mặt hét toáng, giống như gặp quỷ à?!

Ai lại giống như nàng? Đôi mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm, không hề có tí rụt rè nào!

Rặng mây hồng nhàn nhạt lúc này mới ửng lên trên gò má nàng.

Nàng xoay ánh mắt sang chỗ khác.

Ngay từ khi còn nhỏ, món đồ chơi đầu tiên của con cháu Hoàng Phủ gia chính là một bức tượng 'người đồng châm cứu', huyết vị kinh mạch trên người đồng được đánh dấu tỉ mỉ, để lũ trẻ bắt đầu tiếp xúc từ nhỏ, ghi nhớ vị trí và tên gọi của huyết đạo.

Giữa hai chân bức tượng người đồng kia cũng có một chỗ nhô lên, tuy rằng có khăn đỏ quấn quanh chóp bụng nhưng trẻ nhỏ luôn nghịch ngợm lại tò mò, trưởng bối càng căn dặn, càng nhấn nhủ thì đứa trẻ càng không kiềm chế được muốn vạch lên miếng khăn đỏ kia lên, nhìn xem dưới đó có gì thần bí...

Chỗ người đồng nhô lên hoàn toàn khác hần với hần. Nên nàng mới cảm thấy mới mẻ, không thể tin nổi, chăm chú nhìn thêm vài lần.

- Tối qua không phải ta đã chia sẵn phòng giúp hai người, sao sáng nay tỉnh dậy lại ngủ cùng một chiếc giường thế?

Bồ Lao vội vàng mặc y phục, Hồng Tảo rửa mặt chải đầu, ba người đi tới đại sảnh dùng bữa sáng, trên mặt Băng Di chất đầy vẻ khô hài ngó hai người cười hỏi.

- Tiếng ngáy của hần đánh thức ta. -Hong Tảo chưa từng thấy qua những món ăn đầy chặt trên bàn đá nên không biết bắt đầu từ đâu.

- Nam nhân nào mà chẳng ngáy!? -Bồ Lao cầm một vốc táo chấm vào nước tương rồi nhét vào trong miệng.

- Tiếng ngáy như sấm, chẳng phải ai ai cũng biết. -Hong Tảo bắt chước hần, miệng nhắm nháp mùi vị của táo, tuy không quen nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

- Khí hơi của ta quá nhiều. -Đương nhiên không phải ai ai cũng học được, hừ hừ.

- Ngáy không phải bệnh nhưng có người triệu chứng nghiêm trọng, dẫn đến ngừng thở trong khi ngáy, mất đi tính mạng. -Mẫu ví dụ này nàng nghe gia gia nhắc tới không dưới ba bốn lần.

- Khiếp, ngáy đến chết?! Cô lừa ai đấy? -Bồ Lao xì mũi khinh thường với ý kiến của nàng.

- Cho nên cô xuống lầu xem xét tình hình? -Băng Di khá có hứng thú với đoạn sau.

- Ừm. Vốn muốn bắt mạch giúp hần, thế nhưng kinh mạch của hần quá quý dị, bèn đổi sang chữa trị huyết đạo, đầu hay mới ấn vài chỗ hần đã ngủ rồi... -Trước khi ngủ say như chết còn kéo nàng làm đệm lưng, dùng thân thể cường tráng của hần đè xuống.

Nhắc tới kinh mạch và huyết đạo, cùng là người học y, đôi mắt Băng Di liền sáng rực.

- Cô biết y thuật?

- Biết sơ sơ mà thôi.

- Nữ tử nhân loại học y quả thật rất hiếm gặp. -Trong ấn tượng của Băng Di, nữ tử nhân loại đại khái chính là nuôi con nuôi cái, bỏ hết tất cả sức lực sinh con cho trượng phu, khó có thời gian rảnh rỗi đi học các kỹ năng khác.

- Gia tộc của ta từ vài đời đến nay đều dùng y làm nghiệp, bất kể con cháu có thiên phú hay không, bất kể nam hay nữ đều phải học căn bản về y được.- Người có thiên phú thì lấy y làm chí hướng, kế thừa danh tiếng ‘thần y’ của tổ tiên, chữa bệnh cứu thế, hạng tự biết có nỗ lực cũng vô ích như nàng, không thể nào trở thành đại phu danh y, cũng khó thể gieo trồng được thảo.

- Ta vẫn luôn rất tò mò với sở học của nhân loại, nó có gì khác so với Long Hải Thành chúng ta học được? -Băng Di gấp miếng cá sống cho nàng, để vào đĩa đá, rắc bột tảo cay, tỏi xanh và trứng cá rồi cuộn lại, rất vừa mồm.

Dưới ánh mắt cổ vũ của Băng Di, nàng nếm thử một miếng.

Miếng này so với vốc tảo trước thì ngon hơn rất nhiều, mùi tanh của tảo khá nặng. Băng Di lại cuộn một miếng nữa rồi đưa qua cho nàng.

- Cô nói, sau khi cô ấn huyết cho Tứ Long Tử, hần lập tức ngủ say, hần là cô ấn vào Thụỵ Huyết của hần hả?

- Thụỵ Huyết? Huyết ta ấn hần là Nghênh Hương, Khúc Trì...

- Ta chưa từng nghe thấy tên những huyết này, có thể nhờ cô chỉ vị trí ra được không? -Băng Di rất tò mò.

Bồ Lao bị quăng qua một bên rất là khó chịu.

Nhìn nàng và Băng Di nói tới nói lui, hệt như tha hương gặp bạn cũ.

Nụ cười của nàng, nở rộ xinh đẹp — hiện ra trước mắt Băng Di.

Ánh mắt của nàng, sáng ngời rực rỡ — nhìn chăm chăm vào Băng Di.

Bồ Lao càng nhìn càng gai mắt.

10. Chương 9

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 9

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

-Này này này... -Hần gõ đầu ngón tay lên bàn đá, lực đã có khống chế, bằng không chiếc bàn đá mỏng manh đã sớm bị gõ thành bột phấn rồi.

- Các người trò chuyện xong chưa đây?

Sao hả?! Hai người trò chuyện quá vui vẻ, đạt tới cảnh giới vong ngã rồi à? Họ vui nhưng hẩn thì không.

Coi Bồ Lao hẩn thành bóng đèn, nhìn đâu thì nhìn, để đâu thì để?

- Nếu chủ đề chúng ta trò chuyện buồn tẻ không thú vị, Tứ Long Tử sẽ không có hứng thú. –Trọng điểm là, cũng nghe không hiểu thôi. Băng Di rất không cho mặt mũi, tuy mặt vẫn mang theo nụ cười nhưng lời thì chẳng ngọt tẹo nào.

Bồ Lao lạnh lùng nhìn gã:

- Người lại còn có thời gian rảnh rỗi tán dóc ở đây à, việc luyện đan Hồng Y giao cho có thể bởi vì tán dóc quá hưng phấn mà đặt nó sang một bên à? –Giọng điệu rất là trái khoáy.

Vừa nhắc Băng Di mới chú ý giờ giấc. Quả thật sắp muộn rồi, ‘Lâm Hoa Đan’ Hồng Y phân phó vài canh giờ nữa phải mở lò đỉnh, lửa hơi nóng trong lò ra ngoài. Mất thấy thời gian mở lò lần tiếp theo sắp đến, còn tán dóc bông đùa nữa thì gã sẽ phải gặp phiền phức.

- Ta đi tới Dược Cư trước đây, nếu ‘Lâm Hoa Đan’ xảy ra sai lầm, Hồng Y sẽ băm ta vào nồi cá. –Về mặt Băng Di vẫn ung dung, nhưng động tác gã dọn dẹp bát đĩa của mình hiển nhiên đã nhanh hơn.

- Các người ăn tiếp đi... Hoặc là Hồng Tảo cô nương cùng ta tới Dược Cư, dọc đường hai chúng ta vừa đi vừa nói chuyện... - Băng Di đưa ra lời mời.

- Nàng không đi! –Lời cự tuyệt độc đoán đến từ Bồ Lao.

- Được được được, đừng trừng mắt với ta, không cuõm nàng đi thì không cuõm nàng đi. –Hai tay Băng Di đưa ra dấu đầu hàng, trong lòng cười thầm, nét mặt giả vờ vô tội:

- Ta vốn dĩ định sau khi mở lò đỉnh xong sẽ dẫn nàng đi Hải Thị dạo chơi, mua ít y phục...

Hồng Tảo mặc trên người là bộ y phục cũ Băng Di lục lọi tìm ra, quá dài quá rộng, nàng phải buộc dây lưng vài vòng mới miễn cưỡng cố định, có điều khoác lên người nàng vẫn có vẻ thùng thình, có bộ dạng rất giống như trẻ con mặc áo người lớn.

- Người mau xéo đi. –Bồ Lao không chút khách khí, dùng vốc tảo ‘tiền’ hẩn ra khỏi cửa.

Thức ăn ném vút qua mặt, Băng Di xòe tay đón lấy, định mang theo ăn trên đường đi.

- Cảm ơn nhá.

Lần này không đi thì không xong, đan lò còn đang chờ gã kìa. Băng Di vẫy tay tạm biệt, quấy đuôi cá bơi ra vỏ ốc, vội vàng đi làm chính sự, để lại Bồ Lao và Hồng Tảo bốn mắt nhìn nhau.

- Mau ăn đi thôi. –Bồ Lao không chu đáo như Băng Di có thể gấp cuộn gói cá cho nàng, hẩn trực tiếp xoay mâm đẩy đến trước mặt nàng, giục nàng ăn nó vào bụng.

Băng Di vừa đi, vẻ tươi cười của nàng thu liễm lại, đôi mắt lạnh nhạt, đối diện với hẩn là một vẻ mặt khác! Cô gái này thật là...

Đã có Băng Di làm mẫu lúc trước, nàng đại khái biết phối hợp đồ ăn như thế nào, tự mình động tay nhét đầy bụng.

Khẩu vị của nàng không tính là quá tốt, cộng thêm đêm qua ngủ không thoải mái, cánh tay và vai loáng thoáng đau mỗi, ngay cả khi nhai cũng ít nhiều liên lụy tới cơ nhực. Cơ đau mỗi kia khiến nàng khó có thể quên đi, sau khi xác định đã ăn lưng bụng nàng liền không ăn nữa.

- Ăn no chưa? Ăn no rồi thì đi thôi. –Bồ Lao lau tay, đứng dậy.

Đi? Đi đâu?

Ánh mắt ngơ ngàng của nàng như đang hỏi điều đó.

Bồ Lao héch cằn, đôi mắt ngược xuống, giống như liếc nhìn chúng sinh, nàng chẳng biết hẩn đang tức giận điều gì, giọng điệu hẩn hung hăng như đang hầm hừ.

- Dẫn cô đi Hải Thị mua y phục.

Hải Thị, chợ dưới đáy biển.

Thì ra, sâu trong biển cũng có chỗ như thế này.

Đôi mắt nàng chớp liên hồi, quang cảnh tươi đẹp trước mắt đang qua lại không ngừng.

Đàn cá bận rộn, bơi khắp biển trời, hết như chim bay về phương xa, thân cá màu bạc lấp lờ, lấp lánh ánh vẩy bảy màu.

Đàn cá dưới đáy càng náo nhiệt vô vàn.

Đám san hô đủ mọi màu sắc là lều lán, đảo biển là biển hiệu, mỏm đá gồ ghề nhiều hốc chính là một cửa hàng, vật bày bán càng rực rỡ muôn màu... Cá tôm nhỏ lúc trên đất liền thường xuyên có thể thấy nhiều không chờ kịp. Cá con dọn vệ sinh làm việc cần cù, thích hợp mua về nhà làm ngư nô nhất, tôm lớn chuyên dùng thay đi bộ nơi đây cũng có, càng có người chạy qua chạy lại giữa biển và đất liền mang về tơ lụa gấm vóc do con người sản xuất, đủ các loại đồ ăn vặt, trang sức của nữ nhân, nhưng giá bán khiến người ta lú lỏi, có vẻ ít người ít cá hỏi han.

Ngược lại vải vóc được đan dệt công phu có xuất xứ từ tay người dân đáy biển, sinh ý rất thịnh vượng.

Trong đó, vải do nhện biển đan thành màu sắc đẹp tự nhiên, như ráng chiều, như đại dương sâu thẳm, như phi thủy, không ăn nhau dựa vào thù thừa phức tạp, mà là tập trung vào tính mềm mại, nhất là thượng phẩm.

- Chọn vài tấm vải rồi may thành vài bộ y phục cho nàng.

Bồ Lao cắt ngang những lời nịnh nọt thao thao bất tuyệt của chủ tiệm may đang cúi đầu khom người cung nghênh hần hạ cổ đến thăm.

Hắn dẫn Hồng Tảo vào trong, giao người cho chủ tiệm rồi ngồi xuống ghế đá, uống trà vụn ngư tộc đưa lên.

Chủ tiệm cắt may là một con cua cái màu xanh. Lúc này, nó dùng bộ dạng khôn khéo tươi cười chào đón khách hàng, chỉ là tư thế cầm kéo hai tay vẫn không sửa được bản sắc của cua ngao, lúc ả nói chuyện, tay kéo vang lên càn cạch, thỉnh thoảng khép ra đóng vào.

- Vâng vâng vâng, làm ngay đây! Làm ngay đây! –Chủ tiệm Cua Xanh thướt tha bước tới như muốn khoe dáng người thon thả, đứng ở trước mặt Hồng Tảo, lật tay, trong hộp gỗ, vải được cắt thành kích cỡ lòng bàn tay đủ mọi màu sắc, tiện cho khách hàng nhìn ngắm, chọn màu.

- Cô nương thích vải màu gì? Cửa tiệm tôi tuy nhỏ nhưng đủ hết các màu, nhện nữ dệt vải rất khéo tay rất cẩn thận, mỗi mảnh vải đều là kết tinh tâm huyết, trong Hải Thị, ta tự nhận thứ hai chẳng ai dám nói thứ nhất.

- ... Tất cả đều đẹp lắm. –Hồng Tảo không đặc biệt nghiêng về màu sắc nào.

- Màu xanh. –Bồ Lao chen miệng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng toàn thân màu xanh, xanh như nõn chuối. Ký ức về nàng khi đó đã quá khắc sâu với hắn.

- Màu xanh đẹp lắm, ánh mắt Tứ Long Tử tốt quá! Quả nhiên là con trai Long Chủ anh dũng uy vũ, cơ trí vô song của Long Hải Thành, Long Hải Thành có ngài mới có sung túc an khang như hôm nay, chúng tôi kính yêu ngài, chúng tôi sùng bái ngài... –Mở miệng năm câu không tách khỏi nịnh nọt, đây là thói quen của thành dân.

Nịnh nọt xong xuôi mới tiến vào chính đề.

- Trông miếng này này, tơ mềm như mây, tuy là màu xanh nhưng như đậm mà nhạt, quang ảnh chớp trùng, có hơn chục kiểu biến hóa, một lớp vải thì là màu xanh nõn, hai lớp vải chồng lên thì biến thành màu xanh biếc, ba lớp lại hoàn toàn khác hẳn, tôn hần làn da trắng mịn của cô nương... Ừm, đẹp quá, thật sự quá đẹp. –Chủ tiệm cầm tới một miếng vải xanh, ước thử trên người Hồng Tảo mà như đang mặc cho mình, tự biên tự diễn.

- Miếng này, đo đi. –Bồ Lao cũng cảm thấy không thích hợp.

Chủ tiệm tuân lệnh, mau mắn đo đạc cho Hồng Tảo.

- Có thể lấy lúc nào? –Bồ Lao hỏi, thuận tay lục lợi chiếc hộp vải mẫu. Hèm, vải đỏ cũng không tệ, lúc trước nàng mặc hỷ phục đỏ tươi không hề kém hơn váy xanh chút nào. Vàng nhạt? Chưa từng thấy nàng mặc, đáng giá thách thức...

- Tứ Long Tử dẫn cô nương đi dạo Hải Thị một vòng, quay trở về là y phục xong hết cả rồi. –Tiệm may của ả nổi tiếng giao hàng vừa nhanh vừa đẹp, đằng sau phòng xếp một hàng nhện nữ tám trảo, tùy thời chiến đấu, chờ bắt đầu may đo.

- Được, tối nay ta tới lấy. –Hắn tiện tay đưa hộp gỗ cho chủ tiệm Cua Xanh, tay chỉ:

- Hai màu vải bên trên may toàn bộ dựa theo thân hình nàng, mỗi màu một bộ. –Nói xong, rất hào phóng thanh toán tiền hàng.

- Cảm tạ Tứ Long Tử! –Chủ tiệm mặt mày hớn hở, cung nghênh quý khách ra khỏi cửa, hàng chuỗi câu từ nịnh nọt nói trôi chảy như về thuận miệng, sau khi Bồ Lao đi rất lâu vẫn có thể nghe thấy chủ tiệm ca ngợi ‘Long Hải Thành không thể không có ngài...’, dư âm quanh quẩn.

Hồng Tảo cảm thấy rất mới mẻ thú vị, khe bật cười thành tiếng.

Bồ Lao ù ù cạc cạc, nhìn chằm chằm nụ cười nhạt kia, bởi nó mà làm sáng rực khuôn mặt nhỏ lên.

- Cười gì?

Hàng lông mày của nàng hơi giãn ra, nét mặt thoải mái, đi theo bên tay phải hắn, từ từ chậm chậm, đồng thời tò mò nhìn ngó xung quanh, đối với tất cả những gì nhìn thấy đều cảm thấy mới lạ.

- Phương thức tổ lòng kính trọng của người... à tôm cá chỗ các người thẳng thắn ghê. –Những lời nịnh nọt tài tình hòa vào những cuộc đối thoại trong sinh hoạt ngày thường, nghe vào trong tai người ngoài thì có chút bất ngờ, có chút mắc cười, nhưng họ dường như rất quen, hơn nữa, rất thuần thực.

- Điều này có gì đáng cười? Nghe lâu lâu chỉ cảm thấy phiền. –Bồ Lao bĩu môi.

Ai thích khi dạo phố, muốn thưởng thức vài đồ ăn vặt ven đường, mà trước tiên còn phải nhận một bài trường ca công đức chứ? Nghe xong thì ngay cả hứng thú ăn cũng không còn.

- Vừa thoáng nghe tuy cảm thấy họ quá khoa trương nhưng lại không khiến người ta cảm thấy giả dối, xem ra, là thật lòng thật dạ.

Xem kìa, mới nói xong lập tức có vài cụ rùa thỏ mai, tay cầm một khay đồ xiên, bước đi như bay, đưa tới trước mặt Bồ Lao.

- Tứ Long Tử, đây là món ăn cháu dâu nhà tôi mới sáng chế, mời ngài nếm thử... -Cụ rùa tươi cười ngọt lịm, nếp nhăn trên mặt càng cười càng sâu, hai vẩy chạm vào nhau.

Bồ Lao đón lấy, cụ rùa lại ân cần nói:

- Nếu có vinh hạnh được Long Tử ưu ái, món ăn này sẽ trở thành bảo vật gia truyền của họ rùa chúng tôi, mấy chục mấy trăm đời sau sẽ lưu truyền liên tục không dứt... Nếu Long Tử thích, không biết có thể mượn cái tên hay như sấm bên tai uy phong hùng tráng, vang vọng để nghe của Long Tử, dùng để đặt tên cho món ăn mới, cho nó một cái tên đẹp vang danh nức tiếng hay không...

- Mấy lời lảm nhảm đằng sau hãy bỏ đi! –Bồ Lao chỉ nhìn cụ rùa há miệng là biết ngay đằng sau còn có rất nhiều lời nịnh bợ đang chờ phọt ra. Hắn sắc mặt lùng lùng hung ác lên tiếng ngăn cản.

Về mặt này vẫn không dọa cụ rùa chạy mất, cụ rùa ngoan ngoan ngậm miệng, vẫn hớn hở cười ngọt, khát khao nhìn Bồ Lao, yên lặng chờ Long Tử bình phẩm.

Nàng có thể dễ dàng nhìn ra, họ quý hắn.

Dẫu tướng mạo hắn hung ác, mi không hiền mắt không lành nhưng cũng chỉ dọa người ở bề ngoài, hắn mà họ biết chẳng hề đáng sợ, nên mới có thể từng người bị hắn rống, mắng vẫn tích cực tới gần.

Hắn chính là mẫu người cổ hợm rất lớn nhưng lại chẳng dọa lui nổi đám người biết rõ bản tính của hắn...

Có thể hình dung bằng ba chữ, CON HỔ GIẤY.

Bồ Lao cầm một xâu đưa cho nàng, chỗ còn lại hắn ngấu nghiến vài miếng liền ăn sạch sẽ.

- Không tệ, là cá chình xiên. –Hắn nói cho Hồng Tảo nghe, để nàng biết nguyên liệu xiên thịt trong tay từ đâu ra.

- Đúng đúng, gai cá đã lọc hết ra rồi, ướp thêm tương ngọt, nướng đến cháy vừa, chúng tôi muốn gọi nó là ‘Bồ Thiêu Man’, tên đầy đủ là ‘Cá chình xiên nướng Long Tử Bồ Lao đích thân nếm thử, phẩm chất bảo đảm, nướng nóng hôi hổi’... Lấy một chữ uy danh của Long Tử làm kỷ niệm riêng... -Cụ rùa về mặt khăn cầu, trong miệng có rất nhiều câu nịnh hót, muốn nhìn lại không nhìn nổi, khóe môi đau khổ run run.

- Cho phép cho phép. –Bồ Lao không hề cố kỵ, chẳng để bụng việc tên mình biến thành thương phẩm.

Cụ rùa hoan hô một tiếng, cảm ơn rồi rít, vội vàng đi buôn bán, chạy về chiếc bóng nước lớn, bóng nước gần cách nước biển, bên trong kê mấy lò nướng, đang nướng hơn chục xâu cá chình.

- Người... rất được yêu quý nhỉ. –Nàng đưa ra kết luận.

- Hả? –Hắn quay đầu lại.

- Mới nhìn bề ngoài, ta cho rằng người hắn là kẻ hung ác cao ngạo, thành dân thấy người chỉ e trốn không kịp, chỉ sợ động một cái là phạm lỗi, chọc giận người. Trên thực tế, người trong mắt họ là người rất dễ ở cùng đúng không? –Miệng nàng cắn cá chình xiên, trên môi đọng nước tương màu nâu, nàng lè lưỡi liếm nước tương vào.

- Ta nào biết trong mắt họ ta là người thế nào!? –Loại chuyện nhỏ nhặt này, hắn sẽ không lãng phí tinh thần đi suy xét.

Hắn hiện đang suy nghĩ chính là... Xâu cá xiên trong tay nàng so với xâu hắn ăn lúc này có phải còn ngon hơn hay không!?

Hắn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng ừng ực của mình, trông nàng thè lưỡi liếm tương, trông nàng há miệng cắn cá xiên, yết hầu hắn ọt ọt, ánh mắt đăm đăm nhìn nàng.

- ... Người muốn ăn? –Nàng cho rằng ánh mắt nóng rực của hắn là nhằm vào... xâu Bồ Thiêu Man trong tay.

Cái miệng nhỏ dính tương ngọt khê khấp mở, giọng ngọt ngào hỏi: người muốn ăn?

Ăn gì? Ăn Bồ Thiêu Man? Hay là, ăn nàng?

Cái sau không ngờ lại... càng khiến hắn mong chờ hơn cái trước?

Mùi vị của Bồ Thiêu Man hắn đã nếm qua, cho nên sức hấp dẫn không lớn bằng nàng?

Hắn đang muốn dùng sức gạt đầu, đồng thời chuẩn bị nghiêng người bước lên, đi vồ lấy cánh môi đỏ mọng dính đầy tương ngọt, ăn nàng...

Bỗng dưng, nàng dúi xiên cá trong tay vào lòng bàn tay hắn, Hồng Tảo túm vạt áo rộng thùng thình, chạy từ bên người hắn, hắn không kịp phản ứng, lúc hồi hồn lại thì nàng đã chạy đi rất xa rồi.

- Cô muốn đi đâu?! –Bồ Lao rống vang, vọng lại trong biển.

Muốn chạy!?

Hắn xoay người đuổi theo.

Trong biển rộng mênh mông, nàng cho rằng nàng có thể chạy đi đâu!?

Dựa vào một nhân loại nhỏ nhỏ như nàng, không dựa vào pháp thuật của hắn, đừng nói là lặn vào nước, muốn chìm sâu không chút tổn thương trong biển như thế, hoàn toàn không có khả năng!

Chỉ cần không cẩn thận, biết đâu sẽ bị quái vật biển ẩn trong hang hốc mở miệng nuốt chửng!

Hắn vội vã đuổi theo, bước chân nàng lại dừng ở phía trước.

Thì ra không phải muốn chạy, mà là nhìn thấy một gian hàng ở Hải Thị đang tiến hành một cuộc mua bán...

- Mau dừng tay! Dừng như vậy! –Hong Tảo mắng chủ tiệm trong gian hàng, muốn hấn dừng hành động trong tay.

Chủ tiệm là một con cá mực biển, đầu cá thân người, phần miệng mọc một đôi râu dài đang rung rung không ngừng, lúc này mắt cá trợn tròn, ánh mắt nhìn về phía nàng rất là hung ác — chẳng qua vẫn kém Bò Lao không khoảng lớn, nàng phát hiện bản thân không hề sợ hãi chút nào.

- Tiểu cô nương, lão tử đang buôn bán, muốn à, cầm tiền ra mua, không muốn thì biến sang bên, đừng ồn ào ở đây.

Giọng của nam nhân mực biển rất kỳ lạ, cứ nói một chữ thì cuối câu lại kèm theo tiếng phun bong bóng, ùng à ùng ục.

- Người rõ ràng là đang ức hiếp nàng! –Nàng tố cáo.

Điều Hong Tảo nhìn thấy là nam nhân mực biển nhốt một cô gái, cô gái tuổi còn khá trẻ, dung mạo xinh đẹp, đôi mắt ngập nước như làn thu thủy, ẩn chứa vạn lời muốn nói, cánh môi không tô son nhưng vẫn hồng hào.

11. Chương 10

Hong Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 10

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Dáng người nàng rất đẹp, ngực nở eo thon, cân đối đến tuyệt mỹ, bên dưới lại không phải một đôi chân cân xứng mà là một chiếc đuôi cá.

Nếu trên đất liền với phong thái khuynh quốc khuynh thành như vậy, ai ai cũng nảy lòng thương xót, yêu mến, đâu ai cam lòng đối xử với nàng như vậy?!

- Nói bậy! Ta đâu có khi dễ nàng?!

Nam nhân Mực biển nhú đôi lông mày rậm rạp, các cơ trên mặt co lại thành một đống.

- Người vừa lén lút cấu tay nàng, lại dùng sức muốn nàng phải khóc! –Nàng nhìn thấy rõ ràng mà!

Đúng thế, người con gái xinh đẹp đang thềm rơi lệ, trong hốc mắt là một mảnh sương mù, hơi nước ngưng tụ sức tích thành lệ ở khóe mắt, lông mi khẽ run rẩy, viên ngọc trai cũng theo đó rơi xuống.

Vốn là nước mắt vô sắc vô hình, rời khỏi hốc mắt liền dần xuất hiện một chút màu trắng, càng ngày càng đậm, khi rơi xuống hai má đã thành màu trắng sữa. Sau khi chảy khỏi khuôn mặt, giọt nước đã biến thành ngọc trai, từng viên từng viên rơi xuống mặt bàn đá trước mặt nàng.

Trên đó đã có hơn mười viên rồi.

- Nàng không khóc thì ta lấy đâu ra ngọc trai mà bán?! -Nam nhân Mực biển tròng mắt gào lên, sau lại ngấm từ đầu đến chân Hong Tảo, chặc chặc nói:

- Khó trách...Không phải người dân của Long Hải Thành nên mới thấy kì quái như vậy, còn vu khống trước quầy hàng của ta nữa. Đi đi đi! Tránh ra, đừng cản trở việc buôn bán của ta!

Nói xong, nam nhân Mực biển trực tiếp đuổi người, bàn tay to vung lên, sắp chạm đến người Hong Tảo.

Cái đẩy thô lỗ ấy bị Bò Lao ngăn lại.

Một ánh mắt lạnh lùng của Bồ Lao quét qua khiến khí thế của nam nhân Mực biển như bị đóng băng lại. Hắn vô cùng khiếp đảm, cả người bỗng trở nên nhỏ bé đứng bên cạnh Bồ Lao.

-Tứ, tứ long tử...-Nam nhân Mực biển sợ sệt chào, Bồ Lao cũng chẳng để ý đến, trong mắt của hắn chỉ có nàng.

-Người chạy vội như vậy chỉ là đến xem Lệ Giao sinh cháu? -Bồ Lao hai tay khoanh trước ngực, liếc nhìn nàng như muốn giấu cột kiến thức nông cạn cũng như sự ngạc nhiên của nàng.

-Lệ Giao? -Hóa ra cô nương nhân ngư xinh đẹp này tên là Lệ Giao.

-Là một chi tộc hệ trong tộc Lạc lệ thành châu. -Trong Long Hải Thành cũng là một loài nổi danh.

Sự quý hiếm của Lệ Giao tộc ở chỗ giá trị của nước mắt, không giống với loại trai ngọc được nuôi cần thời gian mấy năm mới sinh ra được một viên, ngọc trai của Lệ Giao rất dễ thu hoạch, chỉ cần Lệ Giao vừa khóc là ngọc trai đã được thành hình.

Chất lượng của Lệ châu tuy không bằng được ngọc trai xịn nhưng đường kính viên ngọc hay màu sắc của nó lại tương đối đồng đều, thích hợp với việc sản xuất bột phấn số lượng lớn hoặc trang trí trên quần áo.

Có vài thương nhân đầu óc nhanh nhạy, bắt được bộ tộc Lệ Giao liền trực tiếp bán Lệ châu tại chợ, mọi người thường thức cảnh Lệ Giao rơi lệ tại chỗ, việc buôn bán ngọc trai của họ càng tốt hơn.

-Vì thu hoạch được ngọc trai mà người buộc nàng phải khóc? -Hong Tảo khó mà tin được.

-Đây là thiên phú của Lệ Giao tộc, cũng là tác dụng lớn nhất của bọn họ mà. -Trung vẻ mặt tức giận ra làm gì không biết? Cũng không phải là Bồ Lao hắn ban tặng bản lĩnh này cho Lệ Giao tộc khiến bọn họ bị đám thương nhân nhòm ngó.

Tất nhiên, đối với việc ngưng lệ thành châu hắn cũng không cảm thấy có gì ngạc nhiên hay vui vẻ, chẳng qua là nước mắt bị đông cứng lại thôi.

Kể hơi tí liền rơi nước mắt, hắn cảm thấy rất phiền. Mà Lệ Giao tộc, bất kể là đàn ông hay đàn bà đều rất dễ khóc.

-Đây không phải là thiên phú, càng không phải là công dụng, có thể biến nước mắt thành ngọc châu không có nghĩa là bị cầm tù, mất đi tự do, bị buộc phải khóc ra từng viên ngọc trai. - Hong Tảo phản bác.

Thanh âm tuy không cường thế, từng chữ từng chữ vừa nhẹ nhàng lại rất ôn nhu nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại biểu lộ sự chăm chú vô cùng.

Nàng còn nói thêm:

-Khóc, phải là vì vui sướng, vì bi thương, vì buồn khổ, vì biểu thị chân tình trong lòng, không thể biến thành đồ vật để mua bán...

-Người không khóc được như người thì giảng đạo lý với kẻ thút thít nỉ non làm gì? -Bồ Lao nói không hề ác ý, chỉ là nghĩ sao nói vậy, đầu óc chưa suy nghĩ gì đã nói thẳng thắn.

Giọng điệu như của người già làm cho hắn buồn cười, rõ ràng là đứa trẻ con còn non nớt, kinh nghiệm cái gì đây?

Hong Tảo lẳng lặng không nói gì, nhìn về phía hắn. Khuôn mặt bất bình căm giận thay cho Lệ Giao lúc này, bây giờ đã triệt tiêu tất cả thần sắc, trở nên đứng đưng vô tình.

Đây là ánh mắt kiểu gì vậy?! Hắn cũng đâu có nói sai, vốn dĩ nàng không khóc được, không có nước mắt, chuyện này do chính nàng nói mà...Bồ Lao bị nàng nhìn đến mức cảm thấy cả người không thoải mái, nếu ánh mắt nàng hung ác một chút, trừng hắn lườm hắn khinh bỉ hắn, hắn sẽ không cảm thấy phiền muộn như bây giờ.

-Ta không có nước mắt, nhưng ta vẫn biết vui mừng, biết bi thương, biết khổ sở...Cho dù ta muốn khóc cũng không thể nào khóc được.

Phản ứng của nàng vô cùng bình tĩnh, nói chuyện đều không có lên xuống trầm bổng, miêu tả khuyết điểm trời sinh của nàng mà như là nói chuyện của người khác.

-Mất đi người thân yêu nhất, bất lực sợ hãi khi đối diện với cái chết...Thống khổ muốn khóc lớn, sợ hãi đến phát khóc, hai mắt vẫn khô cạn...Khóc, đối với ta là điều xa xỉ, ta cầu còn chẳng được. Thấy nước mắt bị đối xử ti tiện như vậy, ta cảm thấy thật tức giận.

Tức giận? Ở đâu vậy? Biểu tình một chút cũng không giống.

Bồ Lao chỉ thấy nàng mở to mắt, ánh mắt bình tĩnh, khuôn mặt đẹp vô cùng điềm nhiên, không có vẻ gì là giận tới mức không thể kiềm chế được.

Hết lần này đến lần khác, nàng càng không nháo không tỏ, giọng điệu càng đơn giản, hần nhú mày càng mau.

Đôi mày kiếm rậm rạp dồn cả về phía mi tâm, nhú lại một đống.

Ngọn lửa trong tim kia, từ đâu mà đến?

Không hiểu, cứ vậy mà thiêu đốt.

Nghe nàng nói những lời này như là có ai bấu chặt lòng hần, đổ một hũ lớn dấm chua vào đó, khiến cho toàn thân run rẩy, đau xót như muốn nhũn ra, dường như xông lên tận não.

-Thả cô nương Lệ Giao kia ra! –Bồ Lao rầm rĩ quay đầu, trợn mắt nhìn lại, mọi khó chịu trong lòng đều giận chó đánh mèo phát tiết lên nam nhân Mục biển.

-Hả? Thả nàng? –Nam nhân Mục biển nghe xong liền kinh hãi.

Hần mất thật nhiều công sức mới bắt được cô nương Lệ Giao này, vừa buôn bán lệ châu vài ngày còn chưa đủ hòa vốn mà, ít nhất phải bán thêm nửa năm nữa!

Long Hải Thành không giống cuộc sống trên đất liền, không thể lấy cùng một luật pháp để chế tài. Không phải là Long Hải Thành không dùng pháp luật để trị vì, mà là các chủng tộc trong biển rất nhiều, mạnh được yếu thua, bọn họ cũng không lưu hành nhân nghĩa đạo đức kiểu ‘Tương thân tương ái’.

Huống hồ hần cũng không đối xử tệ bạc với cô nàng Lệ Giao này! Cho nàng ăn thức ăn ngon ngọt nhất, chỉ cần nàng ngoan ngoãn khóc, ngoan ngoãn sinh châu là hần sẽ cung phụng nàng như thờ tổ mẫu vậy!

Kẻ bán sữa cá voi chẳng phải cũng đối xử với cá voi như vậy? Cùng một đạo lý, hần kiếm tiền nhờ lệ châu, đây là việc thiên kinh địa nghĩa.

-Tứ long tử, ngài đừng nghe người con gái kia nói lung tung! Lệ Giao giúp ta kiếm tiền, ta cũng trả tiền lương cho nàng...Tuy chỉ là một đồng tiền...Nhưng, nhưng ta cùng nàng là cá giúp nước, nước giúp cá, ta cũng không đối xử tệ bạc với nàng, ngài muốn ta thả nàng...Vậy một nhà mấy chục cá con cá cháu của ta biết sống thế nào?!

Nam nhân Mục biển vội vàng giải thích, chỉ mong Bồ Lao thu hồi mệnh lệnh.

Trong toàn bộ Hải Thị này việc áp bức các tộc cá nhỏ yếu mà sống đâu chỉ có mình hần, tại sao lại tìm hần gây phiền toái?

Cái quán bên tay trái đang bán trứng Tiễn, còn cái quán đối diện, trong sọt đều là cua biển, đang đợi đến lúc bị cho vào nồi.

Còn có, Long Tử cũng đang khi dễ ‘kẻ yếu’ nha...

-Bảo người thả người thì người thả đi, người ko thả, để ta! –Chỉ là mấy thanh hàng rào đá mỏng manh, Bồ Lao cũng không để trong mắt, đầu ngón tay bắn ra liền dễ dàng phá vỡ. Ra lệnh cho hần là vinh hạnh cho hần rồi!

-Ta thả...Ta thả... -Nam nhân Mục biển không dám để cho Long Tử ra tay, ai biết một cử động của chàng chỉ làm đổ hàng rào đá mà không phải là cả cửa hàng của hần, đầu của hần cũng bị đánh thành bột phấn?!

Không muốn vì cái nhỏ mất cái lớn, hắn đành phải ngoan ngoãn nghe lời, mở ra hàng rào, thả nàng Lệ Giao xinh đẹp.

Lệ Giao vừa có tự do, lập tức lui về phía sau Bồ Lao, muốn dựa vào hắn, không dám đi ra, từng viên từng viên trên châu không ngừng nghỉ từ hốc mắt của nàng rơi xuống biển, nam nhân Mực biển trong lòng đau đớn xót ruột, nhặt vội lệ châu coi đó là trợ cấp.

Bồ Lao ngấm trộm Hồng Tảo.

Trên mặt nàng chẳng có chút nào là vui sướng hay tán thưởng, vẫn đạm bạc vô tình nhìn hết thấy.

Nữ oa này thật khó lấy lòng, chẳng phải đều theo mong ước của nàng, cứu ra Lệ Giao hay sao? Làm cái gì mà ngay cả cười một cái cũng không có?!

Hả? Hắn vừa nghĩ cái gì?

Lấy lòng?

Hắn, lấy lòng nàng?

Đúng vậy, nàng cũng không mở miệng muốn hắn cứu Lệ Giao.

Là hắn tự mình nghĩ là làm như vậy, nàng hẳn sẽ vui vẻ, sẽ khôi phục vẻ tươi cười rực rỡ...

Thấy nàng cất đi nụ cười, hắn cũng chẳng thể nào cười nổi.

Mình đang bị cái bệnh quái gì vậy?

-Cảm ơn Long Tử...Cảm tạ ân cứu mạng của Long Tử...

Cô nương Lệ Giao liền tiếp cảm tạ, mong có được sự chú ý của Bồ Lao. Lúc này, hai mắt hắn chỉ nhìn Hồng Tảo, hoàn toàn không thèm nhìn nàng nữa con mắt. Ngay cả lúc nam nhân Mực biển thu dọn quán rồi đi, hắn cũng không để ý tới.

Mỹ nhân rơi lệ, giọt châu lệ lúc này rơi xuống, lướt qua khóe môi đang khẽ cười ngượng ngùng, rặng mây hồng ửng lên, hai má diễm lệ.

-Thiên nhi không có gì để báo đáp, nguyện cả đời làm nô làm tì hầu hạ Long Tử...Đúng kiểu dĩ thân tương hứa, không cần biết người muốn hay không.

-Không cần! -Bồ Lao không chút khách khí, muốn cự tuyệt liền cự tuyệt, không vòng vo, không ủy khuất sự ngốc nghếch của bản thân, quan tâm gì đến chuyện hắn có làm tan nát trái tim thiếu nữ hay không.

Hắn không cần nô tì ở bên cạnh làm chướng mắt! Cũng chán ghét bên tai có người lải nhải! Hơn nữa, lại là Lệ Giao tộc hơi tí là khóc! Hắn xin miễn cho, cút càng xa càng tốt.

-Xin Long Tử đừng từ chối tâm ý của Thiên Nhi...Thiên Nhi muốn báo đáp đại ân đại đức của Long Tử...-Mỹ nhân dịu dàng quỳ xuống, lệ châu vẫn dần dập rơi xuống.

-Ta cũng không phải vì người. -Trong Hải Thị, hắn đã quá quen thuộc với cảnh mua bán này, hắn vốn không nhúng tay, lần này lại khác, là vì -

Mắt Bồ Lao chuyển hướng về phía thủ phạm khiến hắn 'khác thường'. Mà trong đôi mắt đen láy rực rỡ của 'thủ phạm' lại cất chứa sự thích thú đứng ngoài quan sát, nhìn hắn và mỹ nhân Lệ Giao nói chuyện qua lại.

Nắng nhất định hiểu lầm hắn đang vui mừng, hy vọng nhận được sự báo ân của Lệ Giao.

Đáng chết, hắn không muốn...bị nàng hiểu lầm.

-Ân nhân của người không phải là ta, là nàng! Muốn bán mình báo ân thì cũng đi báo đáp cho nàng!

Bồ Lao chỉ về phía Hồng Tảo, nhanh chóng chối bỏ, không muốn dây dưa ân tình với Lệ Giao.

Hồng Tảo lắc lắc đầu:

-Chỉ bằng sức của ta, ông chủ Mực biển kia chắc chắn sẽ không thả người. Là một câu của người, lại thêm thân phận Long Tử của người mới khiến Lệ Giao cô nương có được tự do, ân tình này là thuộc về người chứ không phải ta. –Nàng rất biết phải trái, không muốn tranh công.

Nàng không có sức mạnh để cứu người, nam nhân Mực biển cũng không nghe lời nàng nói, nếu không có Bồ Lao thì mỹ nhân Lệ Giao vẫn đang bị tù tội trong hàng rào đá rồi.

Điều khiến nàng giật mình là Bồ Lao lại dứt khoát cứu cô gái yếu đuối ấy trong lúc nước sôi lửa bỏng, khiến nàng không kịp phản ứng.

Nàng vốn tưởng rằng mình phải bỏ ra rất nhiều công phu mới khuyên bảo được Bồ Lao ra tay.

Dù sao ban đầu hẳn không thấy nam nhân Mực biển có gì sai, trên mặt cũng không có thần sắc thương hại cho kẻ yếu.

Một cái chớp mắt, hẳn lại ra lệnh cho nam nhân Mực biển thả người, sự thay đổi thái độ làm ngay cả nàng cũng kinh ngạc, thậm chí đoán không biết hẳn bị cái quái quỷ gì ám vào?

Hay là đột nhiên phát hiện, cô nương Lệ Giao trong hàng rào đá xinh đẹp tựa tiên thiên, diễm đam đáng yêu, chạm đến phần nhu tình trong nội tâm nam nhân, không chịu được muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?

-Đúng vậy đúng vậy...Nếu không có Long Tử đại nhân, Thiển Nhi cũng không có khả năng được cứu, Thiển Nhi cảm kích cô nương trượng nghĩa nói thẳng, nhưng dựa vào cô nương là không đủ...-Thật rõ ràng, so với Hồng Tảo, Lệ Giao mỹ nhân càng muốn báo ân cho Bồ Lao.

-Nếu nàng không mở miệng, ta còn lâu mới buộc Mực biển thả người! –Mặc dù Bồ Lao nói với Lệ Giao nhưng ánh mắt hẳn lại nhìn chằm chằm vào Hồng Tảo.

-Ta? Ta hình như còn chưa mở miệng nói yêu cầu...-Hồng Tảo không nhớ rõ mình nói “Nhờ người cứu nàng” hay “Làm việc tốt đi” hay đại loại nhờ vả kiểu đó.

-Ta biết người nhất định sẽ yêu cầu nên làm trước. –Bồ Lao hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hung ác nghech lên, bộ dạng cao ngạo “Đại gia ta biết trước đấy, sao nào, không được à?!”

Loại việc này tốt nhất là làm trước.

-Tứ Long Tử ...Bất kể là ngài vô tâm trồng liễu hay thi ân không cần hồi báo, ngài cứu Thiển Nhi là sự thật không cần bàn cãi, Thiển Nhi nhất định phải báo ân... –Lệ Giao mỹ nhân vừa nói đến đây, hai ngón tay của Bồ Lao đưa ra, nhặt lấy một viên lệ châu vừa rơi xuống.

Nội tâm điên cuồng thiêu đốt, vừa được sờ vào, mỹ nhân má phấn ửng hồng, vừa thẹn vừa mừng, nghĩ hẳn luyến tiếc nàng khóc.

-Viên lệ châu này coi như là báo ân, ta nhận. –Vì thế có thể rút rồi, không tiến.

Sau đó lập tức chuyển tay, bắn xa một phát, lệ châu rơi vào lòng bàn tay Hồng Tảo.

-Tứ...-Mỹ nhân Lệ Giao vô cùng kinh ngạc.

-Lại nói nữa, gọi tên hải ngư kia bắt người trở về! –Bồ Lao hung ác đe dọa, trên mặt biểu lộ nghiêm túc.

Thương hương tiếc ngọc, bốn chữ này hẳn không biết viết như thế nào!

Mỹ nhân Lệ Giao mím chặt môi, không dám nói gì nữa. Hung thần ác sát Bồ Lao đến nam nhân còn sợ hãi, huống hồ là cô gái nhỏ còn non nớt.

-Người làm nàng sợ! –Cùng là ‘cô gái nhỏ còn non nớt’ Hồng Tảo lại không hề có dấu hiệu bị kinh hãi.

-Dọa chạy là tốt nhất, bớt làm phiền ta. –Bồ Lao cũng không quay đầu lại, kéo Hồng Tảo bước đi, bỏ lại mỹ nhân Lệ Giao ở đằng xa.

-Cô nương đẹp như vậy, sao người lại có thể hung dữ với nàng?

-Đẹp chỗ nào?! –Hắn không nhìn ra, chỉ cần thấy những viên lệ châu đó là toàn thân khó chịu rồi.

-Ta ở trên đất liền còn chưa thấy ai đẹp bằng nàng ấy.

Đây là lời nói thật, lại do con gái nói nên càng có tính thuyết phục.
Khi Lệ Giao khóc, lê hoa đái vũ, yếu ớt mềm mại, ai thấy cũng muốn yêu thương trân trọng.
Bồ Lao trả lời rất trôi chảy, vừa tự hỏi, trong lòng nghĩ cái gì ngoài miệng nói cái đó:
-Sao lại không có? Ta thấy, cô còn đẹp hơn nàng ta nhiều...
Cô còn đẹp hơn nàng ta nhiều.....

12. Chương 11

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 11

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Khuôn mặt hình trứng đang ngẩng lên dò xét nhìn hấn kia, nho nhỏ, trắng hồng, xung quanh như có một vầng sáng bạc, ở giữa hải triều như nhuộm thêm màu xanh lam óng ánh, vô cùng mịn màng, mơn mẩn.

Nàng mi thanh mục tú, là vẻ đẹp thuận mắt, hoàn toàn không giống với cái đẹp của con gái biển cả, rất trực tiếp, cái nhìn đầu tiên là cảm giác chói sáng đẹp mắt, xinh đẹp diễm lệ gần như không chút tỳ vết.

Đánh giá nàng một cách khách quan, có thể cho ‘Không tồi’ đã là rất nâng đỡ rồi, cách ‘kinh diễm’ một khoảng rất xa.

Nhưng càng nhìn kĩ thì lại càng phát hiện, vẻ ngoài ‘Không tồi’ của nàng trên thực tế cũng rất khá.

Dung mạo ngày thường của nàng rất được, mắt đen sáng ngời, tâm tính thiện lương, chiếc mũi nhỏ lại rất thẳng, các nét trên khuôn mặt mềm mại như hình trứng, đường cong mềm mại và duyên dáng...Không khó để chỉ ra được từng bộ phận trên người nàng.

Hấn thật sự cho rằng, nàng còn đẹp hơn bất cứ cô nương Lệ Giao nào khác, không kìm lòng nổi lại nhìn nàng thêm lần nữa.

Uhm...Thẩm mỹ của hấn khác hấn mọi người, chỉ quan tâm đến nữ nhân mạnh mẽ, không khiến nam nhân phải phiền toái bảo hộ. Trong mắt hấn, mạnh mẽ, tức là đẹp.

Vậy mà, nàng cũng không cao, cũng không mạnh mẽ, xinh xắn lanh lợi, người cũng bé xiu xiu nhỏ con...Nhưng hấn lại thấy nàng đẹp.

Nàng nhàn nhạt cười, an ủi đám trấn dân đang áy náy, cứ ôn ôn nhu nhu như vậy, rất đẹp.

Nàng ngồi ngay ngắn, yên lặng, để mặc đại tỷ đại thẩm thoa phấn thơm cho nàng, trầm tĩnh như vậy, rất đẹp.

Khi nàng nhảy xuống biển giận sóng dữ, tung mình về nơi hấn đang đứng, lông mi dài khẽ nhắm lại, nụ cười ôn hòa bình thản, không hề thấy một tia oán hận, vẻ mặt thản nhiên, rất đẹp.

Mỗi một vẻ mặt của nàng, vậy mà hấn lại nhớ rõ

Vẻ mặt nào của nàng, cũng đều đẹp.

Thu lại lời nói lúc nãy.

Trong mắt hấn, cũng không phải không có thời điểm thấy nàng rất xấu.

Nàng xấu nhất là khi Băng Di vừa về đến nhà, đặc biệt vì nàng mà mang về cả chồng sách thuốc, bên trong ghi lại tri thức y học của vạn vật trong biển .

Quả nhiên Hồng Tảo vô cùng hào hứng, vừa nói vừa cười với Băng Di, hai người nghiên cứu và thảo luận rất nhiều nội dung, nói chuyện thập phần thú vị, mà nội dung nói chuyện thì hẳn nghe nửa chữ cũng không hiểu gì.

Nàng tươi cười rục rờ với Băng Di, còn chăm chú nghe Băng Di giải thích tập tính, huyết vị của các loại cá trong sách, các chú ý khi dùng thuốc, hẳn lúc thì gật đầu, lúc lại đặt câu hỏi.

Bồ Lao đếm rất cẩn thận, chăm chú nghe nàng và Băng Di nói chuyện, đã vượt xa toàn bộ số câu nàng nói chuyện với hắn ở Hải Thị, năm câu, không, sáu, bảy, tám, chín, mười, ...còn đang không ngừng tăng lên.

–Người mặc bộ váy màu xanh này trông thật đẹp. –Đang giải thích cấu tạo của váy, Băng Di tự nhiên lại nói câu này, ánh mắt tán thưởng, không hề nhẵn mày.

Hồng Tảo đang mặc chiếc váy Bồ Lao mới mua cho nàng, màu xanh tươi sáng trông rất đáng yêu, da thịt trắng mịn.

Mái tóc dài dưới sự giúp đỡ của vị chủ tiệm cua xanh được mô phỏng theo kiểu ‘búi tóc hai bên’ đang thịnh hành ở Hải Thành, hai bên tóc mai được vấn lên, tiện thể cũng nhuộm thành màu xanh...

Tóc mềm như liễu, bông bênh muốn bay, sóng biển dập dờn trông lại càng đẹp mắt.

–Cảm ơn. –Hồng Tảo cười ngại ngùng, không quen được người khác khen.

Huống hồ, đối với bộ váy mới hay kiểu tóc mới này Bồ Lao đều không bình luận gì cả, chỉ thản nhiên nói một câu “Ừ”, sau đó cũng phải thêm “Ừ, trông cũng được” hay là “Ừ, cố thêm chút nữa cũng là bộ dạng này”, đều có thể tưởng tượng thêm rất nhiều.

Điều này khiến cho nàng nghĩ rằng mình trông cũng thường thôi.

Băng Di ca ngợi rất thẳng thắn, nàng lại coi là khách sáo, chỉ cười yếu ớt đáp lại.

Ta cũng thấy nàng mặc vào trông rất đẹp, ai khiến người lăm mồm?! Bồ Lao hừ lạnh, cắn chặt răng.

Quen biết Băng Di lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Băng Di đáng ghét đến thế!

Thật muốn vung quyền đập vào khuôn mặt đẹp trai đang cười ngọt ngào kia một phát, dùng sức đánh cho mặt hắn bị biến dạng!

–Đúng rồi, người cầm lấy bình thuốc này, mỗi ngày một viên có thể giúp cho người ở trong biển thoải mái hơn nhiều. –Băng Di đưa cho nàng một chiếc bình bằng đá.

–Nàng ở trong biển có gì mà không thoải mái? Người nghi ngờ năng lực phép thuật của ta?! –Bồ Lao hậm hực nói.

Hắn đã cẩn cẩn thận thận bao bọc trọn cả người nàng, một giọt nước cũng không lọt, làm cho nàng không chịu tổn thương một chút nào, sao còn cần thêm mấy viên thuốc này giúp đỡ?!

–Không phải nghi ngờ, là muốn chắc chắn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Hồng Tảo không chịu được bất kỳ việc ngoài ý muốn nào cả, ở sâu trong biển lớn như thế này, nếu phép thuật có hơi chút sai lầm thì nàng sẽ bị ép tới mức ngũ tạng đều vỡ nát, như vậy thật không tốt. –Băng Di trả lời.

Này này này, tại sao khi ta nói chuyện nàng lại nhìn hắn mà không nhìn ta?!

Bồ Lao đang muốn hỏi lại, đột nhiên bị cách xưng hô của Băng Di làm cho chấn động, hai mắt híp lại.

Hồng Tảo?!

Từ khi nào bắt đầu sửa miệng, bỏ đi hai chữ ‘Cô nương’?!

Cách gọi rất thân thiết à nha!

–Thuốc này là? –Hồng Tảo mở bình thuốc ra, ở trong là những viên thuốc màu đỏ, giống như trứng cá tươi sống, sáng long lanh, cầm lấy một viên thấy rất co giãn và bền dẻo.

-‘Thân thủy đan’, loại thuốc được chế tạo chuyên dùng cho các sinh vật không sinh sống trong biển, ăn một viên là có thể duy trì hô hấp thoải mái trong nước một ngày. –Băng Di nhẹ giọng giải thích.

-Trên đời lại có viên thuốc thú vị như vậy... -Khuôn mặt Hồng Tảo sáng rực lên, vội vàng hỏi thành phần đan dược, quả nhiên sinh ra ở nhà làm nghề y, đặc biệt yêu thích các loại thuốc và căn bệnh, vừa nghe đến loại thuốc chưa gặp là hai mắt nàng sáng hẳn lên.

Băng Di vui vẻ giải đáp thắc mắc của nàng, thao thao bất tuyệt, có hỏi là sẽ đáp, trả lời nhẹ nhàng lại ôn nhu, mang theo nụ cười thân thiện, âm thanh khiến người ta tê dại.

Một tiếng rống khác vang lên, phá vỡ bầu không khí hòa hợp đó.

-Này, đi nấu hạt dẻ biển lớn đi, ta đói bụng rồi. –Bồ Lao hậm hực nói to, đôi chân dài trắng kiệu vất lên, hai tay chống vào má, thần thái cà lơ phất phơ, hai mắt đang dò xét hai người, híp lại đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, ngũ quan vốn dữ tợn nay lại thêm vẻ tàn nhẫn, toàn bộ đều nhằm vào Băng Di.

Đúng, hẳn đang sai khiến Băng Di!

-Đạo tiếp khách, để cho khách đói bụng là kiêng kị lớn nhất đúng không? –Bồ Lao trề môi, bộ mặt đầy vẻ hèn mọn rồi nói:

-Có thời gian nhàn nhã khoe khoang, không bằng đi nấu vài món ngon cho ta ăn no bụng.

Băng Di liếc hẳn một cái rồi quay đi. Người mà giống làm khách à? Mở tủ bát của ta, ăn đồ ăn vặt của ta, ra vào nhà ta như vào chỗ không người, trông người càng giống chủ nhân hơn ấy chứ...

Thực rõ ràng, trong mắt Băng Di chỉ có Hồng Tảo là khách mà không phải Bồ Lao.

Nhờ có Bồ Lao ‘nhắc nhở’, hẳn mới giật mình nhận ra để cho khách bị đói rồi, thật đáng đánh, hẳn vội vàng ôn nhu cười trừ xin lỗi Hồng Tảo.

-Tán gẫu thật vui vẻ, muốn ngừng mà không được, Hồng Tảo, cô cũng đói bụng rồi đúng không? Để ta nấu vài món ăn sở trường cho cô nếm thử. Cô cứ ngồi ở đây đọc sách y đi, chỗ nào xem không hiểu hay muốn có thêm giải thích tường tận hơn thì ăn cơm xong ta sẽ lần lượt giải thích cho cô.

-Được. –Hồng Tảo đang tập trung toàn bộ tinh thần vào trong quyển sách y, xem rất chăm chú, tùy thời trả lời.

Băng Di vừa đi vào trong bếp, Bồ Lao liền di chuyển đến trước mặt nàng, kéo nàng chạy một mạch.

Nàng phản ứng không kịp, cả người lẫn sách đều bị hắn vừa lôi vừa kéo chạy ra khỏi phòng ốc của Băng Di.

-Người muốn dẫn ta đi đâu? –Hồng Tảo lên tiếng hỏi, cố hết sức đuổi theo bước chân hắn. Hắn đi thật nhanh như muốn bỏ hết phiền toái của bản thân lại phía sau.

-Lấp đầy bao tử! –Hắn không quay đầu lại, chỉ trả lời nàng bằng một giọng hồn nhiên.

-Không phải Băng Di đang nấu ăn sao?

-Ta đột nhiên không muốn ăn đồ do hắn nấu. –Giọng điệu rất tùy hứng.

-Vậy vì sao còn muốn kéo ta đi cùng? Ta còn muốn...-Bồ Lao không muốn thì có thể tự rời đi, đối với sách y nàng còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi Băng Di.

-Muốn cái gì mà muốn?! –Hắn hung dữ trừng mắt nhìn nàng, rất ngang ngược lại trẻ con không thèm phân rõ phải trái. Bước chân dừng lại, đứng song song với nàng, điệu bộ rất giống một ông chồng đang chất vấn vợ, chỉ là bản thân hắn không hề phát hiện ra.

Hắn cười lạnh hai tiếng:

-Người cùng Băng Di...có rất nhiều chuyện để nói nhỉ?!

Khẩu khí tuyệt đối không giống đang tán gẫu việc nhà.

Hồng Tảo lặng yên không trả lời, chỉ nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn có một loại khẩu khí đầy vẻ ác bá ... “Cô dám gạt đầu ta sẽ bẻ gãy cổ cô”. Tuy chỉ là tưởng tượng nhưng nàng rất thông minh bảo trì yên lặng.

Lại là vài tiếng cười lạnh nữa, vẫn đến từ phía hắn.

-Số câu cô nói chuyện với hắn so với tổng số câu chúng ta nói chuyện ở Hải Thị cả buổi chiều hôm nay còn nhiều hơn bảy mươi tư câu! –Hắn thực sự đếm! Một câu lại một câu, đều cẩn thận tính ra!

Đúng! Chính là bảy mươi tư câu!

-...Người đếm cả những cái này? –Nàng thật sự ngạc nhiên...Ngạc nhiên vì sự cẩn thận của hắn, còn có, lòng dạ nhỏ nhen của hắn.

Hừ! Khi đó hắn bị gạt sang một bên, thật rảnh rỗi, rảnh đến mức không chịu được phải tính toán chi li!

-Muốn hỏi gì về thói quen của bất cứ chủng tộc nào ở đây biển thì ta đều biết nha! Thời gian ta ở trong biển còn nhiều hơn Băng Di nhiều lắm! Cô hỏi đi! Có gì không hiểu thì cô cứ việc hỏi ta! –Việc gì phải vừa nói vừa cười với Băng Di, giống như nói chuyện không bao giờ xong vậy?!

Hai bên đưa ra ‘đề bài’, Hồng Tảo mím môi không nói, từ từ suy nghĩ sau mới đưa ra câu hỏi:

-...Trong bụng tuyết ngư, nếu có côn trùng kí sinh, vậy phải cho uống thuốc gì? Xử lý như thế nào? –Nàng hỏi hắn, lấy trong một chương rất hay ở y sách. Nàng tán gẫu cùng Băng Di đều theo kiểu như vậy, nội dung khó mà thoát được có liên quan đến ngành y.

-...

Im lặng.

Im lặng khá lâu.

-Hỏi cái gì đơn giản hơn chút. –Hắn trả lời.

Được, thật có lỗi, nàng chọn nhầm đề tài, sẽ sửa lại, tiếp tục hỏi.

-...Râu mực bị tấn công, vì vậy bị đứt, nên cứu thế nào? Độ lớn của đường nối là bao nhiêu?

-Đứt thì đứt, nối nó lại rồi dùng nước tương để nướng thì mới không lãng phí! –Cách hắn xử lý đúng là sẽ như vậy.

Nối lại cái gì mà nối, ăn vào trong bụng cho bớt phiền, yếu đến nỗi cả công kích cũng không tránh được còn bị đứt tay đứt chân, chỉ có thể tự trách mình, hừ.

-...Ta với người hình như không có chuyện gì để nói. –Hồng Tảo đưa ra kết luận, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

-Này! Ta trả lời rất nghiêm túc đấy! –Phủ định nhanh như thế để làm chi?!

-Ta biết mà. Vất vả rồi. –Nàng trả lời đầy thành ý. Bởi nàng biết rõ, hắn cố gắng tìm chuyện để nói, nhưng y học lại không phải sở trường của hắn, nàng lấy sách y để hỏi hắn, thật là làm người ta khó xử mà.

Nàng thử nói sang chủ đề mà hắn có thể phát huy tốt.

-Muốn đi ăn ở đâu?

-Đi theo ta là được rồi. Vừa được ăn ngon lại vừa được ăn nhiều, ta thường đi ăn cả ngày cùng Tiểu Cửu nhà ta. –Hắn lại dẫn nàng đi một lần nữa, lòng bàn tay thật lớn, ấm áp cầm lấy cổ tay nàng.

Lúc này, bước chân của hắn đã chậm hơn rất nhiều, làm cho nàng không cần cố sức cũng có thể bước đi song song với hắn.

-Đồ ăn trong biển thiên kì bách quái, ta không biết ăn thế nào...-Hy vọng hắn đừng mang nàng đi tới chỗ rất câu nệ, kiểm tra cách ăn của nàng, nàng không muốn biến thành trò cười, chỉ biết cố hết sức.

-Đâu có gì mà phiền phức? Ăn vào trong bụng thì đều giống nhau hết, thích ăn như thế nào thì ăn như vậy. Cuốn lại một chỗ, dùng tay quấy đều lên, chấm với tương, ăn sống, không thêm cái này, cái kia phải thêm

một chút...Cô cảm thấy vui vẻ khi ăn là tốt rồi. –Bồ Lao cũng không cho rằng việc ‘ăn’ phải có trình tự, có quy định nhất nhất cần tuân theo.

Bản thân mình khi ăn quan trọng nhất là thoải mái, còn sợ chê cười cái gì?

Hồng Tảo ngẩn người ra, rồi cười lên thành tiếng.

Thật hào sảng.

Lời nói từ trong miệng hần đi ra, thật đúng lý hợp tình.

Không cần để ý đến ánh mắt của người khác, không cần lo lắng sẽ bị ai đó chê cười, một người tính cần thiện trời sinh như nàng dường như được thả thông hai mạch nhâm đốc, trở nên sáng sủa.

Ở trước mặt hần, cho dù nàng phạm phải bao nhiêu sai lầm, có bao nhiêu ngớ ngẩn, cũng không cần cảm thấy ngượng ngùng.

Mặc dù lời nói của hần không phải lời lẽ chí lý, cũng chưa đến mức từng câu từng chữ như châu như ngọc, có chút tùy hứng, có chút duy ngã độc tôn, nhưng nàng không học tập được lấy một phần nhỏ.

Thẳng thắn như vậy, thật tốt, nàng thực hâm mộ.

Ta nói cái gì mà làm cho nàng vui vẻ đến thế? Bồ Lao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang tươi cười kia, có chút ngơ ngác.

-Vui vẻ ăn là tốt rồi... -Nàng lặp lại câu cuối của hần, nét cười trên mặt không giảm mà chỉ có tăng.

-Tiện thể tìm chỗ ở luôn. –Chuyện này rất quan trọng, Bồ Lao cũng không vì nhìn nàng cười mà quên mất.

-Hử? Không phải đang làm phiền nhà của Băng Di sao? –Nàng khó hiểu.

-Không ở trong phòng ốc đó nữa, tìm một khách sạn xa hoa ở cho thoải mái. –Trọng điểm là hần không muốn thấy nàng và Băng Di ta ta người người nữa.

Kì thật, sống tạm trong nhà Băng Di, hai gian phòng thì Băng Di để nàng ở trong một gian, còn lại duy nhất một gian bị Bồ Lao chiếm mất, khiến hần phải ngủ ở ngoài bờ san hô, thật không có ý tứ chút nào, trong lòng Hồng Tảo đầy cảm thán.

-Không nói một tiếng với Băng Di sao? –Không từ mà biệt...-Có được không?

-Không cần, mỗi lần ta trở về cũng không nói với hần, hần đều quen rồi.

Đến, không cần tiếp đón, đi, không cần chào tạm biệt, Bồ Lao cũng không làm mấy chuyện bà cổ này.

Tùy hứng, bất luận từ mặt nào cũng có thể thấy..

-Hay là thông báo với Băng Di một tiếng vẫn tốt hơn. –Nàng không thể ...tùy hứng như hần được.

Câu trả lời của Bồ Lao là một cái nhìn trừng mắt, hoàn toàn bỏ qua đề nghị của nàng.

Hai người không hề dừng bước, đi đến phía trước một tòa nhà thật to.

Tòa hải lâu cao hơn mười tầng, thân chìm sâu vào vách núi, sườn núi gập ghềnh lở lổm, tòa nhà dung nhập rất tự nhiên vào trong đó. Những hang động tròn tròn biến thành cửa sổ của tòa hải lâu, đường vân đặc biệt của đá núi cùng với những vỏ sò, con ốc nhỏ nhỏ khảm vào tạo thành những đồ vật trang trí trên tường, không làm mất đi sự đặc sắc.

Hần gọi đồ ăn một cách vô cùng quen thuộc, cũng đặt phòng, muốn ở luôn tại hải lâu.

Gọi là phòng, thực ra chính xác hơn là gác mái tầng thứ mười.

Gác mái tầng mười vô cùng rộng rãi, cũng không chia thành các phòng mà là toàn bộ một tầng biến thành phòng ngủ cho khách rất đẹp đẽ, đom đóm trên châu màu vàng tỏa ra ánh sáng ấm áp, chiếu sáng cả gian phòng.

13. Chương 12

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 12

Dịch: Nộ Vĩ Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Lấy sảnh làm trung tâm, đông tây nam bắc mỗi phía đều có bốn gian phòng, nàng và hắc chỉ vền vẹn hai người, không cần ở phòng ốc duy nhất một tầng hào hoa xa xỉ như thế.

Nhưng rất hiển nhiên, chỉ một mình nàng cho rằng như vậy.

Ông chủ Hải Lô và Bồ Lao đều cảm thấy dùng cả tầng Hải Các nghênh đón Long Tử hạ cố đến ở chẳng qua là vừa đủ mà thôi.

Món ăn thịnh soạn được đưa vào đại sảnh trong phòng, từng mâm từng mâm bày không một kẽ hở trên chiếc bàn đá, hai người bị mùi thức ăn hấp dẫn, bắt đầu ngốn nghiêng từng miếng lớn.

- Cô là cá con à? Sức ăn yếu như vậy? –Bồ Lao liếc qua, chắc một tiếng. Sức ăn của nàng, hắc nhét kẽ răng đều không đủ.

- Sức ăn giữa nam nữ vốn đã có khác biệt rồi. –Nàng cảm thấy mình ăn khá nhiều, nàng nom sức ăn của hắc cũng không nhìn được bội phục hắc, cần có mấy cái bao tử mới chứa đầy nhỉ...

- Không thể bị ta càn nuôi càng gầy được. –Bồ Lao vốn cầu thả khó có được một lần bộc lộ tâm tư tình tứ, phát hiện nàng cũng lắm chọn thức ăn hoặc canh đã nấu chín, một vài hải sản tươi sống nàng gần như không ăn.

Cho nên, hắc phân phó tiểu nhị Cá mang thêm vài món hầm nấu, nướng, chiên giòn lên. Tiểu nhị Cá dọn mâm không đi, nhanh tay nhanh chân lấp món ăn mới vào, độ đầy trên bàn không giảm đi chút nào.

- Đừng gọi thêm đồ ăn nữa, ta ăn không nổi.

Nếu nàng không kịp nhấn mạnh, bộ dáng nam nhân này còn rất muốn gọi thêm đồ. Khiến nàng bất ngờ chính là, hắc chẳng phải người cẩn thận, nhưng lúc ra sức cúi đầu ăn lại vẫn chú ý đến niềm yêu thích với thức ăn trên bàn của nàng...

- Không nuôi cô béo lên chút thì không được. –Canh cá nóng hơi hồi đẫy tới trước mặt nàng, nóng phồng cả bàn tay.

- Ta không gầy. –Thân hình nàng không thuộc kiểu gầy yếu, cộng thêm gieo trồng được thảo, hái được, mài được, rất nhiều việc hao phí thể lực nàng đều tự thân vận động, đương nhiên so với những cô nương yêu kiều luôn ở trong khuê phòng, không ra khỏi cửa còn trắng kiện hơn nhiều.

Đương nhiên, so sánh với Bồ Lao nàng quả thật quá quá lung linh nhỏ nhắn. Hắc liếc mắt hờ về phía nàng, dường như đang ngờ vực câu ‘ta không gầy’ của nàng, rồi nhìn kỹ càng tóc, mặt, vai, eo, đùi nàng một lượt — chỗ nào cũng không bỏ qua.

Miệng hắc nhai miếng cá tươi, nhai rất rất chậm, phối hợp với ánh mắt và nét mặt giống như đang nhắm nháp nàng trong miệng vậy.

Ảo giác đột ngột xông lên, Hồng Tảo cảm thấy một trận khô nóng xông lên não, bị hắc nhìn chằm chằm rất không tự nhiên...

- Gầy lắm. –Hắc lắc đầu, bổ sung:

- Bỏ vào nấu canh, chẳng nấu ra chút chất béo ngọt nước nào.

Tuy trong miệng Bồ Lao có thức ăn nhưng nói không hề mơ hồ, câu chữ rõ ràng. Ít nhất Hồng Tảo nghe không sót một chữ.

- Bỏ vào nấu canh? –Mấy chữ đơn giản rõ ràng này không hề khó hiểu, nhưng dùng trên thân thể ‘người’ lại khó có thể lý giải.

- À, ta vẫn chưa nhắc cho cô. – Bồ Lao nhớ tới lúc trước bản khoản nàng hứng chịu quá nhiều lần đả kích trong vòng một ngày mà tạm thời chưa nói.

Hắn không định lừa nàng, chỉ là nói muộn chút chút về ‘công dụng’ chân chính khi dẫn nàng về Long Hải Thành.

Hả... Trái tim, sao thất lại?

Giống như bị ai đó dùng năm ngón tay thất lại, bóp nghẹt, ngược đãi một hồi mới buông lỏng... Sau đó lặp lại trình tự.

- Ta dẫn cô về để nấu canh, nấu một loại canh Tiên Tham gì đó cho ông già nhà ta chữa bệnh, canh đó cần chín vị thuốc, cô là một vị ta rút trúng trong đó, muốn dẫn về báo cáo kết quả... Hắn nên nuôi béo một chút thì được hiệu... sẽ mạnh hơn. –Kỳ quái, nói ra những lời này cảm giác co thắt lại liên tục không ngừng, hại hắn thỉnh thoảng ngắt quãng.

- ... Ta là một vị thuốc trong số đó? –Dùng thịt người làm thuốc?

Hắn gật đầu, một bên nhú mày chống chọi với cảm giác đau nhói.

- Táo đỏ mà.

Từng tia cảm động... Tách, như bong bóng vỡ tan tành.

Chút xíu nảy mầm... Cách, vừa tươi tốt đột ngột gãy ngang giữa đường.

Thì ra sự quan tâm và săn sóc của hắn hoàn toàn có nguyên nhân của nó. Nàng lại... vì những cử chỉ kia của hắn mà thoáng ấm áp trong lòng.

Hồng Tảo mặt lạnh tanh, trong lòng tự nhủ miên man, ào ào dậy sóng.

Nam nhân này... Căn bản không rõ tình huống sao!?

Táo đỏ này chẳng phải Hồng Tảo mà, nấu nàng thế nào đi chăng nữa cũng không nấu ra được được hiệu của ‘táo đỏ’!

Thảo nào lúc vừa gặp nàng, yêu cầu hắn đưa ra kỳ quái lắm thay, nói muốn mua táo đỏ lại muốn chọn ngọt ngào, mềm mại...

Bởi vì hắn ngay cả vật muốn tìm là tròn hay dẹt, là người hay vật đều không biết rõ ràng mà!

Nàng không tức giận cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ... dở khóc dở cười.

Khi đó hắn tìm đến nàng, nàng hái trong tay mới là ‘chính chủ’ hắn cần.

Nàng không muốn đính chính lại sự hiểu lầm của hắn, hoàn toàn không muốn. Trong lòng nàng dâng lên một ý xấu nho nhỏ — cứ để hắn dẫn ‘táo đỏ nhầm’ này về, khi báo cáo kết quả, mặt mặt một trận, bị mọi người cười nhạo cũng tốt.

Nàng khẽ nhú mày, vẻ trách móc trong đôi mắt nàng đưa ra bị Bồ Lao hiểu lầm là ‘hoảng hốt trở tay không kịp’.

Hắn biết nàng khóc không ra nước mắt, không từ đâu biết được nàng sợ cỡ nào, đổi thành cô gái khác, nếu nghe thấy bị đưa đi nấu canh chắc đã khóc òa lên.

Nàng không khóc, hắn ngược lại càng lo lắng, quan tâm nàng... dồn nén nỗi tuyệt vọng và sợ hãi.

- Ta biết khi cô nghe thấy sự thật trong lòng sẽ khó tránh khỏi vừa kinh vừa sợ, có điều... sự thật đã thế cô cũng chỉ có thể đón nhận...

- Bực thật! Sao vẫn đau thế chứ?!

Bồ Lao nói xong, đột nhiên tức giận đứng dậy, đánh mạnh một quyền vào ngực, ra sức đánh thành tiếng mà không hề nương tay.

Hành động thật quái dị, Hồng Tảo không nương mảy cũng khó.

- Người dốc sức đánh như vậy đương nhiên sẽ đau. –Tự ngược à? Đang yên đang lành xuất quyền đánh mình? Hèm... thật là sở thích đặc biệt.

- Không phải mà, ngực đang đau! –Nhìn thấy nàng lập tức nhớ tới nàng là con cháu nhà chữa bệnh, hẳn ghét cơn đau quái lạ trước ngực, lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể bầu vịu, hẳn trực tiếp kéo tay nàng tới, đặt lên chỗ trái tim bị đau:

- Giúp ta xem xem...

- Ta y thuật không tinh, hơn nữa cấu tạo thân thể Long Tử khác hẳn với người thường, ta không có năng lực chữa trị. –Nàng muốn rút tay về, nhưng hắn nắm rất chặt, rất chắc, không hề có ý nói lỏng.

- Hãy khoan! –Hắn quát ngăn trở nàng đừng lộn xộn, giọng nói vui mừng vô cùng vang dội:

- Như thế có hiệu quả! Không đau nữa rồi!

Bàn tay mềm mại, xúc cảm tuyệt vời, độ ấm vừa đủ, dán ở trước ngực giống như một miếng ngọc ấm, thoải mái thật... Hơn nữa, quả thật làm giảm cơn đau.

- Nói linh tinh gì thế?! Tay ta chẳng phải ‘tẩu quán’, có thể hoạt huyết hành khí.

‘Tẩu quán’ là một trong số Bát Quán Pháp, nương theo kinh mạch, dùng lực tay xoa bóp xem tình huống bệnh nhân, nặng hoặc nhẹ, đều dựa vào kinh nghiệm. Nàng không tin chỉ dựa vào bàn tay nàng mà có thể làm được hiệu quả như ‘tẩu quán’.

- Bởi vì cô là ‘táo đỏ’ đấy. –Một vị thuốc thần kỳ trong chín vị.

Chính bởi thần kỳ nên Hồng Y mới yêu cầu chín huynh đệ họ đi tìm, muốn trị chứng bệnh lạ của phụ vương, nàng là một trong số đó, chắc hẳn rất quý hiếm, có được hiệu hơn người... Chỉ dán sát ngực hắn đã mang đến hiệu quả thoải mái rồi.

Nghe hắn thốt ra câu khen ngợi thỏa mãn này, còn cảm lòng bàn tay nàng xoa xoa ngực hắn, nàng thật muốn cầm bát đá đập vào đầu hắn, xem có thể đập hắn tỉnh táo thông minh hơn hay không.

Vài lần hút hơi bật hơi, nhin ý niệm cầm bát xuống, mặc hắn cầm nắm tay, chụp lấy không một kẽ hở.

Tay hắn to quá, rộng quá, dễ dàng liền nắm trọn tay nàng.

Dưới lòng bàn tay nàng là tiếng trái tim hắn đập. Mạnh mà đều đều, đập theo quy luật, mãnh liệt như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Hắn nhắm mắt thoải mái, bỗng dưng khiến nàng mềm lòng, một cánh tay khác không bị hắn kiềm giữ, trước tiên là men theo mạch đập của hắn, muốn giúp hắn tìm ra nguyên nhân của cơn đau.

Ồ? Vừa hỗn loạn vừa quỷ dị, lại như vượt quá tri thức kinh mạch nàng từng học lúc nhỏ, nàng buông tha, đổi thành áp lên trán hắn.

Nàng sờ vào hơi nóng, không biết là do đôi mắt hăm ản tia đỏ kia mang theo hơi nóng hay nhiệt độ như vậy chính là dấu hiệu ‘sốt cao’ của thanh dân trong biển?

- Có lẽ là bị cảm lạnh rồi, ta không thể xác định... Có cần quay về tìm Băng Di, để anh ta xem cho người không? –Nàng giảm thanh âm, quan tâm hỏi.

Băng Di học được là chữa cả chữa tôm chữa Long Tử, mà nàng học chỉ vền vện là chữa người, lĩnh vực khác nhau rất lớn, tốt hơn hết để người chuyên sâu tới chữa đi.

- Không cần. Hiện tại như thế rất thoải mái... –Cũng không đau nữa.

- Nhỡ đâu lại đau nữa...

- Thì tìm cô chữa tiếp...

- Chẳng phải ta sắp bị mang đi nấu canh ư? – Hồng Tảo cố ý nhắc tới.

Một mặt là cười trộm sự trì trệ của hắn, một mặt khác lại không hy vọng hắn dùng thân thể mình ra để đùa giỡn.

- Có bệnh thì phải sớm chữa trị mới tốt. Vào nồi rồi thì chẳng thể chữa giúp người, người mau đi nhờ Băng Di đi...

Ba câu không tách khỏi ‘Băng Di’, nói đi nói lại chung quy vẫn thốt ra tên của kẻ kia! Bỏ Lao rất khó chịu, mở choàng mắt trừng nàng, nàng cũng đang chuyên chú nhìn hắn.

Bản thân nàng không thể phát hiện ra rằng, trong mắt nàng chất đầy sự lo lắng vì cơn đau ngực đột ngột phát tác của hắn.

- Vì sao cô tin nhiệm hắn ta như thế? – Là vì bất mãn, vì tức giận, vì luôn từ trong miệng nàng nghe thấy tên nhãi đó — trái tim hắn đập càng nhanh, lực tay cũng tăng thêm.

- Y thuật Băng Di học là nhằm vào thành dân dưới đáy biển, các người mắc bệnh, làm thế nào hốt thuốc đúng bệnh, hắn chung quy vẫn biết rất nhiều. – Còn về tín nhiệm... Cả tòa thành dưới đáy biển, nàng chỉ quen Bỏ Lao và Băng Di, khó tránh khỏi trong câu nói không phải hắn thì chính là Băng Di, hà tất phải lộ ra vẻ mặt... chỉ trích chứ?

- Hắn ta chẳng qua cũng chỉ là một học đồ, còn chưa xuất sư đâu. – Hắn hằm hừ.

- Vậy thì đi tìm sư phụ hắn bái sư học y, nhờ ông ta giúp người xem.

- Cô nói Hồng Y?

- Ừm... – Nàng lại không quen sư phụ của Băng Di, chỉ đành gật đầu lung tung.

Tìm Hồng Y chữa bệnh, đại biểu cho việc: hắn phải dẫn nàng về Long Hải Thành, báo cáo kết quả.

Khi Hồng Y tập hợp đủ chín vị thuốc thì sẽ lập tức động thủ sắc thuốc, đến lúc đó, nàng...

- Không thể trở về! – Bốn chữ này buột khỏi miệng, hét xong hắn cảm thấy mình vô lý, bèn ngẫm lại, nghĩ ra một cái cớ rất hùng hồn:

- Nhi Hương còn chưa đi, ta trở về há chẳng phải bị cô ta chộp được?

Đúng, hắn không về, tuyệt đối không phải vì không muốn giao nàng ra, mà là Nhi Hương phiền phức kia đang chờ hắn ở Long Hải Thành.

- Nếu đã không thích nàng, sao lại không nói rõ với nàng ta? – Cứ một mạch chạy trốn.

- Cô cho rằng ta chưa từng nói qua hay sao? Hết, quát, mềm giọng ôn nhu cầu xin cô ta tha cho ta, ta có kiểu nào chưa thử!? Cô ta hoàn toàn không nghe! Nữ nhân cứ quẩn búi suốt ngày là ta ghét nhất! – Tiếng hét của hắn và vẻ chán ghét trên mặt hắn, đặc sắc như nhau.

- Người không thích nàng ta như vậy, vì sao nàng ấy lại thích người? – Thích đến mức bị hắt hủi, bị mắng té tát cũng không muốn chịu thua?

Đổi lại là nàng, thì chẳng kiên trì được như Nhi Hương.

Giả sử, có ngày nào đó, người nàng thích lộ vẻ chán ghét hoặc khinh thường nàng — như vẻ mặt Bỏ Lao lúc này — thì nàng nhất định sẽ lập tức buông tay, để cho đôi bên được tự do, tuyệt không làm khó đối phương, tuyệt không dây dưa...

Tuyệt đối không mong muốn khi đối phương nhắc tới nàng thì nghiêng răng ken két.

- Ai biết?! Có lẽ... là khuôn mặt của ta đi. – Bỏ Lao sau khi suy xét liền có ngay kết luận.

Điều này là không có khả năng nhất, người nghĩ nhiều quá rồi.

- Cô có vẻ mặt gì đấy? – Phản bác quá rõ ràng! Chẳng lẽ phép gì cả!

Nàng thoáng chỉnh lại thần sắc, không biểu hiện ra vẻ nghi ngờ quá rõ ràng với câu nói kia của hắn.

- Có lẽ, là cảm giác an toàn người vô hình trung phát ra đã hấp dẫn nàng.

Hồng Tảo nhận xét một cách công bằng, đồng thời nói ra ý nghĩ lúc mình ở cùng với hắn:

- Ở bên người có cảm giác... trời sụp xuống người sẽ chống đỡ, dường như bất kỳ việc gì đều không cần lo lắng... Cho dù thân ở nơi hoàn toàn xa lạ, có hoảng hốt, có sợ hãi nhưng không đến mức tuyệt vọng...

Bất tri bất giác, nàng thổ lộ tiếng lòng của mình.

Mới vào đại dương mênh mông, nhân sinh không quen, càng là khu vực thần bí mình chưa từng bước vào, nàng sợ, sợ lúc nhìn về biển sâu vô ngần, mù mịt, không xoay sở, run rẩy, toàn bộ ập vào cõi lòng.

Nhưng, còn có hắn.

Khi đôi mắt dời sang thì dễ dàng có thể nhìn thấy bóng người cao to cường tráng đứng hiên ngang bên người, đi theo trước sau.

Cho nên nàng dám can đảm ở trong biển, dám tranh cãi giằng co với lái buôn Mộc, bởi vì, có hắn ở bên.

Giống đại thụ, giống núi giống tường thành, giống tấm khiên kiên cố khổng lồ.

Hắn không cần thốt ra bất kỳ câu cam đoan phóng đại nào, hắn đứng đó, nàng rất rõ, hắn không cho nam nhân Mộc thương tổn tới nàng mấy may.

Hắn là một kẻ khiến người ta cảm thấy an toàn gấp bội.

- Người có một thứ khí chất đặc biệt khiến người ta tin tưởng ỷ lại, có lẽ bộ dáng người không lương thiện, kết hợp với thân hình khôi ngô, giọng nói vang dội, thoát nhìn càng dọa người, khó có thể thân cận, nhưng sau khi ở cùng, phát hiện đầu tiên là... người có chút lơ mơ, mới có thể ăn 'Hong Tảo', một 'Hong Tảo' sống sờ sờ, không hề dễ bụng, cũng rất tùy hứng, không biết khiêm tốn cầu cứu... -Khờ khờ đại đại chẳng phân rõ ràng. Nàng nghĩ đến hắn như vậy liền không nhịn được khẽ mỉm cười.

- Sau đó, phát giác ra rằng... thực ra người rất tinh tế.

Vài lần, hắn dè dè dặt dặt, đo đếm lực tay, lo lắng sẽ cầm đau nàng, cùng với trong Hải Thị, hắn giành lấy trước khi nàng mở miệng cầu xin, đoán được tâm tư của nàng, cứu lấy mỹ nhân Lệ Giao còn sớm hơn nàng một bước.

Hắn thoát nhìn thô kệch, không quá trau chuốt, lại xuất phát từ nội tâm, có sự tinh tế khó được.

14. Chương 13

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 13

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Đôi mắt Bồ Lao quả thật chuyển thành màu đỏ au, hệt như hai bó lửa đang rực cháy ở chính giữa con người.

Nàng nhìn thấy từng chiếc vảy đỏ lấp lánh huy hoàng nơi gò má hắn, phản chiếu lên má phấn của nàng cũng lộng lẫy như thế.

Nàng chợt cảm thấy mình đã nói những gì, vì thế, khuôn mặt nàng hơi nóng lên.

Nàng nói quá nhiều, một vài chuyện riêng chôn sâu trong nội tâm đã thổ lộ vượt qua mong muốn... Có vài ý nghĩ nàng không hề muốn cho hắn hay biết.

Không muốn hắn biết rằng, hắn trong mắt nàng... có đôi chút đáng yêu.

- Ta rất ít khi được khen. –Hắn vẽ mặt thành thật, hơn nữa giọng điệu nghiêm túc, ngay cả ẩn đường đều cau lại, nhưng không liên quan đến phần nô hay hung ác.

Ta không phải đang khen ngươi... Câu kia khiến ngươi sinh ra hiểu lầm à?

Nàng muốn nói lại thôi. Nét mặt hắn khiến người ta không muốn giở giọng trêu đùa.

Nàng đích thật không phải khen... Chỉ là nói theo tiếng lòng, ăn ngay nói thật.

- Các huynh đệ của ta, đa phần đều tuấn mỹ, thông minh, được yêu mến, cường hãn... có vài con... óng ánh chói mắt, hoàn mỹ đến khó có thể tin, họ và ta chảy chung một dòng máu... Đại ca ta ấy, còn là huynh đệ ruột cùng cha cùng mẹ. –Hai huynh đệ, bất kể ở mặt nào đều không giống như có quan hệ huyết thống, rất là kỳ lạ.

Trong bầy rồng đó, hào quang của hắn vĩnh viễn không bằng họ.

Bàn về tuấn mỹ, đại ca hắn vượt trên nhất; về được yêu mến, Tiểu Cửu người thấy người yêu, nam nữ thông sát; so thông minh, lão ngũ Tiểu Diện Hồ chiếm vị trí đầu tiên; nói cường hãn, nhị ca hắn giành hết nổi trội.

Hắn thì sao? Lỗ mãng, xúc động, làm việc không dùng đầu óc, không biết lựa lời, ăn to nói lớn, chỉ biết động thủ vĩnh viễn không biết đầu mồm.

Hắn như vậy nàng lại nói tinh tế, nói hắn khiến người ta ý lại... thật vui thay.

Hắn vui lắm.

Từ trong lòng bắt đầu dâng lên ngọt ngào, như ăn đường, như bôi mật, bao bọc lấy ngực... thật ấm áp dễ chịu.

- Lời của cô khiến ta cao hứng lắm, cao hứng lắm...

Hắn nhếch miệng cười.

Tính tình như trẻ con, đơn thuần không tạp chất nở bừng trên khuôn mặt đầy ánh hồng, giống như thoa lên một rặng mây chiều vậy.

Rõ ràng là dung mạo thô kệch có thừa, lúc này lại hoàn toàn mềm mọng hơn.

Vẩy đỏ chói mắt, hàm răng cũng trắng chói mắt, nhưng còn lâu mới bằng vẻ tươi cười rực rỡ của hắn.

Nàng cảm thấy, hắn... càng lúc càng đáng yêu.

Có điều, nàng sẽ không nói cho hắn biết, không để nam nhân này quá kiêu ngạo được.

Nếu tiếng ngáy trong đêm có thể nhỏ đi chút xíu, vậy thì càng đáng yêu.

Trong bốn đêm tiếp theo, Hồng Tảo càng tăng thêm ý kiến này.

Quá nửa đêm, dưới sự van nài đầy ý xin lỗi của ông chủ Hải Lâu, Hồng Tảo đành thử tiến vào phòng Bồ Lao ‘tiêu diệt’ tiếng sấm rền rung trời lở đất cho cả tầng lầu. Quả nhiên, lại biến thành như vậy... Giống như mấy đêm trước, nam nhân buồn ngủ nhập nhèm kia lại vô nàng vào trong ngực, ôm chặt vào lòng, ôm đến mức lưu loát thuận tay, đã sắp thành thói quen rồi.

- Sao cô lại lén chạy lên giường ta? –Cứ mỗi sớm tỉnh dậy, câu nói đầu tiên của Bồ Lao giống như cười, mà lại giống như lên án.

- ... -Nàng ngay cả bỏ sức tròng mắt hắn đều lười, đẩy đẩy hắn, muốn hắn buông hai cánh tay đan vào phía sau bụng nàng. Nam nhân này, ôm người ta thật là toàn tâm toàn ý, vừa dính cái liền chết cũng không chịu buông...

Hắn không nỡ buông tay, chỗ mềm mại lòng bàn tay chạm đến thật khiến người ta quỵn luyến, nhưng bàn tay nàng chặn trước ngực hắn lại co thành nắm đấm, đánh hắn hai đòn, đẩy hắn ra. Hắn đành không tình nguyện buông tay, mặc cho nàng thoát khỏi vòng tay của hắn.

- Lạ quá, miệng ta... sao ngọt thế nhỉ? –Hắn đầu tiên là duỗi lưng, vô ý thức liếm liếm môi, trong miệng nhắm được một mùi thơm và một tia ngọt ngào.

Còn, còn dám hỏi à?! Nàng vào phòng, vì giải cứu lỗi tai cho tất cả mọi người trong Hải Lâu, chịu khổ chui vào trong ngực Bồ Lao, nàng cố gắng mở miệng muốn gọi hắn tỉnh, cổ họng hắn ột ột, nàng tưởng là hắn đã tỉnh lại, nào ngờ hắn đáp mở một câu ‘ồn quá’, rồi sau, sau đó dùng miệng... ngăn lại nguồn âm thanh quấy nhiễu mộng đẹp của hắn.

Hồng Tảo mặt đỏ phừng phừng, thật sự không thể thốt ra rằng, mình bị nam nhân này ‘bịt miệng’. Đối với nghi hoặc của hắn, nàng chỉ đành coi như không nghe thấy, nghiêng đầu, mười ngón tay vút lên chải gọn mái tóc dài.

- Ta ăn đường gì à? Mùi vị không tệ... -Hắn ngẫm nghĩ, tối qua nuốt nhầm thứ gì nhỉ.

À, lẽ nào là ‘Trầm Hương Trà’ dùng để an giấc mà tiểu nhị Cá chuẩn bị cho khách? Thứ đó mang chút ngọt ngọt quả không sai, nhưng dường như không ngọt như vậy...

Trong đầu nàng đã sôi ùng ục, cố gắng không đếm xỉa tới kết luận sau khi nhắm nháp của hắn.

Thế nhưng cảnh trong đêm lại rõ mồn một, in sâu vào trong tim...

Hắn có đôi môi dày, dán chặt lên môi nàng, cuốn lấy nhấp mút, chính bởi hắn đang trong lúc nửa tỉnh nửa mê nên không bận tâm về vấn đề lực đạo. Hoàn toàn thỏa sức thăm dò, nhắm nháp vị ngon ngọt không dứt ra được, đầu lưỡi quấn chặt, đợt này càng sâu hơn đợt trước, như không coi sự kháng cự, ngăn cản của nàng vào đâu. Nam nhân cứng như sắt thép kia nhưng bờ môi lại mềm mại như tơ lụa, hơi thở phả ra thật nóng bỏng, làm làn da nàng như cháy rực lên vậy...

- Cô ăn ớt à? Cả gương mặt đỏ bừng như máu, tai cũng... -Khuôn mặt hắn áp sát trước mặt nàng, vươn tay bóp nhẹ vành tai nàng.

Nàng giật mình rụt lại ra sau, che rằng mây hồng đã dâng lên tận mang tai.

- Tay ta bẩn lắm à? Cô phản ứng gì đó hả? –Cả người đều sắp nhảy căng lên, nàng ghét hắn chạm vào đến vậy sao?!

- ... Ta bị người dọa. –Đây là một nửa sự thật.

- Lá gan nhỏ thật. –Hắn cười nàng.

Tiếng cười hắn theo sát đằng sau nàng, nàng chẳng buồn ngoái đầu, lao vút vào phòng mình, ở một góc hắn không nhìn thấy, ra sức vỗ hai má, cho rằng như vậy có thể vỗ tan màu lửa đỏ tràn khắp hai má.

- Hôm nay dẫn cô đi xem ‘tuyết rơi trong biển’, cho cô mở rộng tầm mắt. –Bồ Lao nói từ đại sảnh, thanh âm truyền vào trong phòng.

Mấy ngày nay, hắn dẫn nàng dạo chơi không ít nơi.

Trong biển cả hắn sinh sống, đối với nàng mà nói rất là mới mẻ và thần bí, nơi nơi đều có kinh ngạc, tuy nàng không thường xuyên biểu hiện ra phản ứng trực tiếp, nhưng đại đa số thời gian, trong đôi mắt nàng đều là ánh sáng.

Sáng vì hưng phấn thưởng thức.

Sáng vì dục vọng ham học hỏi.

Sáng vì chưa từng thấy kỳ cảnh trong biển, tràn ngập kinh diễm.

Vào những lúc này, hắn cảm thấy đôi mắt nàng đẹp, đẹp như mơ, mặc cho sao trời hay bảo thạch cũng còn lâu mới sánh bằng.

Hắn nghĩ đến đờ đẫn, hẳn vì luồng ánh sáng trong mắt nàng đã vắt hết cả óc, muốn ngắm nàng tiếp tục tồn tại, không dễ dàng tan biến đi.

Hồng Tảo từ gương nước trong phòng xác định màu sắc hai má đã khôi phục không ít, nàng lau mặt, chải tóc, thay y phục mới ra khỏi phòng.

- Tuyết rơi trong biển? –Sao có khả năng? Đó rõ ràng là cảnh mùa đông đặc hữu trên đất liền. Tuyết, làm thế nào tồn tại trong nước biển, không bị hòa tan?

Bồ Lao cười hềnh hếch, không muốn vạch trần quá nhanh. Nói trắng ra, chính là san hô đẻ trứng. San hô giống cây mà không phải cây, giống đá mà không phải đá, thành dân đều biết nó là một loài trong biển, biết sẵn thức ăn, biết đẻ trứng mỗi năm một lần vào thời gian cố định, trong biển đêm u tối, hàng loạt trứng san hô sẽ phun ra, trải khắp đáy biển, xen kẽ dày đặc, như vô vàn những con đom đóm trắng phát sáng.

Có người nói, cảnh sắc đó như những ngôi sao đầy trời. Có người lại nói, giống tuyết bay. Màu trứng có hồng có vàng có trắng, màu sắc sắc sỡ lung linh, nàng mà xem nhất định sẽ kinh ngạc lẫn vui mừng.

- Đúng, tuyết trong biển, lạ lùng không? –Hắn ra vẽ thần bí, mở ra một nút thắt.

- Đừng lè mề nữa, chuẩn bị xuất phát rồi, muốn tới chỗ biển nông còn có một đoạn đường phải đi đó.

Tuy rằng hắn vội vàng muốn thấy nàng mặt mày rạng rỡ, tìm đôi mắt khiến hắn mê đắm, nhưng trứng san hô bay múa dễ bị thủy triều, ánh trăng, nhiệt độ ảnh hưởng, chỉ ở trong đêm mới xảy ra, cho nên nóng vội cũng không xong.

Nỗi mong chờ dâng lên trong lòng Hồng Tảo.

Chỉ dựa vào tưởng tượng thì chẳng thể miêu tả nổi cảnh ‘tuyết rơi trong biển’... Lòng hiếu kỳ của nàng bị nhắc lên rất cao.

Hắn khiến nàng mỗi một ngày đều có điều mong chờ.

Hôm nay sẽ dẫn nàng đi đâu đây?

Hôm nay, sẽ nhìn thấy sự vật mới lạ gì chưa từng thấy qua?

Hôm nay, hắn và nàng sẽ đặt chân lên mỹ cảnh cỡ nào đây?

Nàng lúc nào cũng đều rất mong chờ, mà hắn chưa từng khiến nàng thất vọng.

Bước chân Hồng Tảo nhẹ nhàng đi về phía hắn, bỗng dừng giữa hai người dâng lên một bức tường nước dựng thẳng đứng... Không, nói theo cách khác là tường nước, nhưng nhìn chính xác thì là gương.

Một màn nước cực lớn.

Trong gương, nụ cười quen thuộc, hòa nhã sáng lạn, chính là Băng Di.

Gã đầu tiên là gật đầu mỉm cười về phía Hồng Tảo, cũng không hỏi nguyên do tại sao hai người mấy ngày không về, dường như chưa từng lo lắng tới an nguy và tung tích của hai người. Khuôn mặt tươi cười xoay sang Bồ Lao đã thu liễm đi chút đỉnh.

- Tứ Long Tử, sáng nay Nhi Hương đã rời khỏi Long Hải Thành, người cũng nên chuẩn bị về thành. Trước mắt chỉ còn lại ngươi và Nhị Long Tử vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, hai người giành nhau làm đằng chót trong Cửu Long...

- Nhi Hương đi rồi? –Bồ Lao nhú mày.

- Không chờ được người ở trong thành, nàng ta đi rất buồn. –Băng Di bắt chước vẻ lác lõng trước khi đi của Nhi Hương.

- Nói linh tinh ít thôi. Ta biết rồi. –Đáng tiếc, Bồ Lao không hề nuôi tiếc, nghe xong cũng chẳng áy náy.

- Chẳng phải nên lập tức về thành à? –Băng Di thấy thái độ hắn rất tiêu cực, không giống như muốn về nhà.

- Muốn về thì sẽ về, không cần người lo. –Bồ Lao xua tay, thuận thế vung ra chưởng phong, đánh tan gương nước chiếu ra hình thể Băng Di, xua đi bóng dáng. Sự hứng thú ra ngoài du lịch lúc này đã vơi đi bớt, còn lại là chút nặng nề.

- Ừm... Sáng nay chúng ta về đi. –Hong Tảo phát hiện hần vẻ mặt nghiêm túc, nàng chưa bao giờ thấy vẻ mặt này, dường như đang đấu tranh với chuyện nào đó, nàng đề nghị nói:

- Đừng đi xem tuyết trong biển nữa... Tuyết, trên đất liền năm nào cũng có, ta từng xem rất nhiều lần rồi, không có gì mới mẻ cả...

- Chỗ đó khác!

Đương nhiên khác rồi, bất kể nàng nhìn thấy tuyết bao nhiêu lần, đều không phải ngắm cùng với hần. Đây là lần đầu tiên, biết đâu... cũng là lần cuối cùng.

Bồ Lao kéo tay nàng, lần này không đặt lên cổ tay nàng, năm ngón tay nắm chặt vào trong lòng bàn tay nàng.

- Chúng ta đi xem tuyết trong biển. –Chuyện đã quyết định xong, chuyện đáp ứng nàng, hần không muốn thay đổi, không muốn nuốt lời. Không muốn...

- Nhưng... –Băng Di vừa nói, hầu hết các Long Tử đều đã về thành giao trả nhiệm vụ, hần thật sự không sốt ruột sao? Hơn nữa... ‘Táo đỏ’ hần mang về là sai hoàn toàn, không về thành sớm sớm bổ cứu chuyện đằng sau, thừa thời gian sao?

- Chuyện sau đó, sau đó hần nói. –Hần nắm chặt nàng, chặt đến mức giống như muốn nắm vào trong lòng bàn tay cho xương máu quyện vào nhau, mạch máu tương liên, mỗi một tác da đều khít chặt lại. Chặt đến mức như yên lặng nói: cứ thế, đừng rời xa ta. Sự rầu rĩ không vui trên mặt Bồ Lao toàn bộ viết lên trên mặt, không giấu được xuống đáy lòng.

Dẫu cho quang cảnh trước mắt rất mê người, tuyết ẩm tung bay, từng hạt óng ánh, trong biển đêm tô thêm vẻ rực rỡ, hần không xem, quá nửa thời gian chỉ giữ nguyên tư thế nhìn về phía nàng. Bàn tay cầm tay nàng trước sau không buông ra. Lòng bàn tay bóp bàn tay nhỏ nhỏ, nó rất mềm cũng rất ấm áp, lấp đầy kẽ tay, trong lòng hần dâng lên một ý niệm — nếu như, bây giờ hy sinh một cánh tay đang cầm, chỉ cần một chiếc, có đủ hay không?

- Người nắm đau ta. –Hong Tảo không thể không lên tiếng tự cứu. Bồ Lao nắm quá mạnh, không biết tại sao càng lúc càng nặng, càng lúc càng trĩu, vượt qua sức chịu đựng của nàng.

Hần sưng sờ, giảm lực đạo, năm ngón tay vẫn cài vào tay nàng.

Nàng muốn nhìn ra chút manh mối trên mặt hần, hy vọng có thể biết hần đang buồn phiền điều gì.

Đúng, vẻ mặt hần rất buồn rất phiền, rất không biết làm thế nào mới hay.

- Táo đỏ nấu canh, liệu chỉ một cánh tay hay một bàn tay, hay một chân có được không? –Bồ Lao tốn rất nhiều sức lực, gắng gượng mới nói ra một câu hoàn chỉnh mà không cắn nát một chiếc răng rồng:

- Như thế được hiệu quả không?

Nàng thoáng kinh ngạc hần sẽ hỏi một câu như thế.

Đây là ý nghĩa cho việc, nguyên nhân chính khiến hần vô cùng đắn đo, cả ngày mất tập trung, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt buồn phiền...là vì nàng?

- Phải xem phân lượng canh cần nấu là bao nhiêu. –Nàng đáp lại bằng thưởng thức dùng được tầm thường:

- Táo đỏ đa phần chỉ là phụ gia, không phải bắt buộc cần có, dùng để trung hòa bách dược, táo đỏ vị ngọt, tính mát, có thể bớt đắng, khiến canh thuốc ôn hòa ngọt ngào dễ uống.

- Phải xem phân lượng canh? –Sau khi chín vị thuốc tập hợp đủ sẽ nấu ra nồi canh lớn cỡ nào, Bồ Lao không hề có khái niệm, cũng không rõ ràng, nhưng nghe nàng nói ‘Táo đỏ đa phần chỉ là phụ gia’, khiến hần an tâm chút đỉnh.

- Người lúc này hỏi, một cánh tay hoặc một chân, lẽ nào là... -Tay nàng, chân nàng?
- Chỉ là thiếu một tay, thiếu một chân, ảnh hưởng không lớn, ít nhất cũng giữ được mạng nhỏ, nếu phân lượng nấu canh chỉ vụn vụn một bát nhỏ, biết đâu mất vài ngón tay vẫn còn chề nhiều đấy. –Bồ Lao tưởng tượng. Nếu có thể phát triển theo hướng có lợi, có lẽ... nàng có thể không cần cả người vào nôi!
- Người trước tiên hãy khoan... Ta không muốn thiếu tay mất chân... -Nàng vội vàng khuyên. Đừng xúc động như vậy, vẻ mặt như muốn ‘chặt tay chân’ nàng ngay tại chỗ vậy, còn rất vui vẻ quyết định thay nàng, thiếu cánh tay ảnh hưởng không lớn...
- Thiếu tay mất chân thì có làm sao? –Ngốc nghếch! Bồ Lao rống vang, sét đánh ngang tai chẳng qua cũng như vậy, hấn gào lên, gân xanh gồ lên trên trán. Nếu không phải nàng vừa nhỏ vừa gầy, da mỏng thịt mềm, hấn thật muốn tặng nàng một cái bạt tai, ‘đánh’ nàng thông minh hơn! Tay và chân, đáng kể gì! Mạng nhỏ mất rồi, có tay có chân thì có tác dụng gì?
- Cô không có tay ta làm tay của cô, bôn cô ăn cơm, giúp cô viết chữ! Cô mất chân ta làm chân của cô, ôm cô đi bất cứ nơi nào cô muốn, ta bước dài hơn cô, đi nhanh hơn cô, sẽ không khiến cô cảm thấy bất tiện, nhưng nếu mạng không còn, ta chẳng thể có biện pháp nào cả! Cũng không giúp cô được điều gì! –Tiếng hét vừa buột ra liền hình thành hồi âm, bởi vì hét vừa trầm vừa nặng, vài lần hồi âm vang vọng chẳng khác nào tăng thêm, đưa những lời kia một lần thành lần nữa, lần nữa thành lần ba, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại...

15. Chương 14

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 14

Dịch: Nộ Vần Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Hấn nói ra những lời thật kinh người. Bản thân hấn còn chưa phát hiện, bộ dạng hấn rất lỗi lạc lẽ thẳng khí hùng.

Hồng Tảo đầu tiên là ngơ ngác, rồi rặng mây đỏ nhàn nhạt dần phớt lên, hai má nhuộm đầy vẻ tươi đẹp.

Tuy rằng, hấn rống không hề du dương bi thảm chút nào, nhưng trong câu từ đã hứa hẹn biết bao nhiêu thứ, liệu hấn có biết chăng?

Ta làm tay cho cô...

Ta làm chân cho cô...

Đây là chuyện cả đời, một cuộc đời dài đằng đẵng.

Đôi mắt nàng nóng nóng.

Nàng đầu tiên là khép đôi mi dài nhằm cảm nhận sự ấm áp dồn vào trong đôi mắt, rồi lại mở mắt, đôi mắt càng thêm ướt át rực rỡ gấp bội, gần như ánh sao.

- Nói cũng đúng, nếu mất đi tính mạng, giữ nguyên tay chân đầy đủ cũng chẳng có ý nghĩa. –Nàng bật cười.

- Đúng vậy đúng vậy. –Thật cao hứng khi nàng hiểu.

Không sai, mất tay mất chân không bằng mất một cái mạng, tuy tay nàng rất mềm rất mịn, cảm vào lòng bàn tay cảm thấy rất tốt, nhưng khi buộc phải bỏ đi niềm yêu thích thì vẫn phải nhin đau...

- Nếu là một cánh tay một chiếc chân giữ lại tính mạng ta không âu không lo, vậy thì quá tốt rồi. –Biết rõ ‘táo đỏ’ nấu canh cần dùng mới cần lo lắng vận mệnh vào nồi, nhưng kiểu gì đều không đến lượt nàng, nàng đương nhiên có thể nói nhẹ nhõm rồi.

Vốn dĩ không muốn nói rõ sự khác biệt giữa nàng và ‘táo đỏ’ là mang theo chút ý xấu, muốn nhìn hấn xấu mặt. Hiện tại, không vội đính chính sai lầm của hấn chiếm đa phần là bướng bỉnh. Khi hấn biết được nhầm lẫn mình mắc phải lớn chừng nào, hấn sẽ lộ ra biểu cảm thế nào? Là thở phào nhẹ nhõm vì đã bảo toàn tay chân và tính mạng cho nàng mà mừng rỡ như điên, ngửa mặt lên trời cười lớn? Hay là, ngậy ngốc cả người, hoàn toàn bất ngờ về tình huống, lơ mơ đến đáng yêu? Nàng xấu quá rồi, thế nhưng lại... rất mong chờ điều này đó.

Bồ Lao cầm tay nàng giơ lên trước mặt, ánh mắt đoan trang rất chuyên chú, dường như mỗi một nếp nhăn lòng bàn tay, mỗi một chỗ màu da đều đáng giá cho hấn quan sát kỹ càng.

- Không còn quả là hơi đáng tiếc, khi nó ẩn khắp huyết vị trên người ta, thứ cảm giác sung sướng mềm nhũn cả người kia... -Chắc chắc chắn, chỉ nghĩ tới thôi mà gân cốt đã mềm rồi. Hấn vô ý thức nắm tay nàng, xoa xoa mu dưới hơi ửng đỏ, động tác nhẹ nhàng thông thả. Động tác giống như bản năng của thú làm cho nàng cảm thấy thoải mái cùng an tâm.

- Còn nữa, khi nó xoa trán ta, ta cũng rất thoải mái... -Hấn không khỏi than thở, bởi vì thỏa mãn mà phát ra tiếng rên khẽ. Tiếng ngậm nga thỏa mãn vừa nảy của hấn quá ư dễ nghe, đụng vào nơi trái tim nàng mang tới sự rung động. Dễ nghe đến mức... mê người.

Nàng dường như bị mê hoặc, xoay tay, dùng lòng bàn tay xoa khuôn mặt hấn, cảm nhận sự nóng rực trên da hấn. Yết hầu hấn trào ra tiếng nuốt nước bọt, thâm vui vẻ, hưởng thụ sự va chạm từ làn da mềm mịn của nàng.

Đôi mắt khép hờ giống như chú mèo lười, làm người ta triu mến.

- Nếu ta đứt tay chân trở thành tàn phế, người thật sự bằng lòng trở thành tay chân của ta? Ở bên người ta, dịu dặt ta, làm bạn với ta? –Nàng nhẹ giọng hỏi.

- Đương nhiên. –Đôi mắt hấn tuy khép hờ, nhưng vẻ thành thật trong đôi mắt không hề mất đi chút nào.

Nàng cười càng đậm, cảm thấy cõi lòng ngọt lịm, hai chữ ‘đương nhiên’ kia của hấn, lời tuy ít nhưng đôi mắt hấn lại truyền đạt rất nhiều...

- Nếu đã như vậy, ta không sợ theo người về Long Hải Thành, người cũng đừng lo.

Nàng biết hấn đang... lo lắng? Bồ Lao nhìn chằm chằm nàng. Lo lắng vừa về thành thì sẽ... mất đi nàng.

- Mọi chuyện đều sẽ không sao đâu. –Nàng cười, ngụ ý trong nụ cười đầy sâu xa, có trấn an có ám chỉ.

Hấn quả thật được trấn an. Bị ánh mắt, giọng nói ngọt ngào của nàng... nụ cười dịu dàng lại tự tin kia của nàng trấn an.

Hấn nhìn không dời mắt, không tự giác ngoan ngoãn nghe lời.

- Được, chúng ta trở về.

Cuối cùng cũng bước vào miệng rồng Long Hải đang há lớn cuồng ngạo. Nhìn từ xa tới gần, cả bộ xương rồng khí thế mênh mông, nàng không ngờ rằng, lúc còn sống ở trên đời lại có may mắn nhìn thấy Cự Long, còn xuyên qua từ trong miệng rồng... Được rồi, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày sẽ bị một Long Tử nắm chặt tay, một chiếc màu nâu đậm một chiếc màu trắng nhạt, vô cùng đối lập, mười ngón tay đan cài quần lấy nhau lại có vẻ ăn khớp vô tả. Hơn nữa, nàng còn... hơi đỏ mặt.

- Chúng ta đi thẳng đến Dược Cư tìm Hồng Y. –Bồ Lao giải thích phương hướng họ đi tới, để nàng trong lòng có nắm chắc, không đến mức thấp thỏm. Miệng nàng ứng tiếng, đôi mắt đảo quanh cảnh đẹp kinh người trong thành, chỉ chớp mắt, biến thành một loại xa xỉ.

- Bộ xương rồng này là thật à? Hay là thợ mô phỏng ra?

- Hàng thật. Là di hài của Long Chủ đời đầu. –Bồ Lao vỗ vào một trụ xương.

- Di hài tổ tiên... Nhân loại chúng ta không dám lấy ra làm phòng ốc. –Một mái che, còn thành mái che lớn như vậy, thành cầu thang lầu các, khí vũ hiên ngang... Vô cùng bất kính mà.
- Xương rồng bày đâu cũng là bày, nó lại không thối không rữa, cứ tận dụng thôi. –Hắn nhếch miệng:
- Xương rồng so với bất kỳ loại đá nào đều cứng hơn, ngâm lâu trong nước biển vẫn không bị mục.
- Sau này... người cũng sẽ bị lấy làm... như vậy à? –Nàng định uyển chuyển, đổi lấy hắc cười sắc sảo.
- Giọng điệu cô thoáng nghe qua rất không đồng ý. –Hơn nữa, hắn không nhìn lầm chứ? Đường như còn có chút... không nở len vào trong ánh mắt nàng.
- Chúng ta tin rằng xuống mồ là bình an. –Trước khi xuống mồ phải xem giờ, xem phong thủy...
- Ta tin rằng chết phải đúng chỗ, nên ở đâu thì ở đó, nên chết thế nào thì chết thế đó. –Cái trình tự dựng bia lấp đất kia thật phiền phức. Sau khi chết, ai còn buồn phiền vì chút việc vặt ấy chứ.

Hắn kéo nàng bước lên cầu thang, từng bước tung tăng nói:

- Ta ngược lại cảm thấy sau khi chết, thân nhân con cháu đi đi lại lại, âm âm ỉ ỉ dưới xương cốt mình, cần cù làm việc, rất là náo nhiệt mà, ta không bài xích mình cũng biến thành ‘xà cốt’ cho con cháu, cho chúng dựng vài phòng ốc.
- Hắn là một nam nhân ôn nhu, một nam nhân dung mạo rõ ràng rất không ôn nhu nhưng nội tâm mềm mại. Trong lời nói tỏa ra sự bao dung và vô tư khi đối đãi thân nhân. Nàng thích hắn như vậy.
- Hài cốt của cô có thể lấy làm giá đèn, cùng treo bên móng vuốt của ta nhé.

Ai cần chứ? Xương cốt trắng ớn, từng chiếc bày ra, trợ trụ cho người ta ngắm nhìn, nàng còn lâu mới chịu!

Viễn cảnh hắn vẽ ra không hề có nửa phần mỹ cảm, nghe đến rùng rợn hết cả mình, nàng không chút khách khí tặng cho hắn một đòn vào tay, đáng tiếc lực đạo nhẹ như muỗi chích, hắn không đau không ngứa.

Trong chốc lát, biển đá khắc hai chữ ‘Dược Cư’ lớn đã chiếu vào trong mắt nàng. Vài chú rùa con học đồ, bận bịu chở dược liệu, có vài con chăm chỉ giã thuốc, tiếng giã nện vang lên đều đều.

Tiểu học đồ phát hiện Tứ Long Tử hạ cổ đến chơi, vội vã cất cao giọng:

- Chào Tứ Long Tử! –Tinh thần rất hưng phấn, gọi tới sự chú ý của toàn Dược Cư.
- Tứ Long Tử, ngài rút cuộc đã trở lại, Nhị Long Tử vẫn chưa có tin tức đâu, ngài thắng rồi! –Tiểu học đồ Cá bồng bồng hưng phấn thông báo tình hình mới nhất, vị thứ tám, ra lò!
- Hồng Y đâu? –Bồ Lao hỏi.
- Sư phụ và Băng Di sư huynh đang ở trong phòng. –Tiểu học đồ đáp, đôi mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm về phía Hồng Tảo. Tứ Long Tử chẳng phải đi tìm tảo đồ ư? Sao lại dẫn một cô nương tới?
- Đi thôi. –Bồ Lao cùng nàng đi vào nhà, trong Dược Cư, đủ mọi dụng cụ chữa bệnh vô cùng kỳ lạ, rất nhiều thứ nàng chưa từng thấy bao giờ, đương nhiên phải xem kỹ một hồi.
- Hồng Y! Ta mang tảo đồ về rồi! –Bồ Lao rống còn hơn phái học đồ đi gọi, không bao lâu Hồng Y từ phòng bếp ra ngoài, Băng Di leo theo đuôi.

- Tứ Long Tử vạn an, cực khổ cực khổ rồi... có điều, đi tìm tảo đồ hắn không cực khổ lắm mới đúng, ha ha, ngài mua bao nhiêu cân về? Ta lấy cái hũ cho ngài đựng. –Hồng Y liên tục cười nịnh, khom người đi tìm hũ, thanh âm vang trong tử đá tiếp tục truyền ra: - Nghe Băng Di nói, ngài tìm thấy tảo đồ đặc biệt khó gặp, là quả to bằng nắm tay à? Vậy quả thật rất hiếm đấy, không hổ là Long Tử, không thêm đi tìm thứ bình thường, ô... cái hũ này nhỏ quá, đổi cái lớn hơn... chính là nó rồi!

Hồng Y ôm ra một chiếc hũ lớn, ngẩng đầu, trên mặt vẫn vương đầy nụ cười rồi ngó đồng nhìn tây, không nhìn thấy trên tay Bồ Lao xách túi lớn tảo đồ nào.

- Được rồi, chiếc hũ này chứa đủ chưa? Tứ Long Tử, tảo đồ của ngài để ở đâu?

Bồ Lao và Băng Di, hai người hai ngón tay đồng thời chỉ về phía Hoàng Phủ Hồng Tảo.

Về mặt Hồng Y giờ phút này có thể gọi là kinh điển. Mất chữ O mồm chữ I, mấy chiếc răng nhỏ trong miệng toàn bộ bị người nhìn thấy sạch sẽ.

- Éc... Đó là... táo đỏ?

Hồng Y hoài nghi chỉ tới, khó có thể xác định nên rơi về hướng nào.

- Nàng đó, táo đỏ. Ta chọn loại ngọt nhất mềm nhất đấy. –Bồ Lao vẫn lấy điều đó làm cao ngạo.

Hồng Y nhìn về phía Băng Di, dùng ánh mắt hỏi: cái quái gì vậy? Táo đỏ đâu có kiểu nào như vậy?! Tứ Long Tử nhảm có phần hơi lớn mà? A a a ...

Trong chín vị thuốc, một vị dễ tìm nhất trong đó vì sao còn có thể tìm nhảm?!

Băng Di cười nhẹ, nhún vai với sự phụ. Thằng nhãi cá con này, biết rõ Tứ Long Tử tìm nhảm cũng không đánh chính lại, bây giờ bảo y mở miệng thế nào đây?

Hồng Y vuốt mặt, lau đi sự ngờ vực trên mặt, đổi thành nụ cười nặn miễn cưỡng.

- Thật là... táo đỏ đặc biệt quá... Thuộc hạ chưa từng thấy qua bao giờ, đặc biệt quá mà, quá không giống bình thường... -Tôi đang ám chỉ cho ngài đó! Không giống đến... hoàn toàn là một loại khác đó!

Đáng tiếc, Bồ Lao không nhận được ám hiệu, chỉ tiếp thu được ý nịnh bợ trong câu nói của Hồng Y. Hề hề, đúng, nàng vốn đã rất đặc biệt, rất khác với bình thường.

Hồng Y khen nàng chẳng khác nào cũng đang khen hấn. Hấn nghe xong rất vui.

Hồng Y rất đau đầu, hai bên trán đau như búa bổ. Lo lắng đến mặt mũi của Long Tử, không tiện nói thẳng chỉ ra sai lầm, nhờ đầu Long Tử then quá hóa giận thì xui xẻo vẫn là y, chỉ có thể cố gắng nhắc khéo Bồ Lao.

- Táo đỏ bình thường lớn hơn trên châu chút đỉnh, đỏ toàn bộ, à, cũng giống trứng gà, táo đỏ Long Tử tìm về hoàn toàn lật đổ tri thức sở học của thuộc hạ, khiến thuộc hạ mở rộng tầm mắt, như hiểu ra... -Nghe rõ chưa? Quả rất nhỏ! Đỏ toàn bộ! Giống trứng gà! Chỉ dựa vào mấy câu này ngài vẫn không có linh ngộ sao? Cô nương trước mắt, cách ‘một quả’ rất xa xôi, đôi má tuy đỏ toàn bộ nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không giống ‘trứng gà’!

- Những lời a dua nịnh hót người nói quá đủ rồi, vừa vừa thôi. –Bồ Lao muốn Hồng Y thu liễm chút, làm môi Hồng Y run rẩy.

Bỏ đi, tùy tiện ngài! Hồng Y tỏ vẻ buông tha.

- Hồng Tảo, đừng đứng, ngồi xuống trước đi, ta rót chén trà cho cô. –Băng Di tiếp đãi nàng vẫn quan tâm trước sau như một.

- Mấy ngày qua vẫn sống tốt chứ? Ta rất lo cho cô... sợ Tứ Long Tử không biết chăm sóc người khác, để cô bị lạnh, bị đói. –Miệng tuy nói lo lắng nhưng về mặt lại thành thơi như không, chẳng thấy sự lo lắng ở đâu cả.

Hồng Tảo đầu tiên là cười rồi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

- Ta rất tốt. Bồ Lao không giống như người nói, hấn rất biết chăm sóc người khác. –Nàng giải thích thay Bồ Lao.

- Ô? Thế... thật khó có được. –Băng Di nhíu mày, nghiêng ngẫm lời nàng, ánh mắt thì nhìn Bồ Lao. Bồ Lao đáp lại bằng cái quay đầu hừ lạnh, chẳng buồn cãi lại, hấn có chuyện càng cấp bách tìm Hồng Y ra sức.

- Hồng Y, người giúp nàng xem thử đôi mắt, nàng nói nàng không chảy được nước mắt, người kiểm tra nguyên nhân vì sao.

Chuyện này hấn nhớ mãi trong lòng. Tuy rằng hấn ghét nữ nhân khốc lóc, cũng không cho rằng khốc không ra nước mắt là chuyện xấu gì cả, nhưng... mất đi thân nhân yêu thương nhất, đối mặt sự sợ hãi bất lực của tử vong... Đau khổ muốn khốc lóc, sợ hãi muốn rơi lệ nhưng đôi mắt lại cạn khô... Khốc, đối với ta là thứ xa xỉ, ta cầu mà không thể được.

Bộ dạng nàng nói ra những lời này, ánh mắt u ám, giọng nói lạnh nhạt, bờ mi dài hơi khép, nhưng không che giấu nổi sự mất mát mông lung trong đôi con ngươi. So sánh với sự lạc lõng này, hẳn thà rằng nàng có thể khóc lúc nàng muốn khóc.

- Tứ Long Tử, số người cả đời tôi từng chữa, hai đầu ngón tay còn dùng chưa hết đâu... - Hồng Y ngược lại không khước từ hay khách khí, ở Long Hải Thành qua tay không phải cá thì là tôm, cực ít gặp phải nhân loại. Có điều, ông đọc không ít sách y của nhân gian, về cơ bản thành phần được là biết, có ‘nhân loại’ có thể để ông luyện tập thực tế, ông cũng rất nóng lòng muốn thử.

- Ta không muốn làm phiền Hồng Y... Chỉ là khiếm khuyết nhỏ trời sinh thôi. - Hồng Tảo xua hai tay từ chối khéo.

- Ta xem xem, tới đây tiểu nha đầu, ta sẽ không hại cô đâu. - Hồng Y không cho nàng cự tuyệt, tay cầm một ống nhỏ để gần trước mắt nàng. Đầu trước của ống nhỏ nạm ngọc trai màu nhũ trắng, ánh sáng ngọc trai tỏa ra rọi con ngươi nàng co rụt lại.

- Đừng sợ đừng sợ, chỉ là chiếu sáng lên thôi. - Hồng Y bắt đầu kiểm tra, vừa hỏi:

- Triệu chứng đã bao lâu? Cô vừa nói trời sinh? Không phải là mắt bị tổn thương?

- Vừa ra đời đã có, gia gia ta từng chẩn trị giúp ta, ông đoán là vị tổ tông nào đó trong gia tộc trúng kịch độc gây nên, độc đó từng cơn từng hồi, nhạt nhạt đậm đậm, ảnh hưởng đến con cháu, chẳng phải ai cũng bị độc hại, hơn nữa cũng không phải tình huống của ai cũng giống nhau. - Hồng Tảo nói thật.

- Thú vị, thú vị, ta lấy ít máu của cô để phân tích.

- Lấy máu gì? Lấy bao nhiêu? - Giọng nói ‘mềm mại’ của Bồ Lao truyền tới, hỏi rất khách khí nhưng sắc mặt lại xanh mét.

- Lấy, lấy một ống, một ống nhỏ cỡ ngón tay cái mà thôi. - Hồng Y run run theo bản năng, run xong hai cái bèn mau chóng cười bởi:

- Không hề đau tí nào, tôi sẽ bôi cao cho cô ấy làm tê thần kinh cảm giác, rồi dùng ‘ống thủy tức’ lấy máu ra...

Bồ Lao liếc nàng một cái, nàng chẳng những không thấy sợ hãi, mà trong đôi mắt còn tỏa hào quang mong chờ, đang lấp lánh rực rỡ. Thủ pháp mới lạ như thế, nàng chưa từng thấy nên rất vui mừng muốn thử.

16. Chương 15

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 15

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

-Bôi ‘cung cao’ làm tê thần kinh cảm giác...cũng giống như chúng ta dùng ‘Ma Phí Tán’ ở trên đất liền đúng không? -Nàng hoàn toàn không lo lắng đến chuyện Hồng Y phải làm mà chỉ đang suy nghĩ về tương quan được vật.

-Đúng vậy, nhưng tác dụng của ‘cung cao’ nhanh hơn nhiều, không cần phải ăn vào, vền vền chỉ cần bôi lên da là có tác dụng. -Băng Di trả lời nàng, trên tay cầm cái đĩa ‘cung cao’ hình tròn, hẳn thoáng mở ra cho nàng nhìn thấy vật ở bên trong, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng.

-Y được trong biển quả là đặc biệt...-Nàng cảm thán.

-Còn rất nhiều thứ thú vị hơn nhiều, cô ở đây lâu sẽ biết. –Băng Di vén tay áo của nàng lên, lấy một ít ‘cung cao’ bôi lên trên mạch máu nhọt nhọt ở phía trong khuỷu tay của nàng, nhẹ nhàng, đều đặn.

Phía sau lưng, thật nóng, thật rất.

Hai đạo mũi nhọn dường như muốn đâm xuyên thấu lưng của hần. Nếu ánh mắt có thể giết người, Băng Di hẳn chắc hẳn đã sớm thành một cỗ Ngư thi.

Băng Di không thêm chú ý đến.

Tiếp đến, hần cầm lên một cái hộp đá, mở ra, bên trong có một chiếc bút trong suốt như được làm từ thủy tinh, sắp xếp thẳng hàng, ước chừng có bảy tám chiếc.

-Đây không phải là cây bút, mà là ‘ống thủy tức’, một con thủy tức còn sống –Băng Di nhận ra hoang mang của nàng, vừa cười vừa giải đáp.

Hần dùng tay kẹp vào bụng nó một cái, nó...liền cử động. Không di chuyển gấp gáp, mà là rất chậm, rất chậm, nhẹ nhàng ngọ nguậy, chứng minh nó vẫn đang sống. Băng Di đặt con thủy tức vào tay nàng, nó theo bản năng tìm đến mạch máu, chích lên da. Nàng không thấy đau, ngay cả ngứa cũng không thấy, chắc hẳn ‘cung cao’ đã phát huy được hiệu. Con Thủy tức vốn trong suốt giờ đã bắt đầu thay đổi màu sắc, cả người dần biến thành màu đỏ, toàn thân phình to ra, bên trong tràn ngập máu tươi nó vừa hút.

-Đủ! Vậy là đủ rồi! Bắt nó đi!

Bồ Lao bước lên phía trước, rống to, tay còn chưa kịp cầm lấy thủy tức, Băng Di đã kịp ngăn hần lại.

-Thủy tức hút đủ máu sẽ tự động nhả ra, nếu mạnh mẽ bắt nó ra, làm nó bị giật mình thì nó sẽ cắn càng mạnh, tạo thành vết thương nghiêm trọng. –Kiến thức bình thường này thành dân khắp đây biển đều biết, Tứ Long Tử vội gì đến mức đều quên?

-Một chút cũng không đau, người đừng lo. –Nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt trấn an Bồ Lao. Chỉ là lấy một ít máu, Bồ Lao đã kích động thể này, nếu thật sự nàng bị cắt chân cắt tay, hần không liều mạng với người ta mới là lạ, cái tính kích động này thật hồng бет nha...

Hồng бет đến mức nàng không nhin được, phải bật cười.

Bồ Lao không dám tự ý di chuyển, chỉ có thể thu tay lại, âm ức chờ đợi, chờ cho thủy tức hút đủ máu, tự nguyện buông ra khỏi miệng vết thương.

Bồ Lao trừng lớn con mắt nhìn con thủy tức còn đang hút máu, nghiêng răng ken két, miệng lẩm bẩm:

-Đồ trùng tham ăn, rốt cuộc còn muốn hút đến bao giờ?!

Có lẽ là ánh mắt của Bồ Lao rất hung ác, con thủy tức đột nhiên run lên, răng môi cũng buông lỏng, từ giữa khuỷu tay của Hồng Tảo rơi xuống, Băng Di nhanh chóng đỡ lấy, đưa cho Hồng Y xử trí.

Bồ Lao vội cầm khuỷu tay nàng xem xét, thấy trên đó vừa ngưng tụ một giọt máu nho nhỏ liền một ngụm ngậm lấy.

-Bồ Lao người... -Sao lại học tập thủy tức? Trên tay có bôi ‘cung cao’, rõ ràng là bị mất hết tri giác, sao nàng vẫn cảm nhận được khoang miệng hần cực nóng cùng với lực đạo ngậm mút ấy?

-Ách, con kia không biết có sạch hay không, bị nó cắn một cái, nhớ đâu bị nhiễm quái bệnh thì phải làm thế nào?

Băng Di đẩy Bồ Lao ra, sau khi bôi thuốc trị thương cho nàng, nhe răng cười toét miệng với Bồ Lao.

-Toàn bộ những con thủy tức này đều được ngâm qua nước thuốc, hoàn toàn không độc. Ta nghĩ, còn sạch sẽ hơn nhiều so với chuyện dùng miệng mút vết thương.

Ngụ ý, sợ miệng của Bồ Lao mới là không sạch sẽ.

-Được rồi, máu cũng đã lấy xong, để từ từ nghiền cứu rốt cuộc vì sao mà tiểu nha đầu này lại không có nước mắt. –Hồng Y không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa Bồ Lao và Băng Di, chỉ thấy lách ca lách cách, điện quang giao thoa, hai bên trừng mắt nhìn nhau, hần vui vẻ nói.

-Làm phiền Hồng Y rồi... -Hồng Tảo trước là nói lời cảm ơn, sau lại quay đầu về phía Bồ Lao hỏi:

-Ta có thể ở luôn chỗ này xem Hồng Y làm như thế nào không?

Nàng rất muốn tìm hiểu, nghiên cứu phương thức chữa bệnh của Hải Thành.

-Có thể.

-Không được!

Câu trước là từ trong miệng Băng Di và Hồng Y mà ra. Câu sau, âm rất vang, đương nhiên là của Bồ Lao.

-Ta ở đây thì mới được! -Tuyệt không thể tạo cơ hội cho Băng Di ở cùng một chỗ với nàng!

-Nhưng người ở bên cạnh, lại nghe cũng không hiểu, chẳng phải rất không thú vị hay sao? Người cứ đi làm việc của người, một mình ta lưu lại là được rồi. -Nàng sợ hấn cảm thấy nhàm chán. Hơn nữa, hấn và Băng Di, gần đây...hình như nói chuyện có chút gay gắt?

-Ta không có việc phải làm. -Bồ Lao đồng dặc.

Đường đường Tứ Long Tử, nói ra câu này thật làm người ta giận sôi nha, thái độ còn ra vẻ đương nhiên như vậy, ngay cả xấu hổ cũng không thấy xấu hổ?!

-Trước khi Nhị Long Tử mang nhân sâm về, các Long Tử đều tự bảo quản dược liệu mình tìm được. Việc trước mắt Tứ Long Tử cần làm là chăm sóc tốt cho Hồng Tảo đó. -Hồng Y vì muốn Long Tử tha thứ nên vội lấy lòng, hai mắt đảo xoay nhanh như chớp, phối hợp với bộ mặt nịnh nọt thật có vài phần đồng dặc.

Hấn dừng một chút, dùng khẩu khí nói chuyện phiếm rồi mới nói tiếp:

-Tứ Long Tử, ngài có hứng thú đọc vài trang sách thuốc không? Ở trong đó giới thiệu đầy đủ hết các loại dược thảo nha, có nhân sâm, đương quy, xuyên thất, còn có cả ‘táo đỏ’. -Hai chữ đó còn đặc biệt nhấn giọng, vô cùng cường điệu.

-Không có. Bồ Lao không cần hiểu nhiều, đây cũng không phải việc ngày một ngày hai.

Ô.

Ấm chỉ, lại thất bại một lần nữa.

Dược liệu ‘táo đỏ’, vô cùng bình thường, không kích thích được các Long Tử hào hứng tranh nhau xem xét. Bình thường lúc uống canh đại bổ, thấy táo đỏ khi chìm khi nổi trong canh cũng ngứa mắt, đều gạt sang một bên, ai hơi đầu phí sức mà tìm đến Bồ Lao chỉ để liếc mắt nhìn ‘nó’ một cái?

Muốn xem, cũng là xem ‘Toa’ mà Lục Long Tử phụ trách tìm về, vật đó mới đủ trân quý.

Mãi cho đến một ngày nào đó, Bồ Lao tâm tình không tốt, đi uống rượu cùng vài vị huynh đệ, trong lúc vô tình, miệng phun oán trách:

-Xú Hồng Tảo thật đáng giận, chui vào trong dược cư, ngày nào cũng đi, đi mãi không thấy chán à?! Còn nói nói cười cười với Băng Di nữa, không biết đặt ta ở chỗ nào đây?! -Tay xiết chặt chén rượu, vẻ mặt đầy uất ức.

Vài tên Long Tử đều dừng hết việc uống rượu hay nói chuyện, lỗ tai dựng thẳng lên, càng nghe càng thấy có cổ quái.

Chui vào trong dược cư?

Táo đỏ biết chuyển động thì không sai, có thể dùng làm viên đạn để bắn...

Nói nói cười cười với Băng Di?

Là chỉ Băng Di tay cầm một quả táo đỏ, miệng lầm bà lầm bầm, nói chuyện với ‘nó’?

Tên Băng Di ấy bệnh cũng không nhẹ nha, Hồng Y nên coi bệnh cho hấn một chút.

Bồ Lao còn nói một câu nữa:

-Cũng không nhìn đến xiêm y trên người nàng, bộ nào mà chẳng là ta mua cho nàng? Bộ váy áo màu vàng nhạt kia ta còn chưa thấy nàng mặc lần nào, vậy mà nàng lại mặc cho Bằng Di xem trước...Ta thật muốn đánh một cái vào mông nàng!

Mua xiêm y cho ‘táo đỏ’ mặc?

Đánh vào mông ‘táo đỏ’?

Hóa ra...kẻ có bệnh là Bồ Lao?!

-Tứ ca, táo đỏ toàn thân đều tròn vo, huynh có thể phân biệt được đâu là trước ngực, đâu là sau mông à?
-Cửu Long Tử ánh mắt tràn đầy kính nể, cũng không biết Tứ ca nhà mình tâm tư tinh tế như vậy.

-Chỗ nào tròn vo, ta còn sợ nàng không có thịt ấy chứ. Cái đầu nhỏ như vậy, thắt lưng bé đến thế, giống như một trận gió thổi qua là nàng sẽ bị cuốn đi mất. –Bồ Lao vừa nghe xong liền phản bác. Rốt cuộc phải cho nàng ăn cái gì mới có thể nuôi nàng béo tròn ra đây?

Hả? Chúng ta...bỏ lỡ cái gì à?

Vài tên Long Tử đưa mắt nhìn nhau, mang theo đồng dạng nghi hoặc. Cho nên bọn họ lập tức quyết định dời địa điểm, muốn đi xem xem ‘táo đỏ’ biết chui trong được cư, biết nói cười, biết mặc quần áo, lại có cả bờ mông bị Bồ Lao muốn đánh, rốt cuộc là cái quý gì...

Vừa nhìn thấy, cả tràn tiếng ‘ai ya, wow’, mọi người đều tán thưởng Bồ Lao – trì độ, trì độ đến mức đời trước không có, đời sau cũng không! (Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả).

Tiểu nữ oa nũng nịu này, cùng với ‘táo đỏ’ dùng để nấu canh, có chỗ nào liên hệ với nhau?!

-Ta đã ăn cả ngàn vạn quả ‘táo đỏ’, duy nhất chưa ăn quả nào có bộ dạng thế này, không biết sẽ có vị thế nào?

Hồng Tảo nhìn về phía nam tử vừa nói ra những lời này. Hắn anh tuấn tiêu sái, phong lưu lỗi lạc, có chút kiêu ngạo tự mãn của tuổi trẻ, khi trêu chọc người khác, hai gò má hiện lên lúm đồng tiền, nho nhỏ, xinh xinh, khiến người ta cảm thấy thật đáng yêu.

Nàng nghe thấy Bồ Lao gọi hắn ‘Tiểu Cửu’, chắc hẳn là vị Long Tử xếp hàng chót nhất, đứng thứ chín.

-Hong Y nói nàng là ‘táo đỏ’ rất đặc biệt, vô cùng khó gặp, đương nhiên khác với những quả táo đỏ bình thường mà người đã từng ăn! –Bồ Lao thực kiêu ngạo, chớp mũi hướng lên trời. Hong Y ý tại ngôn ngoại, chỉ cần thuật lại là đoàn người đều nghe hiểu, cố tình là kẻ nên hiểu thì lại vẫn không hiểu.

-Tứ ca, trước khi huynh đi tìm thuốc, đệ không phải đã nói với huynh, táo đỏ phải nho nhỏ, tròn tròn, đỏ đỏ...Chỉ kém một bước là tự mình vẽ cho Tứ ca xem mà thôi, sao lại có thể hiểu lầm ra đến mức này?

-Đúng mà, nho nhỏ, tròn tròn, đỏ đỏ. –Bồ Lao lặp lại, gật gật đầu:

-Nhìn đi, cả người nho nhỏ, khuôn mặt còn không to bằng bàn tay ta; con mắt tròn tròn, cái mũi tròn tròn; hai má mềm mềm, ửng hồng. –Tất cả đều khớp với miêu tả của Tiểu Cửu!

Cửu Long Tử đỏ khốc đỏ cười, quay sang nam tử ôn nhu bên cạnh lên án:

-Đại ca, đây là lỗi của huynh!

-Hử? -Một chữ nhẹ nhàng, như gió xuân, như nắng ấm, vền vền chỉ là một đơn âm biểu thị sự khó hiểu mà lại có thể dễ nghe vô cùng, ngấm vào đến tận xương tủy.

Tiếng ‘Đại ca’ vừa hô lên, Hồng Tảo trừng lớn hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

Đại ca? Đại long tử? ...Là vị huynh đệ chí thân, cùng cha cùng mẹ với Bồ Lao?

Không giống, hoàn toàn không giống.

Trên người hai người tìm không thấy nửa điểm tương tự, ngay cả một điểm nhỏ cũng không tìm được. Nàng chưa kịp thu hồi biểu tình thất lễ đã nghe Cửu Long Tử tiếp tục nói.

-Trí lực của Tứ ca, huynh vì ra đời trước một bước liền mang luôn đi rồi! –Cửu Long Tử bắt bình thay Bồ Lao.

-Trước có thiên phú âm luật, sau lại có thông minh tài trí, đại ca ngay cả căn bản cũng không lưu lại cho Tứ ca, hại Tứ ca biến thành cái dạng này! A đúng rồi, còn có diện mạo, đại ca từ khi trong bụng mẹ đã chiếm sạch sành sanh mấy ưu điểm ‘tuần mỹ vô trù’, ‘ôn nhã thanh khiết’!!!

-Này! Xú tiểu tử, ngươi có ý gì nha?! –Nghe xong lời mắng chửi kia, Bồ Lao hần cũng không có ngốc, mấy lời vô vị đó là đang trào phúng hần không có trí lực.

-A, Tứ ca, huynh nghe cũng hiểu nha? –Khuôn mặt đẹp trai của Cửu Long Tử lộ ra nét kinh ngạc. Nghe hiểu được lời châm chọc ẩn trong đó của hần?

-Lời vô nghĩa! Ta không có điếc! – Bồ Lao nghe hần nhếch miệng, vẻ mặt thật hung ác.

Ha, ngươi không điếc, vậy sao hoàn toàn không nghe ra mọi người đang cố gắng ám chỉ điều gì? Cửu Long Tử chẳng những không sợ, mồm còn đang ăn nhò biển, phát ra tiếng ba ba, thêm cả tiếng lẩm bẩm, tất cả đều ở trong miệng. Chỉ là, đối mặt với sự trì độn của Bồ Lao, sao không có một ai có ý định ‘chỉ rõ’ ra cho hần?

Uhm...

Ít nhiều mọi người đều có ác ý muốn xem cuộc vui. Muốn xem vẻ mặt của Bồ Lao khi biết được chân tướng, chắc chắn rất đặc sắc đây.

Hồng Tảo thản nhiên cười, đứng giữa đám huynh đệ đó cười thoải mái, không hề có một chút nào e ngại.

Các huynh đệ của hần, giống như Bồ Lao đã từng nói, kẻ nào cũng có một mặt vô cùng xuất sắc.

Nhưng Bồ Lao nói sai rồi.

Hần, không hề thua kém bọn họ.

Có lẽ, khuôn mặt đẹp trai là không sánh bằng, nhưng sức sống hùng hực của Bồ Lao thì bọn họ cũng đồng dạng không bì được.

Như Đại Long Tử anh tuấn, mặc dù hần cười rất đẹp trai nhưng trong nụ cười ấy lại không có đến nửa phần ấm áp, làm cho người ta chỉ dám đứng thật xa. Còn Bồ Lao lại ấm áp hơn nhiều, dường như, dù dỗi người ta nương tựa vào nơi ấm áp ấy.

Bọn họ, không so được với sự rõ ràng thấu triệt, sự chân thành trong cái biểu lộ ra ngoài của đủ các sắc thái hỉ nộ ái ố của Bồ Lao.

Vài vị Long Tử đưa ánh mắt dò xét về phía Hồng Tảo.

Thân là được liệu để nấu canh, không nên có thái độ bình tĩnh như vậy, trừ phi nàng cũng biết, nàng là bị người ta tìm nhầm đến, không có nguy hiểm đến tính mạng.

-‘Táo đỏ’ này,...nhìn qua trông cũng có vẻ ngon, đến lúc đó đệ sẽ cầu phụ vương ban cho đệ một chén canh, lần này đệ sẽ không gạt ‘táo đỏ’ sang một bên mà ăn cho bằng hết. –Cửu Long Tử cố ý nói để xem phản ứng của hai người.

Nàng, Hồng Tảo, ngay cả mi mắt cũng không nháy lại, vẫn cười trong vắt.

Hần, Bồ Lao, lại hỗn hển, hai mắt trừng lớn, rống lên:

-Nàng chỉ cắt đi một ít cho vào nồi, nhiều nhất là mười cái móng tay...Này! Ngươi muốn ăn cái gì?!

Canh ‘Tiên lân’, ‘linh tham’, ‘phượng tiên’, ‘kì giác’, ‘vân thủy’, ‘bàn long lê’, ‘tiên tửu’, ‘kim nhĩ’, ‘hồng tảo’; ‘táo đỏ’ được đặt ở cuối cùng, biểu thị nó chỉ là vật liệu hỗn hợp, cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến nồi canh!

Vốn định hy sinh tay hoặc chân của nàng, lời vừa ra khỏi miệng, hần mới giật mình –

Hóa ra, ngay cả tay và chân, hần cũng đều luyện tiết.

-Tứ ca, ‘bàn long lê’ đệ mang về tùy tiện một cây cũng to bằng cả tòa nhà lớn, huynh mang về ‘táo đỏ’ lại chỉ cống hiến mười cái móng tay...-Cửu Long Tử chắc chắc lắc đầu.

Tứ ca, rất bất hiểu nha.

-Nhờ đâu được hiệu không đủ, không chưa khỏi được bệnh của phụ vương, lão Tứ, người phải một mình gánh tội, người có chịu trách nhiệm hoàn toàn được không? –Nam tử đang hút thuốc, đầu tiên là cười hi ha, sau lại nhả ra một hơi dài, mồm ngậm tẩu thuốc màu bạc, thản nhiên cười, nối tiếp lời nói của Cửu Long Tử.

Bồ Lao không đáp, cầm bành ra cứng như đá, hai hàm răng nghiến chặt lại.

-Ít nhất, phải cho một nửa ‘táo đỏ’ vào nồi mới được. –Cửu Long Tử cố gắng giả vờ một bộ dáng nghiêm nghị, kì thực trong lòng đang cười ầm lên.

Phản ứng của Tứ ca, vẻ mặt của Tứ ca, trêu đùa thật thích, con mắt sắc đều giận đỏ cả lên.

Không muốn nghe thêm càng nhiều ‘chỉ giáo’ của các huynh đệ được nữa, Bồ Lao tức giận đến mức mặt cũng xanh lại, trông vô cùng dữ tợn, kéo Hồng Tảo bỏ chạy lấy người.

Tiểu Cửu còn ác ôn đuổi theo sau, lớn tiếng nói:

-Tứ ca, huynh đừng một mình mình độc chiếm nha–

Bồ Lao không thèm để ý, bước nhanh chân giẫm lên các bậc uốn cong, bỏ lại tiếng hét của Cửu Long Tử ở đằng xa.

Tay của Hồng Tảo được đặt vào giữa lòng bàn tay to lớn, mang đến sự trấn an.

-Bọn họ đang trêu cô, đừng coi là thật.

17. Chương 16

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 16

Dịch: Nộ Văn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Hắn khựng chân, ưỡn thẳng lưng, không quay đầu nhìn nàng, nàng không nhìn thấy vẻ mặt hắn nói chuyện, chỉ nghe thấy hắn nói:

- Nhờ là thật thì làm sao đây? –Hắn than dài, giọng nói trầm buồn như sấm rền có vẻ bất lực.

Chỉ nghe các huynh đệ người một lời ta một câu bàn luận làm thế nào xẻ thịt nàng, ngực hắn như bị vạn tiễn xuyên tim, rất đau.

- Không đâu, đừng tự mình dọa mình... -Nàng vốn muốn nói thêm, đồng thời hắn xoay người, bước lên bậc thang cao hơn nàng hai bậc, từ trên nhìn xuống, tư thế nhìn nàng khiến nàng im lặng không nói.

Hắn...

Rõ ràng đứng vừa thẳng vừa vững, cường tráng hơn nàng rất rất nhiều, khí thế nhìn xuống hắn cũng áp đảo khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng nàng nhìn thấy lại là một nam nhân lòng đầy sầu muộn, là một nam nhân với ánh mắt nghiêm túc, ngợp lửa trong con người.

Không có nửa phần cao ngạo, không có bất kỳ lòng tin gì, thậm chí là tâm ý hoảng loạn.

Với bộ dạng này, nàng sao còn nhẫn tâm nhìn hấn bị gạt nữa?

Sao có thể nhẫn tâm, khiến hấn buồn phiền, nếu hấn sầu lo toàn bộ là vì nàng chứ?

Không đành lòng.

Nàng than nhẹ, quyết định muốn mở miệng nói thật.

- Chuyện người lo lắng không có khả năng trở thành sự thật, bởi vì Hồng Tảo ta đây chẳng phải như người tưởng...

Trên biển trời vút tới một bóng người như tia chớp màu xám nhạt bao phủ hai người.

Bồ Lao theo bản năng ngẩng đầu, đôi mắt trừng lớn.

- Nhị ca?!

Nhị Long Tử Nhai Tí đã trở lại Long Hải Thành.

Cùng tới là một vị thuốc sau cùng, Linh Tham.

- Gốc cây này không được động vào, ta sẽ mang về một gốc khác, trong vòng ba ngày nhất định sẽ trở về.

Nhị Long Tử vừa hồi thành để lại một câu nói cực kỳ tùy hứng, ngay cả ghế đều chưa ngồi nóng chỗ, người đã đi mất rồi.

Giật mình thì giật mình, kinh ngạc thì kinh ngạc, mấy Long Tử liền nhao nhao bàn luận về sự khác thường của Nhai Tí.

Mỗi cuộc ăn nhậu tán gẫu đều khó tránh khỏi chỉ chỉ trỏ trỏ với hành vi của Nhai Tí, trong lúc nói chuyện có trêu chọc, có trách mắng, có không tin, đương nhiên càng nhiều chính là khó có thể hiểu nổi...

Điều dễ thấy duy nhất là Nhị Long Tử tuyệt đối không nỡ để Long Chủ ăn củ sâm kia.

- Thì ra còn có chiêu này...

Nếp nhăn não của Bồ Lao mọc theo một đường thẳng dài, không xiên xẹo không quanh co, không giỏi biến báo, diệu chiêu của Nhị Long Tử hấn chưa thể nghĩ ra ngay lúc đó, mà là vài ngày sau, cùng bảy huynh đệ uống xong cuộc rượu nhỏ, trách móc hành vi lằng nhằng của Nhai Tí, hấn mới một thân một mình, hơi hơi say sưa đi về lầu các của hấn.

Một bước, một bước, cực chậm, cực chậm.

Ý nghĩ tới một cách đột ngột, một thứ cảm giác... bừng tỉnh xua hết sự hỗn loạn trong đầu.

Hấn vỗ tay đen đét, vui tươi thoải mái, mặt đầy hào quang rực rỡ.

- Ta cũng đi tìm một táo đỏ khác, loại hàng kém chất lượng không ngọt như vậy, không mềm như vậy thay thế cho nàng chẳng phải là xong?

Nếu bị các huynh đệ nghe thấy chắc sẽ bị chế giễu một trận, nhưng đổi lại không cần đưa nàng vào nồi canh, nghĩ thế nào đều là có lời!

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện, càng nghĩ càng hăng hái, chạy vội tới thương lượng với Hồng Tảo, hỏi xem ý kiến của nàng!

Bước chân chuyển hướng, mang đầy vẻ tung tăng, hùng hùng hổ hổ chạy tới Dược Cư.

Quý dị chính là, Dược Cư lại không một bóng người. Từ xa nhìn lại, tất cả các tiểu học đồ toàn bộ tập trung tới đình viện ngoài Dược Cư để mài dược, phối dược, ngay cả Bằng Di cũng ở đó.

Bồ Lao không rảnh đi quản những tên này, chẳng buồn để ý vì sao chúng chờ ở đình viện, liếc một cái, xác định Hồng Tảo không ở trong đó hấn liền xông thẳng vào trong phòng.

Một chiếc vạc lớn đứng im ở chính giữa Dược Cư, ngăn cản đường đi.

Bọt nước tròn nhật màu bao phủ lấy nó, màng bọt rục rở đủ mọi màu sắc.

Dưới vạc, hơn chục viên đá lửa được xếp tầng song song nhau.

Đá lửa toàn thân màu lửa đỏ bị lửa xanh vây quanh, lửa xanh quanh năm không tắt, ngâm trong nước cũng thế, tỏa ra sức nóng của lửa, là thứ rất thường thấy trong Long Hải Thành, đa số thành dân dùng nó xào nấu đồ ăn.

Lúc này đá lửa cũng đang đun nấu.

Ừng ục ừng ục... Theo thanh âm sôi trào truyền ra mùi được liệu nồng đậm.

Vạc lớn quá sâu, Bồ Lao buộc phải đi gần hơn mới có thể nhìn rõ vật trong vạc.

Vật trong vạc...

Hơi nước đun sôi bốc lên ngùn ngụt, ở trong không gian bọt nước tròn tạo thành một mảnh mù mịt, Bồ Lao neho mắt nhìn kỹ, định nhìn rõ ràng một chút.

Loáng thoáng nhìn thấy trong vạc nấu cái gì...

Hoặc nên nói, đun cái gì...

Hơi nóng lúc tan lúc tụ, chợt đậm chợt nhạt, khi hần tới gần, trong nháy mắt khói tản, khiến hần nhìn thấy rõ mồn một!

Trong vạc lớn đang đun Hồng Tảo!

Từ dưới cổ nằng được ngâm vào trong nước thuốc màu nâu đậm, cổ hơi nghiêng, mái tóc dài đen như gỗ mun rối tung, rủ vào trong nước, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt nhắm nghiền, trán đầy mồ hôi.

Sự pháp phòng rất nhỏ kia hần không xác định được là nằng đang ráng sức hít thở, hay là khi nước thuốc đun sôi nằng đang đưa theo nó một cách bị động.

Tiếng rống nặng nề phá vỡ cuống họng.

Vẩy đỏ dựng đứng kịch liệt, ánh ra ngọn lửa hãi người trong mắt hần, hần bước dài lao vào quả cầu bọt, đôi tay phủ đầy vẩy vươn vào trong nước nóng, tức tốc vớt nằng lên.

Hồng Tảo trong nháy mắt tỉnh lại, không biết xảy ra chuyện gì, thân thể bị ôm vào trong lồng ngực rộng rãi, nằng nghe thấy bên trong lồng ngực đó, vang lên tiếng thú rống đau đớn bi thương đang vang vọng.

Tiếng rống của hần đánh động Hồng Y chờ ngoài phòng bếp, Hồng Y còn chưa nhìn rõ người tới là ai, trước tiên quở trách một trận.

- Ta chẳng phải đã phân phó, tất cả mọi người không cho phép bước vào Dược Cư, không cho nhìn trộm, gây trở ngại nằng ngâm thuốc...

Lời nói ngẹn trong yết hầu, cơn giận mắ người liền biến mất nhanh chóng khi nhìn rõ thân phận người tới.

- Tứ, Tứ Long Tử?!

Không thể trách giọng điệu Hồng Y mê muội, mà là Bồ Lao trước mắt cả người đỏ rực, nổi giận đùng đùng, như ngọn lửa cháy hừng hực, như ngâm mình tắm trong lửa, mắt rờn rợn hung ác:

- Ai cho người đun nằng?! Ai cho??? -Rờn rít gào, răng nanh sắc bén, phảng phất như tùy thời muốn vô tới, thỏa sức cắn xé, thỏa sức nhai nuốt... vô cùng dọa người.

Dược Cư rung rinh, trong đôi con ngươi kia rõ ràng đỏ tươi như lửa lại lạnh buốt như băng.

Nếu không phải tay đang ôm nằng, không tiện tấn công, bằng không hai tay Bồ Lao tuyệt đối là ghì chặt trên cổ Hồng Y!

- A không... Long Tử hiểu lắm rồi... Hiểu lắm lớn rồi... Ta không phải đang đun nạng... -Muốn giải thích cũng không khó, nhưng vừa khẩn trương vừa bắt đầu nói lấp là chứng bệnh lạ ngay bản thân Hồng Y cũng không chữa khỏi.

Bồ Lao rống lên cắt ngang lời áp úng của Hồng Y:

- Lột sạch nạng, đặt vào trong vạc, phối hợp nhiều dược liệu như vậy, dùng đá lửa đun nhỏ lửa nấu từ từ, không phải đun nạng thì là cái gì? -Hắn không nhìn ra có khả năng thứ hai nào!

Lột, lột sạch?

Hồng Tảo kinh hô một tiếng, đột ngột nhớ tới hiện trạng trần trụi của mình.

Đúng, nạng trần như nhộng, thuần tịnh hết như trẻ con mới sinh, bị hắn vớt từ trong nước thuốc lên, giờ phút này còn bị ôm chặt trong tay hắn, ghì lấy chặt chẽ, một tác da thịt trần trụi đều dán sát vào hắn, không hề có nửa khe hở.

- Bỏ ta xuống! Mau bỏ ta xuống! -Hồng Tảo hận không thể lặn xuống nước trong vạc lớn, chết đuối đều cam nguyện!

- Nước nóng như vậy cô muốn bị đun đến lột da sao?! Đừng nhúc nhích! -Hắn quát ngăn cản sự vẫy vùng tránh thoát của nạng, bàn tay đặt lên bộ phận thuận tay nhất, để dùng sức nhất, dễ dàng ngăn nạng lại.

Bộ phận đó vừa mềm vừa trơn, trắng muốt, tròn trịa đáng yêu...

- ... Độ ẩm của nước thuốc ta điều chỉnh rất cẩn thận, sẽ không nấu chín người ta đâu... -Hồng Y muốn giải thích, đáng tiếc không ai để ý tới ông.

- Đừng sờ lung tung! -Hồng Tảo vỗ tay Bồ Lao, thân thể thoáng trượt xuống, lập tức lại bị hắn ôm ngược lên.

Lần này hắn giữ càng chặt, ôm càng sít, bóp bờ mông như đào mật đến biến hình.

- Cô bị đun nóng đến toàn thân đều đỏ rồi! Như một con tôm luộc! -Nhiệt độ cơ thể nạng cao đến dọa người, lòng bàn tay Bồ Lao chạm vào da thịt đều tỏa nhiệt đến bỏng tay.

Không hoàn toàn là do nước thuốc, càng, càng nhiều là vì hắn...

- Còn không đi lấy thuốc chữa bỏng đến? -Bồ Lao hung ác trừng mắt với Hồng Y, rống xon trong đôi mắt đỏ rực lóe lên vẻ kinh ngạc và... sát ý.

Kinh ngạc chính là, lòng bàn tay hắn cuối cùng cảm thấy sự mềm mại khi ôm nó, mềm mịn như tơ lụa, hơi hơi run rẩy.

Đó là da thịt, là chiếc mông nhỏ trơn nhẵn cong cong của nạng, không có y phục ngăn cách, chỉ đơn thuần là lòng bàn tay và làn da mịn tiếp xúc thân mật, kề sát hoàn toàn.

Sát ý thì là... nạng toàn thân trơn trụi, Hồng Y lại đứng ở đó, còn đứng lâu như vậy! Nhìn lâu như vậy!

- Người nhìn thấy gì?

Giọng điệu Bồ Lao chuyển thành nhạt, giống than thở, giống lẩm bẩm, đôi mắt nheo đến không thể nhỏ hơn, hai hàng mày đổ lại dựng ngược, hết như dao nhỏ sắc bén, dựng thẳng đứng.

- Hả? -Hồng Y không hiểu hắn đang hỏi gì, bởi vì ông rất không quen với 'lời nói nhỏ nhẹ' của Bồ Lao.

- Người, nhìn thấy thân thể nạng rồi? -Từng chữ vẫn rất chậm rãi, hơn nữa rất nhỏ nhẹ.

- Hả hả hả???

Hồng Y đã hiểu.

Đã hiểu sát khí lạnh buốt tràn đầy trong mắt Bồ Lao!

- Tôi không nhìn thấy! Tôi chẳng nhìn thấy gì cả! Tôi chỉ nhìn thấy sống lưng hùng vĩ rộng rãi của Tứ Long Tử, hoàn toàn che hết thân thể nạng! Lạ quá! Trời tối rồi à? Sao trước mắt tôi... lại tối mịt thế này!? Tôi

không nhìn thấy cái gì... không nhìn thấy gì cả... mù rồi à? –Kỹ xảo diễn vụng về, Hồng Y mở to mắt nói dối, bắt chước hành động của người mù, vươn tay vung vẩy lung tung giữa không trung, muốn giành sự tín nhiệm từ Bồ Lao.

Kỹ xảo diễn thế này, mấy ai sẽ tin chứ?!

Có, Bồ Lao tin.

Nhìn về phía Hồng Y đang diễn kịch, hần liếc một cái đều ngại quá nhiều, hần thu hồi ánh mắt rồi rơi lên người Hồng Tảo ở trong ngực.

Trên bờ vai để trần, đường cong tròn trịa, bóng loáng, đọng lại mồ hôi óng ánh, dâng lên một màu đỏ nhàn nhạt.

Một bàn tay khác của hần đặt lên bả vai, màu da ngăm đen của hần cùng màu hồng phấn của nàng kích thích tầm mắt, khiến con người hần co rụt, ngón tay hơi thắt chặt lại.

Hơi chút ngứa ngứa, thoáng gãi gãi, khi lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt nàng, liền thoát ra...

Cổ họng càng khô nóng thít chặt, hần nuốt mạnh nhiều nước bọt hơn nữa cũng không ngăn được cơn khát...

Không đúng!

Bây giờ há có thể là lúc ngây ngốc!

Trong lòng Bồ Lao thầm mắng chính mình.

Thân thể tươi mọng của nàng nếu không bảo vệ thì có thể bị phồng, hần không ngờ còn đang nghĩ ‘mịn thật, mềm thật, đẹp thật, hết như hoa anh đào dính đầy cả người...’

Hạ lưu!

- Trước khi xéo đi hãy để thuốc bỏng lại!

Bồ Lao quát Hồng Y đang muốn ‘giả mù’ mò mẫm ra cửa Dược Cư.

Hồng Y nhất thời quên giả mù, chạy rầm rập tới lục tung hòm thuốc, ôm ra vài lọ thuốc mỡ, nịnh bợ dâng lên, lại nhớ tới mình phải giả mù, đôi mắt trợn lên lòng trắng, rồi lại vung vẩy hai tay, ‘mò mẫm’ ra cửa.

Song song lúc bước ra khỏi cửa, Hồng Y thở phào nhẹ nhõm, may mắn giữ được mạng già, ly khai cực nhanh, không dám lưu lại thêm một giây.

Hồng Y không hiểu rõ tình hình, chờ một hồi, trong vòng không đến một canh giờ, một con Long Tử phát điên khác cũng sẽ đối đãi với ông như vậy, hành vi càng hung bạo hơn, hơi thở ra an tâm này của ông, thở quá sớm...

- Người hiểu lầm Hồng Y rồi! Ông ấy trừ độc giúp ta... -Không, lúc này chẳng phải lúc nói hộ cho Hồng Y, đầu óc Hồng Tảo sôi sùng sục, còn vượt qua cả nhiệt độ trong vạc.

Cảm giác nóng rực ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng, khiến nàng không phân biệt rõ nặng nhẹ, ánh mắt sâu xa của Bồ Lao đang nói cho nàng biết rằng...

Nàng còn có nguy hiểm hơn cả Hồng Y!

- Người đừng nhìn! Không... trước tiên thả ta vào trong vạc... Đừng véo... ta! –‘Mông’, chữ này, nàng thẹn thùng không dám mở miệng.

- Lạ quá, rời khỏi nước nóng lâu như vậy, da thịt cô sao ngược lại càng lúc càng đỏ, càng lúc càng nóng? –Ngay cả hần đều cảm thấy hơi nóng, làm hần ầm ập.

Bởi vì hần nhìn nàng!

Bởi vì hần ôm nàng!

Bởi vì ánh vẩy đỏ của hần truyền nhiệt cho nàng!

Nàng không không chế nổi rặng mây hồng cuốn tới, lan tràn toàn thân, nhuộm đỏ mỗi tấc từ đầu tới chân.

- Trước tiên để ta mặc y phục vào đã, được không? –Nàng cầu xin, dường như nghe thấy tiếng nước sôi đang vang lên ừng ục trong đầu.
 - Bôi thuốc trước hẵng nói. –Hắn rất kiên trì.
 - Ta không bị bỏng! Nước thuốc... không thể làm bỏng, tự ngươi thò tay thử xem, nhiệt độ rất ấm, ta thoải mái đến mức không nhận được ngủ thiếp đi... Ngươi có nghe ta nói hay không thế? –Nàng nhìn thấy hắn cắn rách vải dày nắp bình, hỏi rất tuyệt vọng.
 - Bôi thuốc xong hẵng nói, ta sẽ nghe. –Lúc đó thì không kịp rồi.
- Thuốc mỡ mát lạnh đã thoa qua bờ vai nàng.
- Thân thể lửa nóng càng làm cho thuốc mỡ ngấm lạnh vô tả, nóng lạnh giao thoa, ấm lạnh tự biết.
- Hắn nhẹ nhàng thoa đều thuốc mỡ, ngón tay thô kệch không ngờ cũng có thể dịu dàng đến vậy.
- Một mảng da trắng hồng, chưa bao giờ cho người thấy, đó là nơi thâm kín, che ở dưới y phục, ngay cả mình đều không nhìn thấy, hắn lại nhìn rồi, sờ rồi, ngón tay trượt xuống đường hõm nơi sống lưng...
- Cảm giác ngứa ngứa từ đầu ngón tay hắn truyền tới, hết như nơi trung tâm của cơn sóng, đầu tiên là lao xao rồi bắt đầu khuếch tán, chui vào trong da, len vào trong thịt, thấu đến tận xương.
- Đến tận khi vang lên một tiếng rên khẽ từ trong miệng nàng tràn ra, nàng không kịp cắn môi giấu đi.
- Thanh âm thật dễ nghe, hắn muốn nghe lại một lần, không, hai lần ba lần... càng nhiều lần càng tốt.
- Được rồi, dừng... ngứa quá... -Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng nàng không làm được, nếu hai người kéo giãn khoảng cách thì thân hình trần trụi chật vật của nàng sẽ bị hắn nhìn sạch sành sanh.

18. Chương 17

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 17

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Tư thế hiện tại tuy khiến người ta thẹn thùng, ít nhất hắn và nàng dán sát ngực nhau, hắn không thể nhìn thấy hết mỹ cảnh trước ngực của cô nương người ta... Kể như, chuyện tốt nhỉ?

- Vẫn chưa xong. –Hắn thoa đến bên hông, ngứa quá, nàng co vai muốn tránh nhưng bất kể tránh thế nào đều không tránh khỏi phạm vi cánh tay của hắn.
- Khốn nạn, ta không cần bôi thuốc! Không cần ngươi làm những việc này... -Nàng giả bộ mang giọng điệu hung ác muốn đe dọa hắn dừng tay.

Nhưng, bụng ngón tay hắn vuốt qua, xoa trên mơn dưới, khiến thanh âm nàng thoát nghe chính là mềm nhũn, chính là êm ái.

Nàng buộc phải dùng sức cắn chặt môi dưới mới có thể nhẫn nhịn không rên rỉ tiếp nữa.

Nam nhân này... trên người hắn chứa lửa sao!? Nơi hắn chạm qua từ từ nóng lên, nóng lắm...

Chẳng phải là đổ dầu vào lửa thật sự, lửa của hắn thuộc về vô hình, nhiệt độ lại kinh người, còn vượt qua cả lửa cháy lan ra thảo nguyên.

Thuốc mỡ mát lạnh dường như bị nàng nung sôi, sôi lên người đã không cảm giác được mát lạnh. Bôi thuốc, ai còn nhớ được?

Bụng ngón tay sớm đã không rảnh đi phết thuốc mỡ lạnh trong lọ, vẫn chơi đùa trên da thịt mềm mịn, chậm chạp trượt qua, những mụn da gà nhỏ nhỏ dưới da nàng lập tức sẽ nổi dậy theo nó, run run rẩy rẩy.

Lông tơ nhỏ mềm, da thịt trắng muốt mịn màng, hần yêu thích không buông tay, gần như không thể rút khỏi từ trên người nàng.

Vừa cúi đầu liền có thể chạm đến vành tai đỏ bừng của nàng, hần thở ra, vỗ về hàng tóc mai của nàng, hần hít vào, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng nàng tỏa ra. Phổi, mạch máu, tri giác, toàn bộ đều là hương thơm dịu ngọt của nàng.

Ngón tay tìm tòi đằng sau nàng vẫn chưa hề dừng động tác, vẫn cần cù khai phá tất cả những phản ứng nhạy bén của nàng, môi hần cũng gia nhập tìm tòi, mò về phía cổ nàng. Đầu ngón tay vẽ vờ bên mé bụng nàng, cánh môi thì lướt qua cổ nàng, dẫn đi về nơi đang đập thành thịch.

Cảm giác ngứa ngứa và rung động đồng thời truyền tới từ cổ nàng, một cổ nóng bỏng lao thẳng lên đầu. Nàng hoang mang bối rối, theo bản năng đẩy chân hần, hần vẫn bất động như sơn, cánh môi vẫn nhấp vào chỗ đó, đầu tiên là nhấp, sau đó lại day, đầu lưỡi cũng tham gia làm loạn, liếm láp, nhắm nhấp...

Cổ, vành tai, cằm, không đâu may mắn thoát khỏi.

Mà bộ phận thất thủ, há chỉ có những chỗ này?

Hần là một con thú đang vạch đất làm vua, đánh dấu phạm vi lãnh thổ của hần, phạm là nơi hần sờ qua liếm qua, toàn bộ đều thuộc sở hữu của hần.

Của ta, của ta, đây cũng là của ta, hần dùng hành động cường hần đưa ra tuyên cáo bá đạo.

Người mất khống chế sụp đổ đầu tiên là nàng.

Tiếng thở dốc chậm chậm, nàng không nhịn được nổi, từ cánh môi tràn ra ngoài. Nàng kinh hoảng muốn cắn miệng lại thì bị hần ngăn cản, không nhịn nổi tiếng rên rỉ của bản thân, chỉ đành cắn ngón tay thò vào trong miệng nàng.

Nam nhân đáng ghét, vẽ hết lãnh thổ trên người nàng, bây giờ ngay cả miệng nàng cũng không buông tha, liều mạng muốn xâm nhập, chiếm cứ.

Ngón tay dài treu đùa lưỡi nàng, miệng cũng không rảnh rồi, thở ra hít vào bên tai nàng từng đợt hơi nóng, rất là ghẹo người.

Nếu nói thanh âm của Đại Long Tử là âm thanh của trời thì giờ này phút này, hơi thở dốc nồng đậm xen chút tiểu ý của Bồ Lao cũng không kém tí nào.

Lớp vảy đỏ toàn thân hần nóng rực như lửa, bất chợt nhìn thấy nàng bị ngâm vào vạc lớn, phần nộ cho rằng nàng đã chết. Đó là ‘dục’, đơn thuần mà thẳng thắn, là dục phản ánh cái nhìn của hần với nàng.

Một thứ dục vọng độc chiếm muốn khiến nàng biến thành của hần, chỉ thuộc về hần, ai cũng không cho phép chia cắt.

Một thứ tham dục, hần vì nàng cả người nóng như lửa, nóng rực, gần như thiêu đốt, muốn nàng ôm lấy hần, dùng thanh âm ngọt ngào gọi tên hần, không ngừng, không nghỉ...

Một thứ thực dục, cảm thấy nàng vô cùng ngon miệng, màu sắc tươi đẹp, vượt qua bất kỳ món ăn nào...

Một thứ thú dục, muốn cướp lấy sự ấm áp trên người nàng, giành lấy thỏa mãn, tốt nhất có thể mặc sức đoạt lấy vài ngày vài đêm...

Nàng khiến hần mất khống chế, nàng khiến hần khó có thể suy xét, nàng khiến hần... hoàn toàn liều lĩnh, mang tới đau đớn, khát vọng vun đầy.

Ngón tay dài trong miệng rút về, thay vào đó là lưỡi hần.

Giống như muốn nuốt nàng xuống bụng, hóa thành xương máu của hắn, trở thành thứ chỉ thuộc riêng về hắn... Hắn hôn nàng.

Hết thấy đều biến thành mơ hồ.

Nàng không thể ngó nhìn hắn nữa, đôi mắt lúc nhắm lúc nheo, nơi thân đang ở chẳng biết khi nào từ Được Cư biến thành phòng của hắn, từ vạc lớn bọt cầu đổi thành giường ngọc trai êm ái, nàng hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Nàng chỉ cảm thấy hắn.

Cảm giác hắn đang điên cuồng hôn nàng, đầu lưỡi đảo quanh khắp nơi, tìm tòi đến những điểm mẫn cảm mà ngay cả nàng đều không biết.

Cảm giác hắn cả người như lửa, đổ đến cháy rực, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, đẹp quá, đẹp thật...

Ở trong nháy mắt đó, nàng vứt bỏ lòng kiên trì, giao phó bản thân, ném mình vào trong ngọn lửa, mặc cho nó thiêu đốt hết thấy.

Hốc mắt ướt đầm, có thứ gì đó không thể chứa được dần hội tụ thành hình nơi khóe mắt.

Là cái gì?

Nàng muốn vươn tay lau nhưng hai tay lại rơi vào lòng bàn tay hắn, cài chặt với mười ngón tay hắn, móng tay nàng hơi lún vào mu bàn tay mọc đầy vảy của hắn.

Chiếc giường bừa bộn, quần quít hai bóng người.

Nam nhân dữ tợn như thú ra sức rong ruổi, đôi mắt bởi bốc lên lửa dục mà sáng rực, hai cánh tay xiết chặt, da thịt căng phồng, vẩy đỏ cứng rắn trên bụng, hình thành lên sự dung hòa giữa sức mạnh và vẻ đẹp.

Người biến hắn thành bộ dạng này, đang nở rộ rực rỡ ở trên người hắn.

Tươi đẹp mê đắm, quyến rũ đáng yêu.

Đối với tiếng rên rỉ mình phát ra nàng vừa giận vừa bất lực, khiến người ta càng muốn buông tay ăn hiếp.

Hắn vươn lưỡi mút hết hương thơm lưu lại trên khóe miệng của nàng.

Cảnh mơ hồ, mê ảo này khiến hai má nàng nở rộ hai rặng mây đỏ, rồi mau chóng nhắm chặt mắt, không muốn bị hắn hấp dẫn.

Nhìn thấy hắn như vậy... từ sâu trong cốt tủy nàng truyền tới sự run rẩy. Nàng sợ thứ cảm giác này, sợ thứ cảm giác hoàn toàn mất khống chế đó.

Khóe mắt càng lúc càng trĩu, một tia ướt át trường dài xuống chìm vào tóc mai.

Nàng và hắn song song ngơ ngẩn, do đó động tác quyến luyến kích tình toàn bộ đều dừng lại. Hắn cứng người, cố áp chế xúc động muốn vội vã tiến vào, vươn tay vuốt tóc mai nàng, xác định sờ thấy một dòng ẩm ướt, dính lên đầu ngón tay hơi óng ánh.

Đó là... nước mắt?

- Đau như vậy à? -Hắn hoảng sợ đứng dậy, đáng chết, hắn làm nàng khóc rồi...

- Sao, sao cơ? -Nàng nhìn về phía hắn, đôi mắt ngập nước, nhìn thấy hắn có chút mơ hồ nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt vẫn nhìn thấy rõ ràng.

- Cô khóc... -Hắn dí sát ngón tay tới trước mắt nàng.

- Không có khả năng... là mồ hôi đó... -Nàng cũng chạm vào khóe mắt, một tia nước vẫn còn ở đó.

Mồ hôi của hắn? Hay là của nàng?

Hai cái đều có khả năng, chỉ duy nhất không phải là nước mắt. Nàng không có nước mắt, đây là chuyện nàng đã biết từ lâu.

Nhất định là lúc này hoạt động quá sức, mồ hôi đọng trên trán hần vừa vắn nhỏ xuống khóe mắt nàng.

Nhất định là thế...

- Ta làm cô bị thương à?! Rất đau có phải không? -Bồ Lao hoang mang rối loạn, trách mình mất khống chế.

Biết rõ nàng nhỏ nhắn, không chịu nổi sự giày vò quá kịch liệt, hần không ngờ còn để mặc dục vọng chi phối, xuống nặng tay, nửa đường mất lý trí, mặc sức ham vui...

- Đừng hỏi... -Nàng xấu hổ muốn chết, ôm mặt hét thảm thiết.

Hần hỏi quá riêng tư, quá thẳng thắn, nàng không học được sự bộc trực đó của hần.

- Rốt cuộc là thế nào? Áp dụng gì chứ? Đau thì bảo đau! Không thoải mái thì nói thẳng không thoải mái! Đau ở đâu? Bị thương à? -Không hỏi, hần nào biết tình hình hiện tại là gì?

Nét mặt nàng không giống đau đớn lắm! Lại còn khóc lên, đôi mắt đỏ ửng, ánh nước lấp lánh.

Nàng rõ ràng không có nước mắt, giờ phút này trong hốc mắt toàn bộ là nước, nhất định là đau lắm, mới có thể ngay cả nước mắt đều nặn được ra!

Bồ Lao càng nghĩ càng khẩn trương, càng khẩn trương càng muốn hỏi ra nguyên do.

- -Nàng vùi đầu xuống giường, đối mặt với câu hỏi của hần, giả vờ như không để ý.

Kết quả là, nam nhân này không chỉ mở miệng hỏi, còn trực tiếp định động thủ, muốn banh ra xem!

Nàng có thể vùng vằng đánh hần ư?!

Có thể ư?!

Hần có thể còn trì hoãn hơn nữa!

Khi hần đang chuẩn bị rút khỏi thân thể nàng, muốn 'kiểm tra' cẩn thận tình huống của nàng, nàng thật sự suýt nữa ra tay, vùng lên khuôn mặt của hần, hoặc trực tiếp chọc vào mắt hần, ngăn cản hần tiếp tục...

Nàng biết, nàng còn có biện pháp tốt hơn.

Vươn cánh tay, không thấy nửa phần thô bạo, không 'thăm hỏi' về phía mặt Bồ Lao, mà là bám chặt đằng sau cổ hần, đè hần xuống.

Đồng thời, cánh môi bị hôn đến đỏ mọng chủ động dán vào, chặn hết những lời càng xấu hổ hơn ở đằng sau vào trong miệng, không cho nói linh tinh nữa.

Trên đời này, không có mấy loài sinh vật giống đực có thể chống lại sự dụ dỗ này.

Đặc biệt là loài sinh vật giống đực... ý chỉ yếu ớt như hần.

Nhất là nàng đổi khách thành chủ, chiếc lưỡi thơm tho lướt qua đầu lưỡi hần, bắt chước lại hành động hần từng làm.

Chầm chậm tách hai cánh môi của hần, quắp vào bên trong, chạm phải lưỡi hần, rồi triền miên với nó.

Nàng choàng lấy cánh tay của hần, ỷ ôi trong bộ ngực vạm vỡ, khẽ phả hương thơm lên chóp mũi hần, còn có cả sự ấm áp đủ để dập tắt ý chí của hần...

Cảm giác tê tê như điện giật vụt lên sống lưng, làm mờ cả người hần, mang tới tiếng thở gấp nồng đậm.

Vẫy vẫy như thiêu đốt dục vọng ở bên dưới, làm nó phát cờ hiên ngang, cứng rắn như sắt, như thép.

Bị trói chặt trong sự ôn nhu của nàng, hần tình nguyện lún sâu vào đó, trầm mê trong sự dịu dàng của nàng, tùy nàng cấu véo, ngoan ngoãn nghe lời.

Cảm giác đầm nước ấm áp trong mắt lại lần nữa ngập đầy vành mắt, lần này Hồng Tảo xác định không phải là mồ hôi.

Cảm giác xa lạ này... là nước mắt?

Là cảm giác ‘khóc’ nàng từng nhất thời suy nghĩ lung tung, muốn cảm nhận nó, cầm trần châu Lệ Giao mỹ nhân rơi xuống, nhắm mắt, đặt viên trần châu nhỏ ấy vào hốc mắt rồi mặc nó lăn xuống khóe mắt???

Nhưng, vì sao nàng khóc?

Vì sao lại... muốn khóc?

Lúc đau đớn nhất đã từng trải qua, vừa mới nếm thử tình dục, cô gái rất khó giành được sự vui thích hoàn toàn, nhất là nàng khấn trương run rẩy, hoảng hốt thất thố, hết thấy những gì hắc dật nàng trải qua đều vượt xa tưởng tượng của nàng, hai thân thể không ngờ có thể dùng phương thức thân mật như thế mà hợp lại thành một...

Nếu không phải trong lòng có một ý niệm — nàng muốn ôm nam nhân này, nam nhân đáng yêu tính tình ngay thẳng, giọng nói lớn, tay chân thô kệch nhưng đôi mắt nàng cẩn thận tỉ mỉ, sự quan tâm của hắn biểu lộ trong đôi mắt rực lửa kia không hề sót lại — cố gắng chèo chống, nàng nào có đủ dũng khí để chủ động hôn, dùng hai tay ôm chặt, dùng chân nhỏ trèo lên chiếm hữu hắn...

Nước mắt, từng giọt tới tấp rơi xuống.

Nàng rõ ràng... Nàng cảm thấy thật viên mãn, cơn đau bởi vì dung nạp lấy hắn mà sinh ra không hề đáng kể, không đáng rơi lệ.

Nhưng nàng khóc, giọt nước mắt đầu tiên trên đời là dâng hiến cho hắn.

Không vì buồn bã, mà là hạnh phúc lan tỏa trong cõi lòng.

Hai cánh tay khoác ra đằng sau cổ hắn, ôm lấy sự ấm áp đầy tay.

Bồ Lao mạnh mẽ tiến công, truy tìm niềm an ủi giày vò tâm trí.

Mồ hôi đầm đìa, cái ôm sau cơn phát tiết thoải mái, thỏa mãn khiến người ta than thở, rất rất lâu hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, thưởng thức dư vị mê người, không nỡ chia lìa với nàng.

Đôi môi theo bản năng tìm kiếm cánh môi non mềm của nàng, muốn đòi lại nụ hôn ngọt ngào, hôn mái tóc, hôn tóc mai đầy mồ hôi, rồi lại tiến thêm, hôn lấy nước mắt mặn mặn...

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy nàng khóc thê thảm, trên mặt toàn bộ là nước mắt, mái tóc dài buông rũ trên giường ngọc, nom thật đáng thương.

Hắn quả thực muốn đắm đầu vào tường!

Lại, lại lại mất khống chế rồi!

Sức khống chế của hắn rốt cuộc kém đến cỡ nào!?

Đại ca, người lại lấy đi toàn bộ từ khi ‘sinh’ ra trong bụng mẹ sao? Một chút cặn cũng không để lại cho ta...

Hắn nâng khuôn mặt nàng, bối rối lau nước mắt dính đầy tay...

- Kỹ thuật của ta... kém đến thế à?

Hắn hỏi, có chút tự trách, càng nhiều là xấu hổ.

Bản thân hắn làm rất sung sướng, thỏa mãn đến không gì để nói, chỉ vền vẹn là hồi tưởng lại, thân thể vẫn nóng hừng hực, mút ngón tay vui vô cùng.

Nàng lại khóc sụt sùi, như hoa lê trong mưa, giống như đang nghiêm khắc tố cáo kỹ thuật trên giường không tốt và sự chà đạp của hắn...

- Không phải... -Nàng xua tay, đôi má nước mắt giàn dụa.

Bản thân nàng cũng kinh ngạc, vì sao nước mắt không ngừng, như trần châu đứt dây, lau hết lại có.

- Hay là... quá sung sướng? -Hắn dấy lên một tia mong chờ, hy vọng đây là đáp án.

Nàng đánh hắn một đòn, im miệng!

Bồ Lao xoa xoa má phải mịn màng của nàng, không đau, ngứa ngứa, nhếch miệng cười, khuôn mặt nàng đỏ bừng, không rõ nàng rốt cuộc là đau đớn hay sung sướng chiếm phần hơn.

- Điều này liên quan đến lần tiếp theo đó, biểu hiện tốt thì ‘lần sau’ mới có thể mau tới, bằng không, cô bị dọa sợ, không chịu theo ta... Ai u! –Lại bị nàng đánh lệch một bên má.

Bị hấn chọc vừa bực mình vừa buồn cười, vừa xấu hổ vừa then thùng, nàng dùng đôi mắt đắm lệ trừng hấn, mang theo chút e then.

- ... là Hồng Y giúp ta chữa trị, sinh ra hiệu quả? –Nàng lẩm bẩm nói, đưa ra phán đoán.

- Hồng Y chữa giúp cô? Ở đâu? –Hấn sao không biết nàng bắt đầu tiếp nhận chữa trị chứ?

Vào lúc người giường nanh múa vuốt, đáng vẻ muốn dồn người ta vào chỗ chết, suýt nữa dọa vỡ mật Hồng Y đó.

19. Chương 18

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 18

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

-Lúc này ta ngâm trong đại đỉnh là đang trị liệu. –Nàng than nhẹ, trong lòng cảm thấy thật có lỗi với Hồng Y.

-Không phải là đang nấu canh à? –Nhìn trái nhìn phải, xem trên xem dưới đều là đang nấu canh ‘táo đỏ’ nha!

-Đã bảo không phải mà! –Lần này, ngay cả thở dài cũng lược bớt đi.

Không phải ai cũng giống hấn, coi nàng như ‘táo đỏ’ có thể nấu ra được hiệu, được không?

-Ta còn đang nghĩ Hồng Y làm sao có thể cả gan như vậy? Chưa hỏi ta mà đã dám động đến cô? –Hóa ra là hiểu lầm.

Trên mặt Bồ Lao hoàn toàn không có chút gì gọi là áy náy, chỉ coi như Hồng Y xui xẻo.

-Nhưng cô khóc không ngừng, thật không bình thường! Lão lang băm kia cho nàng dùng thuốc quá liều? Thật đáng giận, đợi chút nữa nhất định phải đi tìm Hồng Y để hỏi cho rõ ràng! Nếu nàng có nửa điểm sai lầm, Hồng Y lão ấy sẽ biến thành một bộ xương cá!

Cho dù bàn tay của hấn vừa rộng lại vừa lớn nhưng cũng bất lực với những giọt nước mắt này. Chúng tưới đầm lên nội tâm chàng, làm bóng da của chàng, cũng đồng thời tụ lại rồi rơi xuống giữa những khe hở, muốn giữ lại cũng không giữ được.

Chúng khiến chàng cảm thấy thực thất bại.

-Ta không rõ lắm... -Bởi quá trình trị liệu bị Bồ Lao phá hủy giữa chừng.

Lúc đầu Hồng Y dặn nàng phải ngâm mình nửa canh giờ.

-Ta không hề cảm thấy khó chịu, thương tâm, thậm chí cảm thấy sự an toàn đã lâu không có. Vậy vì sao nước mắt vẫn rơi không ngừng? –Nàng hoang mang, muốn có người giải đáp cho nàng.

Từ khi gia gia tạ thế, nàng một mình độc lập, mặc dù cuộc sống không đến mức quá khó khăn, áo vải cơm rau cũng có thể bình ổn sống qua ngày, không cần làm phiền đến người khác, nàng luôn nỗ lực kiên cường.

Đã bao lâu rồi....không dựa vào ai khác?

Đã bao lâu, chưa được người khác ôm vào lòng, vuốt tóc, véo hai má, làm cho nàng yếu đuối mà dựa vào, lại có thể làm nũng tùy hứng giống đứa nhỏ?

Bây giờ, hắn ôm nàng, tuy rằng hơi có chút nóng không thoải mái lắm, cũng không phải là kiểu ôm của trưởng bối cưng chiều văn bối. Hắn là người rất đường đột, ngoài việc ôm, thỉnh thoảng sờ chỗ này, hôn chỗ kia, cực kì không an phận...

Mồ hôi của hắn, râu của hắn, vẩy của hắn, còn có cả bàn tay hắn nữa, dù có chút thô ráp xù xì nhưng nàng cũng không thấy chán ghét.

Nàng ôm hắn ở phía trước ngực, gắt gao dán chặt, cố gắng giương cánh tay ôm trọn lấy hắn.

-Có phải là thuốc của Hồng Y đã giải được dư độc mà ta mang từ khi ra đời? Khiến cho ta được như ý nguyện, biết được cảm giác khi rơi lệ?

Trong lòng hắn, nàng vẫn đang nghẹn ngào, khê lẩm bẩm, cánh mũi phập phồng.

-Cho dù là thế, cũng không nên khiến ta khóc đến mức thảm hại như vậy ở thời điểm nay chứ, mất mặt quá... -Thanh âm của nàng thoảng qua, hơi khàn khàn.

Xấu hổ muốn chết...

Đang là lúc vui vẻ, lại khóc như đứa trẻ con...

Nàng còn cho rằng, lần đầu tiên nàng khóc là lúc gặp nguy hiểm, hoặc tuyệt vọng, hoặc là khi đau đớn...

Về sau, nếu Hồng Y hỏi về tác dụng của bài thuốc này, bảo nàng sao có thể mở miệng nói nàng khóc trong tình huống nào...

Nghĩ đến đây, hai dòng nước mắt lại càng rơi xuống nhanh hơn, thật xứng hợp với hai má hây hây đỏ.

Bồ Lao chân tay luống cuống, vội lau nước mắt cho nàng.

-Người...sẽ không là nhớ đến lúc này vừa...mà hối hận đó chứ? -Thấy nước mắt nàng chảy ra như suối, hắn không nhịn được liền đoán mò lung tung.

-Ta không có hối hận. -Nàng lắc đầu liên tục, phủ nhận thật nhanh:

-Một chút hối hận cũng không có...

Vừa nói, vừa khóc.

Chân tay hắn rối loạn, xoa lưng nàng cũng thật mạnh, sợ nàng khóc rồi lại giận hắn.

-Không hối hận là tốt rồi, không hối hận là tốt rồi, cô khóc như thế khiến ta thật lo lắng...cô không hài lòng với ta... -Hắn đang có vẻ mặt rất sợ phải đối diện với bộ dáng 'chán ghét' của nàng, thật sự rất sợ.

Nàng nghe xong, bật cười một tiếng, sau đó lại khóc tiếp.

-Vừa cười vừa khóc, cô là trẻ con đó à? -Thấy nàng cười, Bồ Lao thoáng nhẹ lòng, lại có tâm tình đi trêu chọc người khác.

Nàng không sợ hắn chê cười, cãi lại với giọng điệu mang chút kiêu ngạo.

Cho dù...nàng nói chuyện có tùy hứng hơn nữa, Bồ Lao cũng đều bao dung nàng.

Không biết vì sao, nàng có cảm giác như vậy.

-Cho nên, bây giờ cô coi như 'được sinh ra một lần nữa' ha? -Có cần tìm sữa cho nàng uống không?

Bồ Lao cười, thực coi nàng như đứa trẻ nhỏ, bế gọn trong tay, đung đưa đung đưa.

Lông mi của Hồng Tảo đều giãn ra, nàng thích được hắn dỗ dành như vậy, lại đột nhiên nghĩ đến:

-Có người nói, sở dĩ trẻ con vừa sinh ra liền khóc, vì nó biết ra đời chỉ là bước đầu tiên của việc rèn luyện gian khổ.

Vượt qua luân hồi, đó là trời cao ban ân huệ.

-Vậy cô sinh ra đã không khóc, chứng tỏ cả đời này cô sẽ không phải chịu khổ cực, rất suôn sẻ bình an.

Hai mắt nàng híp lại.

-Có kiểu giải thích như vậy à?

Hắn... biến ‘ẩn tật’ khiến nàng tự ti từ nhỏ tới giờ thành một chuyện tốt.

-Thật mà, mọi người đều oa oa khóc lớn, chỉ có cô không như thế, bọn họ khóc vì vào đời khổ cực, không biết chừng lúc đó cô lại đang cười đâu. –Ừm, nàng khi đó chắc chắn thật đáng yêu, thực khiến người ta yêu mến, thực mềm mại, thực trắng nõn...

-Ta thích cách nói rộng lượng này của anh.

Hồng Tảo hé môi cười, giọt nước mắt lăn qua khóe môi, nét cười xinh đẹp.

-Khi vui cũng có thể khóc mà, cái gọi là ‘vui đến phát khóc’ ấy? –Hắn ôm chặt nàng vào lồng ngực trần trụi, thanh âm trầm ổn vang lên từ lồng ngực.

-‘Vui đến phát khóc’? –Nàng nhắc lại.

-Chẳng phải cô đã từng nói, khi vui cũng sẽ rơi nước mắt hay sao? –Bản thân hắn còn chưa chứng kiến tình huống nào vui quá mà khóc cả.

Giờ này khắc này, hắn chỉ hy vọng nước mắt của nàng là vì vui mừng mà rơi, không mang theo một chút đau buồn hay một tia hối hận nào cả.

-‘Nước mắt của niềm vui’...-Nàng nhẹ giọng nỉ non.

Nàng chăm chú nhìn hắn.

Nhìn hắn vì nước mắt của nàng mà lộ ra vẻ mặt này...

Bộ dáng thật lo lắng, thật khẩn trương này, dường như lệ rơi từ trong hốc mắt, thấm sâu vào lòng hắn. Vẻ mặt này của hắn...

Trái tim của nàng, bởi vậy sắp bị hòa tan rồi.

Trong lúc trái tim bị tan chảy một cách vô hình, giọt lệ ngưng tụ lại hữu hình, tràn khỏi tay hắn, rơi lên trên người hắn.

Có lẽ, việc nàng ‘vô lệ’ là ông trời ưu ái cho nàng...

Bởi vì khi đó, bên cạnh nàng không có người nào như vậy...

Một người, tuy gốc, nhưng lại quan tâm đến nàng; tuy thô lỗ, nhưng lại tinh tế quý trọng nàng.

Năm đó, nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, cho dù nàng khóc nhiều lắm, khóc đến khản cả giọng, có ai an ủi nàng?

Ai có thể giống Bồ Lao, không buông nàng, yêu nàng, vì nàng khóc, vì nàng cười mà lo lắng, quan tâm?

Có lẽ, nàng đang đợi sự xuất hiện của hắn.

Đợi một người, có thể ôm nàng vào lòng khi nàng khóc, nhẹ nhàng ai ủi, chọc cho nàng cười vui.

Trước mặt hắn, nàng có thể bật khóc, cười vang, không cần giả bộ kiên cường, không cần kìm nén bản thân.

Nước mắt cho nàng biết, người đó, đã xuất hiện rồi.

Nước mắt đang đợi người ấy...

Nó không cần phải cố nén nữa, cứ khóc đi, hắn, sẽ quý trọng...

Khuôn mặt xinh đẹp được ôm gọn trong lòng bàn tay hần bỗng nở rộ tiếng cười, gật đầu thuận theo.

Giọt nước mắt to như hạt đậu, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nàng mở miệng, thanh âm trong trẻo bình tĩnh vang lên đầy chắc chắn:

-Đây là nước mắt của hạnh phúc.

Nàng ôm hần thật chặt, chặt đến nỗi mỗi tắc da thịt đều dán sát lại với nhau, không có một khe hở nào giữa hai người, sự thân cận hồn nhiên trần trụi nhất.

-Sau này ta trở nên thật thích không, vậy phải làm sao? –Nàng bắt đầu lo lắng vấn đề này.

Quá ỷ lại vào lời nói của hần, phải làm thế nào mới tốt?

-Chỉ cần không phải là nước mắt của đau khổ buồn bã thì cô muốn khóc bao nhiêu cũng được. –Hần nói.

Hồng Tảo nhắm mắt lại, nghe thấy hần nói vậy, lệ nóng doanh tròng, thật muốn...nhào vào ngực hần, yên tâm khóc lớn.

Bồ Lao không hiểu việc ‘gặp điều tốt nên thu vào’, một bụng nói thật tiếp tục tuôn ra.

-Lúc cô nằm dưới thân ta, cả người trắng mịn, khuôn mặt đỏ bừng, dáng vẻ yêu kiều, thật đẹp, thật nhu mì, vừa gọi tên ta, đôi mắt đong đầy nước mắt nhìn ta, khiến ta cảm thấy thật kích động. –Hần hoàn toàn không ngại việc nàng thích khóc, nhưng trong việc gối chần, nước mắt hoan lạc cũng đừng thường xuyên xuất hiện nha.

Nắng dầm hần một cái, cắt lời hần.

Sắc long!

Canh ‘Tiên toa’ ‘linh tham’ ‘phượng tiên’ ‘kì giác’ ‘vân thủy’ ‘bàn long lê’ ‘tiên tửu’ ‘kim nhĩ’ ‘hồng tảo’ cũng sắp đến ngày phải nấu rồi.

Tạm thời không nhắc đến Lục Long Tử mang theo ‘toa’ từ địa lao trốn đi, trước mắt còn chưa biết hần đi hướng nào, thiếu đi một vị dược liệu, sao có thể nấu được canh thuốc đây?

Còn nữa...

Hồ thần Câu Trần, một con hồ ly mới đắc đạo thành tiên, trùng hợp đi đến Long Hải Thành, lại xảo hợp nghe được chuyện Lục Long Tử cướp ngục, mà canh ‘Tiên toa’ ‘linh tham’ ‘phượng tiên’ ‘kì giác’ ‘vân thủy’ ‘bàn long lê’ ‘tiên tửu’ ‘kim nhĩ’ ‘hồng tảo’ vị ấy cũng đã từng uống, biết rất rõ tác dụng của bát canh này.

Ngón tay thon khê vắn lên mái tóc màu đỏ vừa dài lại vừa dày, sau đó lại tao nhã chống tay vào má, khuôn mặt con gái được chăm sóc kĩ càng, không chỗ nào không đẹp, trần đầy mị hoặc.

-Mùi vị đó...thật suốt đời khó quên. Nhưng Long Chủ nói nó có thể chữa được chứng bệnh tích tụ trong lòng? Sao không hề giống ấn tượng của ta nhỉ?

-Câu Trần đại nhân, xuyt...

Long Chủ bối rối phát tay muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn, Câu Trần cười khê rồi nói ra sự thật bằng giọng điệu vô cùng êm tai.

-‘Kim lân’ mang độc, ‘linh tham’ không khiến người ta chết nhưng cũng chứa nhiều độc tính, ‘tiên tửu’ không độc lại có thể kích thích nhiều loại độc khác phát ra độc tính mạnh nhất. ‘Phượng tiên’ có chút xú độc, ‘kì giác’ là xương đòn, mà xương đòn của phỉ kì lân là kịch độc. ‘Vân thủy’ là tên một loại rắn độc, ‘bàn long lê’ tuy nghe có vẻ ngon miệng nhưng chắc chắn không thể ăn, ‘kim nhĩ’ là một loại nấm độc, còn ‘hồng tảo’ ...chỉ để cho bát canh bình thường thêm chút vị ngọt.

Câu Trần dừng một chút, nhấp một ngụm trà nóng vừa được một con cá nhỏ dâng lên cho ngọt giọng rồi mới nói tiếp:

-Canh độc như vậy, uống một bát, không cần đi nửa bước cũng đã phun ra máu chết bất đắc kỳ tử rồi, coi như...cũng là một cách chữa bệnh...

Chân tướng, làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Hóa ra, mấy vị long tử tiêu tốn bao nhiêu thời gian công sức để tìm các loại dược liệu, căn bản không dùng để chữa bệnh, tất cả đều là âm mưu của Long Chủ và Hồng Y!

Âm mưu trêu đùa các long tử!

Chỉ là không thích nhìn đám con ngỗ nghịch và bất hiếu mới nghĩ ra quỷ kế này, làm cho bọn nó bôn ba bận rộn, một cách trả thù nho nhỏ.

-Khó trách, sau khi ta ăn ‘bàn long lê’, đầu óc có chút mê muội. –Cửu Long Tử nhớ lại, cái cảm giác bay bổng bổng này là trúng độc à? May mà đầu của hắn thật mạnh mẽ, loại tiểu độc này còn chưa làm gì được hắn.

-Phụ vương thật sự là quá đáng, việc này cũng có thể lấy ra để đùa?! Còn đùa giỡn mấy người chúng ta như vậy! –Hồi lâu sau khi ra khỏi đại sảnh, cỗ oán khí này vẫn chưa biến mất, mấy vị long tử vừa thở phì phì vừa mắng.

Các huynh đệ đang tức giận với sự thật thì Bồ Lao lại thở dài nhẹ nhõm, tích tụ trong lòng cũng biến sạch.

Bởi vậy, khi Câu Trần vạch trần kỹ xảo của Long Chủ, các huynh đệ đều bùng nổ sự bất mãn thì hắn lại cười ngây ngô một mình, im lặng một cách khác thường, không tham gia vào hàng ngũ mắng mỏ, ngồi một mình một bên, trong lòng nở hoa vui sướng.

-Không phải cho nàng vào nồi canh, không cần phải tìm một ‘táo đỏ’ khác để thay thế nàng, thật là tốt quá! –Niềm vui của Bồ Lao không chỉ thể hiện ra mặt, mà khi hắn lẩm bẩm tự nói lại vô tình nói thật lớn.

-Xem ra nhị ca muốn giữ gốc ‘linh tham’ đó lại trong thành, lục ca không biết mất bao lâu mới phát giác mình trở thành đồ chơi của phụ vương...-Hai tròng mắt Cửu Long Tử quét về phía Bồ Lao đang ngây ngô cười, hắn rất nhanh liền phát hiện, trên đỉnh đầu tứ ca đã sớm nở đầy một vườn hoa...

Có thể vui mừng như vậy sao?

-Tứ ca.

Người nào đó, còn đang nở hoa, vô cùng sáng lạn.

-Tứ ca! –Nhấn giọng gọi hắn.

-Hả? –Người nào đó hoàn hồn, vẫn mang theo vẻ mặt ‘chim hót hoa nở’ như ở trong chốn tiên cảnh.

-‘Bàn long lê’ mà ta tìm ăn vài quả là hết sạch, không hề có phiên toái, huynh thì sao? Huynh muốn xử lý dược liệu huynh mang về thế nào?

Đối với chút xíu độc tính của ‘bàn long lê’, Cửu Long Tử chẳng hề sợ gì hết, xử lý bằng cách – ăn sạch nó!

Vốn là, dược liệu của tứ ca, hắn có thể giúp tứ ca ăn luôn, trong bụng có thêm vài quả nữa cũng không lãng phí không gian nhiều lắm, điều kiện tiên quyết phải là táo đỏ bình thường, là cái loại quả nhỏ nhỏ tròn tròn kia cơ.

-Xử lý? –Bồ Lao vẻ mặt mờ mịt khi nghe xong hai chữ này.

-Đúng đấy, không thể dùng nàng để nấu canh, á, nàng cũng không thể nấu được canh...Giữ nàng lại cũng chẳng có tác dụng gì, lại nói tiếp, nàng có muốn ở lại Long Hải Thành không? –Cửu Long Tử hỏi trực tiếp, Long Hải Thành không tiện chứa nhiều người, đổi lại là hắn, hắn còn lâu mới giữ lại.

Bồ Lao ngây người.

Nàng đã không còn lý do ở lại Long Hải Thành.

Nàng sẽ muốn...ở lại đây sao?

Nơi này và trên đất liền nơi nàng sinh ra lớn lên là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trong biển, không có mặt trời mọc, không có mặt trăng lặn, bốn bề xung quanh là nước biển, đi tới đi lui bên người là mấy loài tôm cá, một nửa ‘con người’ mà nàng quen thuộc cũng không có.

Nàng có muốn trở về không?

Trở về có bằng hữu có hàng xóm, có ngày đêm luân phiên, có lục địa phong phú nắng mưa gió tuyết?

-Ồ, không nở hoa nữa à? –Cửu Long Tử như nhìn thấy vườn hoa rực rỡ trên đầu người nào đó đang dần tàn lụi, héo hon. Tuy hoa là vô hình nhưng nét mặt đặc sắc của Tứ ca rất khiến người ta dễ liên tưởng.

Nhìn kìa, lại héo thêm một bông nữa.

-Ta muốn nàng lưu lại! –Bồ Lao đột nhiên rống to, sóng âm chấn thiên động địa, vang lên như sấm.

Cửu Long Tử nhất thời không để ý, không kịp bịt tai, sóng âm ập đến, hai lỗ tai đều tê lại, đau đớn kinh khủng. Thính giác như bị âm thanh ong ong ong hoàn toàn xâm chiếm.

Đợi đến khi Cửu Long Tử dùng thuật lực chữa cho hai tai khỏi đau, ngẩng đầu muốn gào lên mắng tứ ca, nhưng ngẩng đầu lên lần nữa nào có thấy bóng dáng của Bồ Lao đâu?

Dư âm của tiếng rống còn lưu lại, vẫn vút quanh Hải Thành, vẫn đang tiếp tục–

20. Chương 19

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 19

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Ở lại ở lại ở lại....

Trong Dược Cư cách khá xa, Hồng Tảo và Băng Di đồng thời nghe thấy... tiếng sấm rất quen thuộc đó từ đằng xa nổ lên.

Hai người trao đổi ánh mắt lòng đã hiểu lòng — là Bồ Lao, Bồ Lao không sai, ngoại trừ hắn không có người khác — lại cúi đầu, tiếp tục nghiền thuốc.

Hồng Tảo ở trong Dược Cư học tập tri thức thảo dược mới, nhận biết hàng vạn kỳ dược trong biển cùng các phương pháp trị liệu đặc biệt.

Hết thấy đều rất mới mẻ với nàng, cũng có một phần gần sát với những gì nàng học từ thuở nhỏ.

Bất kể là tri thức mới tinh hay ôn tập bài cũ, nàng đều thích thú.

Nếu đã định ở lại Long Hải Thành, học nhiều chút dược lý trong biển chung quy luôn có ích không có hại...

- Hồng Tảo!

Tiếng sấm giáng xuống!

Cánh cửa khép hờ của Dược Cư bị đụng văng, sau tiếng rống như sấm là Bồ Lao vút vào như tia chớp.

Căn phòng chật ních học đồ Cá, Rùa, trong mắt hắn ai cũng coi như không thấy.

Chỉ có nàng, trầm tĩnh tươi cười, dung nhan tú nhả, đoan trang ngồi ngay ngắn trên ghế đá, nước biển xanh thẳm bao phủ lên cánh tay sen trắng muốt, đôi mắt như làn thu thủy ngoái lại, rơi về phía hắn.

- Ở lại! Đừng đi!

Bồ Lao rống, âm thanh to rõ, khí thế mười phần, thoảng nghe thật giống như tới tìm người khiêu chiến, muốn liều một trận người chết ta sống.

Nhưng nét mặt của hắn hoàn toàn không phải là như vậy.

Không hung ác không dữ tợn, có, chỉ đơn thuần là sự hoảng sợ.

Hoảng sợ.

Đó là cảm xúc mọi người chưa bao giờ thấy trên khuôn mặt Tứ Long Tử.

Hắn chạy gấp về phía Hồng Tảo, cánh tay dài dang ra ôm nàng vào lòng.

Hắn dùng sức muốn vùi nàng vào sâu trong ngực, ôm chặt gắt gao, đôi môi chặn ở xoáy tóc nàng, thở ra hơi nóng cùng lời cầu khẩn nỉ non.

- Đừng đi...

- Không đâu không đâu... Đang nói gì thế? –Hồng Tảo không giống hắn có thể bất chấp hơn chục cặp mắt ở xung quanh, dưới ánh mắt chăm chú của đám người, nàng sao có thể quen ôm ấp thân mật như vậy được?

Thử muốn đẩy hắn ra, không mong có thể đẩy hắn ra khoảng cách một cánh tay, ít nhất đừng chặt như vậy thôi...

- Cô trước tiên đáp ứng ta, đừng rời đi! –Giọng nói hắn mềm nhũn, gần như van nài.

- Ta muốn rời đi đâu? –Không lay nổi sự ôm ấp của hắn, nàng chỉ có thể nhận mệnh, mặc hắn tiếp tục ‘đè bẹp’ nàng vào trong ngực.

Hắn không biết sao? Khuôn mặt của nàng... hiện bày ra thảm trạng mắt xiên mồm xéo, bị hai bề giáp công từ cơ ngực dày chắc và bàn tay to bè đang biến hình vụn vụn...

- Rời khỏi Long Hải Thành, về đất liền... –Vài chữ ngắn ngủi, giống như muốn từ cổ họng thốt ra đều cần trải qua một phen đau khổ vậy.

- Hả? –Nàng ừ ừ cạc cạc, nghe thấy tiếng bình bịch trong ngực hắn nhảy lên rộn rã.

- Tiên oa quý tham gì gì kia toàn bộ là một âm mưu! Chỉ có thể nấu ra một nồi canh độc, vốn dĩ không thể uống được. –Bồ Lao ngưng lại, ôm càng chặt, chỉ e trong nháy mắt nàng sẽ biến mất.

- Ồ? Không phải là canh có thể chữa bệnh cho phụ vương người?

- Toàn bộ đều là vở kịch ông ta và Hồng Y làm ra! Điều này không phải trọng điểm — trọng điểm là, không cần nấu canh cô nữa!

Không thể nào, vẫn không có ai nói cho người biết... sự khác biệt giữa ta và ‘táo đỏ’ ư?

Lần trước nàng muốn nói nhưng bị cắt ngang, sau đó, hình như quên nhắc lại...

- Không cần nấu canh... Cô còn muốn ở lại trong biển? Ở lại bên cạnh ta sao? –Mấy chữ cuối, nhẹ như thổi dài, tràn ngập bất an.

Nàng rốt cuộc đã hiểu, đã rõ vì sao hắn bộc lộ ra vẻ hoảng loạn như vậy...

Hắn tưởng rằng nàng không còn lý do ở lại nữa.

Nàng chưa kịp mở miệng, hắn lại nói tiếp, đếm nhẩm đủ mọi khuyết điểm của ‘biển’:

- So với đất liền, biển cả đáng sợ hơn rất nhiều, đâu đâu cũng ẩn giấu nguy cơ, có cá mập có thường luồng, yêu quái hàng đồng, biển trời lại cao như vậy, rộng lớn vô bờ vô bến như vậy, không ấm áp như đất liền, có đủ ánh nắng mặt trời...

- Đúng thế. –Nàng gật đầu, đồng ý quá nửa.

Bồ Lao lại vội vàng nói, nói lỏng ôm chặt với nàng, hai tay gác lên vai nàng, dăm dăm nhìn nàng.

- Nhưng, đám rắn biển thường luồng kia ta có thể đánh đuổi từng con, không cho chúng tới gần cô nửa bước! Nước biển quá lạnh ta có thể tùy lúc làm lò sưởi cho cô! Cô không thích đồ ăn trong biển ta mỗi ngày tới thành trấn nhân loại mua đồ cô thích ăn giúp cô! Ta cũng có thể thường xuyên dẫn cô về đất liền, đi phơi nắng, hít gió trời, cô...

Dồn dập nói xong, thở dốc, giọng hần càng nhẹ, ánh mắt lại đậm ánh đỏ, hỏi:

- Ở lại, được không?

Sự khát khao ngập đầy trong đôi mắt chiếu rọi vào mắt nàng.

- Dựa vào sức một mình ta, không có khả năng bơi về đất liền, ta vừa không có cánh chim, càng không có vây cá, có thể đi thế nào đây? –Nàng bật cười hỏi ngược lại.

Đây là sự thật.

Nước biển không ràng không buộc, nhưng với nhân loại mà nói, nhất là mẫu người không am hiểu thủy tính như nàng, thì chính là tường đồng vách sắt, vậy khôn nàng, chỗ nào nàng cũng không thể đi.

Lòng ngực Bồ Lao đau đớn, khuôn mặt dữ tợn, gần như muốn nghẹt thở.

Chút xíu... ý định muốn ở lại cũng không có?

Đối mặt với nam nhân thô lỗ, vừa chậm hiểu vừa thẳng tính này, càng nói quanh co, uyển chuyển hần càng sẽ không thông suốt, một khi nghĩ lắm, thì chẳng khác nào con bò chui qua lỗ kim, giống như giờ phút này.

Cần ấy, chính là thẳng tuột, nói phải từng chữ rõ ràng, ngữ nghĩa dễ hiểu, không thể ba phải, nói thế nào cũng được.

Tốt xấu gì nàng cũng là một cô nương, da mặt mỏng, tính tình rụt rè, lời quá thẳng thắn do nàng nói ra, quả thực là xấu hổ muốn chết, nhất là xung quanh nhiều người như vậy, toàn bộ đều đang hóng...

Haizz.

Ai bảo nàng yêu nam nhân chậm hiểu này chứ?

Đúng thế, yêu.

Đã yêu, thì đành phải nhận.

Nàng khẽ than, hít sâu vài hơi, ngênh đón ánh mắt của hần.

Mỗi một chữ, tuy không hùng hồn có lực, thậm chí là êm ái nhưng giọng nói lại không âu không lo, không hề lưỡng lự:

- Ta muốn ở lại, ta sẽ ở lại, ta muốn cùng một chỗ với ngươi, ngay bắt đầu từ khi ngươi vươn tay đón lấy ta nhảy xuống biển, ta đã quyết định theo ngươi rồi. Ngươi ở đâu ta cũng ở đó, ta không định rời khỏi ngươi.

Lời nói lớn mật thẳng thắn, không có nửa chữ trái với sự thật lòng thật ý của nàng.

Nói xong, nàng mới bắt đầu đỏ mặt, đỏ bừng lan rộng, hai má điểm lệ vô tả.

Dù vậy, nàng cũng không lảng ánh mắt.

Nhìn hần mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn hần cười như nở hoa, nhìn hần... nhếch môi, hai hàng răng trắng bóc, tỏa sáng lấp lánh.

Nàng không muốn bỏ lỡ cơ hội nhìn hần vui vẻ như vậy.

- Ta đã bắt đầu học được lý của Long Hải Thành, cũng nhận thức bằng hữu mới, sinh hoạt trong biển chưa quen ta sẽ dần thích ứng, ta có lòng tin có thể... -Lời còn chưa nói hết, nàng lại một lần nữa bị hần ép vào trong cơ ngực, đè bẹp khuôn mặt, mất hết mỹ cảm.

Nàng thật sự không muốn dùng khuôn mặt bẹp xấu xí này tiếp tục bày tỏ tình ý...

Gò má dán sát vào ngực, ấm ấm nóng nóng, vẩy đỏ hiển hiện nổi vui mừng khôn tả, không cần ngẩng đầu nhìn hần đều có thể ngoảnh mắt thấy ngay.

Long Tử đơn thuần.

Khiến nàng không nhận được hai tay vòng quanh, đặt vào khuỷu tay, cứng nựng, yêu thương Long Tử thành thật...

Gần đây nàng biến thành rất thích khóc, vành mắt tùy thời đều có nước mắt đảo quanh, hơi chút xúc động lập tức có thể khiến nàng nước mắt lưng tròng.

Chỉ vền vện giống như vậy, ôm chặt hân, cũng bị hân ôm, ấm áp giao hòa, tìm cùng nhịp đập, lệ nóng càng lúc càng quen, thấm đẫm đôi mắt...

Trong Dục Cư, đám học đồ xem kịch chỉ có nhiều hơn, không giảm đi, con nào con nấy vì không phá hoại niềm thích thú trong khi xem đều thức thoir nín thở im lặng, trợn to đôi mắt ngó Tứ Long Tử cười như một thằng ngốc...

Ác, là thằng nhóc.

Song, không phải mỗi một người xem đều có thể thành tâm chúc phúc cho cảnh ngọt ngào trước mắt.

Cũng có người nhìn thấy trên mặt Bồ Lao giảng đầy vẻ chuyên chú hiem thấy, cùng với... sự ôn nhu, cảm thấy trời long đất lở, khó có thể tiếp thu, tới gần nổi giận hét toáng...

Chẳng hạn như Nhi Hương.

- Nữ nhân mà người gọi là ‘cường tráng khỏe đẹp, không cần dựa vào nam nhân bảo vệ, sẽ không mang tới quấy nhiễu, không vướng víu, không phiền phức cho nam nhân’, chính là mẫu đức hạnh như cô ta sao?!

Nhi Hương vẻ mặt oán giận, cẩn thận đếm từng câu từng chữ Bồ Lao từng nói, một chữ không sót, nàng đọc lâu lâu.

Nàng thở phì phì, ngón tay chỉ về phía Hồng Tảo, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp, dùng một vẻ cao ngạo nhìn xuống, neho mắt nhìn người.

Không thể trách Nhi Hương nhìn từ cao xuống, mà là nàng cao hơn Hồng Tảo rất nhiều, thân hình đầy đặn khỏe đẹp, yêu kiều thướt tha, đường cong lồi lõm, mềm mại, hoàn mỹ không tỳ vết.

Đầu Hồng Tảo chỉ tới ngực Nhi Hương, vừa vặn đối mặt với hai bầu căng đầy, ngay cả nữ nhân đều chép miệng tán thưởng.

Hồng Tảo dời ánh mắt xuống liếc mình, vền vện một cái liếc mắt lập tức mau chóng dời đi, không muốn tự rước lấy nhục.

Nhi Hương nhếch đôi môi đỏ, quan sát Hồng Tảo từ đầu tới chân vài lượt, mũi hừ một tiếng.

- Ta không nhìn ra cô ta cường tráng chỗ nào, trong mắt còn đọng nước mắt kìa, giống cái động một tí là khóc, không phải người từng nói khiến người ta chán ghét nhất sao?

- Sao người lại tới Long Hải Thành? –Bồ Lao sắc mặt khó coi, còn tưởng cô ả lần này rời đi, không một năm nữa năm sẽ không tới phiền hân nữa! Chậc! Tính sai!

- Bởi vì ta chưa nhìn thấy người, chưa ôm được người mà! Ta sao có thể cam lòng trở về?! Đương nhiên giữa đường phải vòng lại thử vận may, xem duyên phận có an bài đôi ta gặp lại hay không!

Nhi Hương không hề ngượng ngập, thái độ phóng khoáng tự nhiên, đối với tình cảm không ngại bày tỏ.

Nhi Hương rất muốn lao về phía hân, nhưng vị trí trong ngực hân đã bị Hồng Tảo chiếm, trước khi chưa tách nàng ra, Nhi Hương đâu thể cướp được?

- Cô được ôm đủ chưa? Đến lượt ta! Tránh ra! –Nhi Hương ra lệnh cho Hồng Tảo, hết sức cao ngạo.

Thái độ rất là đương nhiên, hoàn toàn không cho người ta phản bác, Hồng Tảo còn định nghe lời, muốn lui khỏi từ trong ngực Bồ Lao, nhường vị trí...

- Cô việc gì phải làm theo lời nói ngu ngốc của cô ta? –Bồ Lao lại kéo Hồng Tảo về trong ngực, tiếp đó quát nàng một trận.

Giọng điệu tuy hung dữ nhưng chỉ có âm lượng lớn, chẳng hề có lực sát thương, so với ngữ điệu vừa lạnh vừa nhạt tiếp đó của hân, quả thực có thể nói là yêu thương muôn vàn.

Đôi mắt đỏ quết về phía Nhi Hương, lạnh lẽo hờ hững, vung tay hết như vung rác, không quát không rống, lạnh lùng nói:

- Nên tránh ra là cô, đừng nói giống như ta và cô có quan hệ gì đó.

Thì ra, Bồ Lao rống người chẳng phải là đáng sợ nhất.

Mà mặt này của hắn, lạnh lẽo vô tình, ngay cả trầm bổng lên xuống đều chẳng thêm cho thêm... Khiến người ta cảm thấy lạnh buốt từ trong lòng.

Nếu có một ngày nào đó, Bồ Lao dùng kiểu giọng lãnh lẽo này, vẻ mặt này đối xử với nàng, nàng sẽ vô cùng... vô cùng khó chịu.

Hồng Tảo cảm thấy đau lòng thay Nhi Hương, cùng là con gái, yêu một nam nhân chẳng hề đúng sai, một trái tim chân tình không nên bị đối xử như thế...

Đang muốn ngăn Bồ Lao ngừng nói, nhưng lại nghe thấy Nhi Hương chép miệng, chắc một tiếng.

Trên mặt Nhi Hương không có tí buồn rầu nào, vẫn là vẻ mặt giận dữ kiêu ngạo, ta làm kệ ta.

Không biết là cố ra vẻ giấu đi sự yếu ớt, không muốn dễ dàng bộc lộ trước người khác, hay là... cô ta vốn dĩ không đau không ngứa, chẳng đoái hoài đến sự tuyệt tình của Bồ Lao?

Ý đằng sau hình như lớn hơn chút xíu...

Nhi Hương ngoáy ngoáy tai, hoàn toàn không tập trung, đối với lời nói lạnh nhạt của Bồ Lao dường như không nghe.

Đương nhiên chỉ là dường như, lời của Bồ Lao nàng nghe thấy rõ ràng rành mạch, chẳng qua là... vào tai trái, ra tai phải thôi, không để vào trong lòng.

- Quan hệ giữa ta và người lớn lắm. -Nhi Hương mở miệng phản bác:

- Ta vì người mà luyện công, luyện thân thể, người nói thích giống cái kiên cường tự chủ, ta liền biến mình thành nữ nhân như vậy...

Nhi Hương chống nạnh ưỡn ngực, bộ dạng cô gái muốn phù hợp với sở thích của Bồ Lao, phải giống như mình mới có thể xứng đôi với hắn.

Hắn muốn cứng cỏi, nàng rất rất cứng cỏi; hắn muốn dũng cảm, nàng rất dũng cảm; hắn ghét nữ nhân vướng víu, nàng không cho phép mình yếu ớt như một trời buộc.

- Nhờ ơn người, ta thay đổi bản thân, huấn luyện bản thân nghiêm khắc, ta quả cảm, kiên cường, không sợ hãi điều gì, chiến thắng quá nửa giống đực, cũng sẽ không làm gánh nặng cho người, ta rất cố gắng — ta rõ ràng cố gắng như vậy, nhưng phối ngẫu người chọn lựa cuối cùng, không ngờ lại là kẻ mềm nhũn, nước mắt lưng tròng, thoát nhìn rất yếu ớt vô dụng như cô ta.

Càng nói càng không cam lòng, Nhi Hương tức giận — so với lúc không đoái hoài khi nghe thấy giọng điệu vô tình của Bồ Lao, thì cơn phẫn nộ của nàng hiện tại là khá rõ ràng.

Nàng dậm chân, đôi má phùng lên tròn vành vạnh, cảm tức trừng mắt Hồng Tảo.

- Nếu là một giống cái cường hãn hơn ta, khôi ngô hơn ta, khí thế cao ngạo hơn ta, vậy thì coi như xong, ta có thể lẳng lặng nhận thua, sẽ không tự làm mất mặt, nhưng cô ta thoát nhìn ngay cả nửa bên vảy cá của ta đều không chịu nổi! Ta không hiểu, ta thua ở đâu...

Đúng, nàng không hiểu.

Chẳng nhẽ, vật nhỏ trước mắt không đơn thuần vô hại giống bề ngoài, mà là cao thủ thâm tàng nội liêm?!

Điều này không có khả năng, nàng từng gặp Thiên nữ võ nghệ cao cường, cũng chẳng qua chỉ lớn hơn chút xíu thôi, nhỏ nhắn lung linh, nhưng độ cường hãn thì xuất chúng trong Tiên giới, không kém nam nhân...

Ánh mắt nhìn đăm đăm của Nhi Hương xen lẫn chút ngờ vực.

- Cô, đấu với ta! -Tiếp đo, Nhi Hương nghiêm túc ra lệnh.

Là mạnh hay yếu, đánh một trận thì biết ngay thôi!

Hồng Tảo nhìn theo ngón tay bạch ngọc chỉ về phía nàng, thẳng tắp, không hề cong ngoặt, nàng chỉ vào mũi mình, đưa ra xác nhận.

Nhi Hương gật đầu kiên định, CHÍNH LÀ CÔ!

- Vớ vẩn! Cô phát rồ gì đấy? –Bồ Lao ngay tức khắc mở miệng dạy dỗ, lập tức phản đối.

- Ai đánh thắng Bồ Lao sẽ thuộc về người đó! –Ánh mắt Nhi Hương bỏ qua hắn, sáng giọng với Hồng Tảo.

21. Chương 20

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 20

Dịch: Nộ Vấn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Càng nói càng không đâu vào với đâu!

- Cô coi ta là thứ gì?! Có thể tranh đi cướp lại, ai thắng người đó đắc thủ à? –Bồ Lao bất mãn rống.

- Long Tử thật là phỏng tay, có giai nhân sẵn sàng vì người chĩa binh đao vào nhau. –Băng Di ở một bên nói mát, môi tuy nhếch thành một đường cong, nhưng đôi mắt thì nheo lại, che giấu ánh mắt phức tạp.

- Tốt nhất Hồng Tảo có biện pháp chĩa binh khí đã! –Bồ Lao quát hắn, giận cá chém thớt.

Yêu cầu vô lý của Nhi Hương hoàn toàn giống cuộc chiến giữa một con cuồng sư và thỏ con, đánh cái rầm!

- Quả thật người không ngừng nói cho Nhi Hương biết, cô gái người yêu thích ắt phải vô cùng cường hãn, không cần nhọc lòng chiều cố, cũng chẳng trách... Nhi Hương tỏ mò với bản lĩnh của Hồng Tảo. –Băng Di xoa cằm nói.

Châm lửa thổi gió à, Băng Di khốn nạn...

- Đúng đó, ta rất tò mò, nàng rất cuộc lợi hại cỡ nào! –Nhi Hương vừa phụ họa vừa bẻ ngón tay, vang lên tanh tách, rồi dả man thô bạo nói:

- Bên ngoài Dục Cư vừa rộng vừa lớn, rất thích hợp tỷ tí, đi nào!

- Còn đi à? Nàng việc gì phải nghe lời cô? –Bồ Lao cắt ngang lời khiêu khích của Nhi Hương, hoàn toàn không đồng ý với hành vi xằng bậy của cô nàng:

- Cô đánh thắng nàng ta thì thế nào?! Người của ta, trái tim của ta toàn bộ đều của nàng ấy, cặn cũng không chia đến lượt cô!

Thật là tuyên bố to gan lại trực tiếp mà...

Có người nghe xong, e thẹn mà vui mừng.

Có người nghe xong, tức giận bất mãn.

- Cho, cho dù người nói như vậy nhưng ta vẫn muốn đấu với nàng! –Nhi Hương quyết tâm, càng nói càng chắc chắn.

Lần này, nàng không chỉ động khẩu, mà còn dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai, thò tay vồ về phía Hồng Tảo ở bên cạnh Bồ Lao, thừa cơ Bồ Lao bận đối mắt với nàng, giương nanh múa vuốt tào ra sơ hở, tóm lấy Hồng Tảo, lao nhanh ra bên ngoài.

- Này! –Bồ Lao vội vã đuổi theo.

Nhi Hương chạy rất nhanh, Hồng Tảo bị túm ở đằng sau may mắn nhờ nước biển dập dềnh nàng không cần chặt vật theo bước chân của Nhi Hương, mặc cho Nhi Hương kéo đông kéo tây.

Vừa tới sân rộng ngoài Dực Cư, Nhi Hương bày ra thủ thế, ‘hây a’ một tiếng, bổ đao tới.

Bồ Lao kịp thời đỡ thế công này, cánh tay ngáng xuống, che Hồng Tảo vào trong khuỷu tay.

Nhi Hương thấy thế càng thêm tức giận, hai tay vung đánh loạn xạ, ra quyền toàn bộ dựa vào sức lực.

Bồ Lao phòng ngự chặt chẽ, hoàn toàn không tổn thương đến hần mảy may, càng đừng nói vượt qua hần tổn thương Hồng Tảo.

Ban đầu, hần chỉ né tránh, nhưng Nhi Hương khinh người quá đáng, từng quyền vững chãi, ép Bồ Lao phản kích.

Tấn công là phòng ngự tốt nhất.

- Đứng! Nàng là nữ nhi, không thể ra tay. –Hồng Tảo lên tiếng ngăn cản, vội vàng trấn an Bồ Lao, rồi nhanh trí dùng ngón trở ấn vào Nghênh Hương huyết của hần, à, thành dân dưới đáy biển xưng là ‘Thụy huyết’...

Mỗi lần Bồ Lao bị chạm đến huyết này, cả người lập tức an phận... Ít nhất, nàng cứ ấn một lần hần đều mềm oặt ở trong lòng nàng, ngoan như một chú mèo con.

Ấc, một con mèo vừa lớn vừa khôi ngô.

- Vào những lúc này đừng ấn ta... -Hần sẽ tê dại, sẽ mềm oặt, sẽ biến thành một cục đường, chỉ muốn xui vào lòng nàng...

- Ta sợ người quên nàng là cô nương, đánh trả đánh quá sắc bén... -Hồng Tảo chỉ nhìn về mặt hần liền biết ngay — hần thật sự quên!

- Ta coi cô ta là con quỷ nhỏ cần ăn đòn... -Quỷ nhỏ thì không phân biệt đực cái!

- Không cần cô nhiều chuyện! Ta rất cường tráng, không sợ Bồ Lao đánh trả! Hừ! Ta không phải phế vật chân mềm như cô! Chỉ biết trốn vào trong ngực nam nhân! –Nhi Hương không cảm kích, còn thừa cơ chế giễu một phen, nhảy lên... rồi bắt chước điệu múa khiêu khích của loài tôm.

Điệu múa... Chẳng những không khiến người ta ghét, ngược lại có chút hài hước.

Có điều, dường như chỉ có Hồng Tảo thoải mái quan sát, thậm chí reo hò, còn thành nhân đáy biển khác đều nghiêm trọng nhục nhã vì việc này, nhao nhao la ó.

- Con nhóc này, thật là quá đáng! –Bồ Lao bị chọc giận đầu tiên.

Tức giận ở điểm nào? Nàng quả thật cảm thấy Nhi Hương nhảy rất hoạt bát đáng yêu mà!

Xem ra đây là một hành động khá vô lễ, mới có thể khiến vảy đỏ trên cổ Bồ Lao dựng thẳng từng mảnh, cơ nhục cả người phồng lên vừa cứng vừa căng.

Lần này Hồng Tảo can không nổi, bởi vì ý niệm Bồ Lao muốn dạy dỗ ‘con quỷ nhỏ’ quá mạnh quá lớn, ra tay nhanh chuẩn độc, Hồng Tảo không rành võ nghệ hoàn toàn không phản ứng kịp.

Ngay cả Nhi Hương từng tập võ cũng không kịp trở tay, đầu đã trúng đòn của Bồ Lao, đau đến kêu khóc hu hu. Nhưng đột ngột nhớ tới, Bồ Lao ghét nhất nữ nhân yếu đuối...

Vì thế, Nhi Hương cố nén đau, ra vẻ kiên cường, bặm môi, không cho mình bật ra nửa tiếng yếu đuối.

Bồ Lao đã rất thu liễm lực đạo, nàng nếu là giống đực, một quyền của hần đã đánh lún vào vách tường nhám thạch, ba ngày ba đêm đừng mong nhổ ra!

- Mau dừng tay!

Hồng Tảo lên tiếng ngăn lại, mà giành lấy trước khi nàng lên tiếng, Băng Di đã vươn người ngăn Bò Lao.

- Dạy dỗ như vậy đủ rồi.

- Cô ta có gan khiêu khích thì phải có gan đối mặt với hậu quả khiêu khích. –Trong Long Hải Thành, múa điệu nhảy này chẳng khác nào đưa sống chết ra ngoài tầm kiểm soát, phải có giác ngộ quyết một trận tử chiến với người.

- Nhi Hương làm việc dễ xúc động cũng chẳng phải chuyện một ngày hai ngày, ta người đều rõ ràng mà.

- Cho nên sự xúc động của nàng cần người dạy dỗ! –Con quý nhỏ, không đánh không nên thân.

Băng Di đứng thẳng vững vàng, không định di chuyển.

- Người càng cần đòn hơn cả nàng, tránh sang một bên, đánh vào người ta sẽ không xin lỗi đâu. –Bò Lao biết Băng Di không phải người luyện võ, bình thường vật cầm lên còn không nặng bằng được liệ, Nhi Hương chỉ ít còn học qua công phu.

Băng Di không hề nhúc nhích, khuôn mặt thu lại vẻ tươi cười, vô cùng kiên định.

Hồng Tảo vừa nhìn gần như lập tức hiểu rõ.

Thì ra Băng Di...

- Người tránh ra! Người không sợ bị đánh à? Ngăn ở đó muốn ăn đòn à? –Nhi Hương cũng giục Băng Di mau rời khỏi chiến trường.

Hồng Tảo rốt cuộc đã biết, vì sao nàng rất khó có ác cảm với Nhi Hương.

Nhi Hương và Bò Lao, rất tương tự.

Nhất là... về mặt chậm hiểu này.

Nàng không khỏi ném một ánh mắt đồng tình cho Băng Di.

Thảo nào nàng luôn cảm thấy Băng Di dường như có ý dạy dỗ Bò Lao, cố ý đối xử đặc biệt ôn nhu, đặc biệt tốt ngay trước mặt Bò Lao, chính là muốn Bò Lao ngấm hờn. Xem ra, một mặt là ghen tị với người mình yêu lại bị Bò Lao không quý trọng như thế, một mặt khác là không nỡ giận ra mặt với Nhi Hương, vì thế chỉ đành giận cá chém thớt với cùng một loại người.

Hai kẻ trước mắt khiến người ta cảm giận kia lại cùng chung mối thù, người một câu ta đáp lại một câu, muốn Băng Di tránh sang bên, nghi ngờ Băng Di việc gì phải nhảy ra cản đường, quả trách Băng Di ăn no thêm đòn mà...

Yêu người chậm tiến, đã định trước phải chịu thêm ít trái đắng rồi.

Trái đắng Băng Di chịu, không biết đã chịu bao nhiêu năm.

- Ta mạnh hơn người, muốn đứng cũng là ta đứng đằng trước, người trốn đằng sau uống trà chứ! –Nhi Hương đuổi hắt.

- Con quý nhỏ ta muốn dạy dỗ là nàng, người không cần nhảy ra chịu cùng. –Hôm nay đại gia hắt không cao hứng, không muốn tìm người đấu võ như vậy.

- Người chế quá nhiều thuốc chữa thương, muốn ta giúp tiêu hao một ít, có phải không? –Nhi Hương nghiêng đầu, đưa ra phán đoán.

- Hay là ngứa da? –Bò Lao nhú mày.

- À, người và Bò Lao giao tình khá tốt, người cho rằng... hắt bận tâm đến tình cảm, không dám đánh người!

- Láo toét, ta vẫn đánh!

Nghe qua càng không đâu vào với đâu, càng nói càng táng tận lương tâm.

- Sao ngươi có thể nói muốn đánh Băng Di? –Nhi Hương nhú mày, tỏ cáo hấn:
 - Ngươi đây là ức hiếp kẻ yếu! Quá vô sỉ! Có gì khác với việc ta ức hiếp nữ nhân kia chứ?
 - Thì ra cô cũng biết cô ức hiếp kẻ yếu là vô sỉ cỡ nào. –Thật cao hứng vì nàng biết tự giác đó.
 - Ngươi là bằng hữu với Băng Di, ta với nàng chẳng là cái gì cả, tình huống không giống nhau, không thể đánh đồng! –Cho nên, đánh Hồng Tảo tuyệt đối sẽ không nung tay.
- Hai người tranh luận ồn ào, trọng điểm hoàn toàn vút sang bên, Hồng Tảo than nhẹ, không đành lòng để tâm ý của Băng Di bị chà đạp thô lỗ, vì thế mở miệng xen mồm, ám chỉ:
- Nam nhân nếu yêu một nữ nhân, bất kể nàng cường hãn hay không, bất kể... mình có đủ lực lượng hay không, chỉ cần thấy nàng gặp nguy hiểm, hấn sẽ đứng ra bảo vệ nàng ta, không chút sờn lòng...
 - Cái quái gì thế?
- Bồ Lao và Nhi Hương trầm miệng một lời, nét mặt hoàn toàn như nhau, đều là vẻ ngỡ ngàng.
- Hai tên ngốc.
- Băng Di lộ ra nụ cười khổ cùng với thần sắc không hề bất ngờ.
- Hấn không phải chưa thử thổ lộ bao giờ, đối mặt với sự chậm hiểu của Nhi Hương, tương tự cũng thảm bại.
- Hấn từng trực tiếp thổ lộ tình yêu, lại bị Nhi Hương tưởng hấn đang đùa, đang giỡn, đang thử độ sâu cạn tình cảm với Bồ Lao, kết quả... chính là đối lấy một quyền tàn nhẫn của Nhi Hương, đánh hấn hôn mê.
- Hồng Tảo không hay biết những quá khứ này, nhưng chỉ nom vẻ cô liêu của Băng Di, đều muốn đau lòng thay hấn.
- Ổn cái gì?
- Long Chủ đại giá quang lâm, đằng sau dẫn theo một hàng người, ùn ùn kéo tới.
- Họ toàn bộ đều bị tiếng cãi lộn của Bồ Lao và Nhi Hương hấp dẫn tới, cãi đến cả thành rầm rộ, nghe thấy rõ ràng rành mạch!
- Long Chủ cha ơi!
- Nhi Hương vui mừng hô, lao vút tới, gọi rất thân mật, rất nũng nịu.
- Nàng hiểu rõ đạo lý ‘bắt giặc trước tiên phải bắt vua’, muốn giành được Bồ Lao, đương nhiên không thể bỏ qua người nhà hấn, tuy hiệu quả bắt Bồ Lao đến giờ vẫn rất ảm đạm, nhưng nàng người đẹp miệng ngọt, không có tâm cơ gì, phóng khoáng đáng yêu, đối xử chân thành, ngược lại thành công bắt được trái tim của Long Chủ, khiến Long Chủ coi nàng như con gái.
- Đối với nàng và Bồ Lao, Long Chủ mừng hứm không thôi, ông chỉ cầu có nàng dâu, còn về nàng dâu là tròn hay dẹt, là loài sinh vật nào, ngược lại hoàn toàn không có ý kiến.
- Long Chủ cha ơi! Ngài phải làm chủ cho Nhi Hương...
- Nhi Hương tìm được chỗ dựa — cho dù chỗ dựa này không bền chắc cho lắm, nhưng ít nhất lúc cần thiết ông vẫn có thể phát huy một ít công dụng.
- Hương Hương, con về thành lúc nào thế? –Nhớ rõ vài ngày trước Nhi Hương còn tới tạm biệt ông mà.
 - Long Chủ, trước tiên đừng nhắc cái này, ngài phân xử giúp con, con theo đuổi Bồ Lao nhiều năm như vậy, hấn lại thay lòng đổi dạ, yêu người khác! Lời hấn nói lúc trước hiện tại toàn bộ đều không giữ lời! –Nhi Hương tỏ cáo, vẻ mặt căm giận.
 - Ê ê, ta nói câu nào không giữ lời hả? Ta từ đầu tới cuối rõ ràng đều nói cho Nhi Hương rằng ‘cách ta xa ra’, ‘ta không thích cô, bây giờ không, sau này cũng không’, những câu ấy đến giờ vẫn còn hiệu lực!
 - Hấn nói hấn phải tìm nữ nhân cường tráng, nhưng các người xem! Hấn tìm một bị bông! Có phải là nói không giữ lời hay chẳng? –Nhi Hương chỉ vào bằng chứng sống sờ sờ, Hồng Tảo.

Long Chủ liếc về phía nhi tử và Hồng Tảo, đối với cô bé rất xa lạ kia còn chưa thấy bao giờ.

- Nàng ta là? –Nhân loại à, sao lại có một nhân loại chạy đến Long Hải Thành?

- Nàng là Hồng Tảo, được liệu Tứ Long Tử tìm về cho ngài. –Hồng Y tới gần giải thích.

- Hả? –Long Chủ kinh ngạc trợn mắt.

- Một lời khó nói hết được... –Hồng Y cười khổ.

Long Chủ khoát tay ngăn cản.

- ‘Lời’ người không kịp nói ta đã biết sơ sơ.... –Hiếu con sao bằng cha, nhi tử thứ tư của ông khờ khạo cỡ nào ông không biết rõ sao?

- Haizz, cho nên được liệu vốn tìm về cho ta, nó định tự mình giữ lại để ăn, đúng không?

- Long Chủ anh minh. –Đúng là như thế.

Long Chủ quan sát Hồng Tảo:

- Bò Lao không phải luôn treo bên miệng muốn tìm một nữ nhân cường tráng, càng khôi ngô, càng lưng hùm vai gấu, mới càng phù hợp yêu cầu, nhưng nàng ta... –Cũng quá nhỏ mà? Không hề đạt tiêu chuẩn chút nào.

- Đúng thế đúng thế! Bò Lao nói không giữ lời, tự vả miệng đi! Long Chủ, ngài không thể mặc kệ hấn phá hủy chữ tín của Long tộc, lừa gạt con mười mấy năm được! –Nhi Hương chụp tội danh này thật sự rất nặng.

Đưa ra chữ tín của Long tộc, chẳng khác nào lôi cả Long tộc xuống nước.

- Cô đây là ngụy biện. –Bò Lao hét to oa oa.

Long Chủ trầm ngâm, gật đầu đồng ý.

- Ừm... Đây quả thật cũng xem như là ‘lừa gạt’ ở mức độ nào đó, Nhi Hương vì những lời kia của Bò Lao đã làm mọi cố gắng, chịu nhiều đau khổ, một tiểu nha đầu xinh đẹp lại luyện ra một thân cơ nhục... kết quả đổi lấy Bò Lao thay lòng đổi dạ, thua bởi cô nương võ lực còn không bằng mình, có thể lý giải cơn phần nộ của Nhi Hương...

Đổi thành ông, ông cũng sẽ không cam lòng!

- Ta muốn cô ta cố gắng, muốn cô ta chịu khổ à? –Bò Lao phản bác.

Rõ ràng là Nhi Hương không mọc tai, hoàn toàn không nghe thấy người ta nói?! Giống như giờ phút này, Nhi Hương cũng chẳng để ý Bò Lao xen miệng, nói thẳng với Long Chủ:

- Long Chủ, thua trận như thế con không đồng ý! Cô ta thắng cũng không vinh dự!

- Vậy con hy vọng Long Chủ làm thế nào?

Nhi Hương hừ hừ chống nạnh, nàng sớm đã nghĩ ra nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

- Đơn giản thôi, tổ chức đại hội quyết đấu, người thắng cuối cùng mới có thể thắng được Bò Lao!

- Thật là không ngờ tới, lão Tứ nhà ta có ngày bị nữ nhân muốn tranh muốn giành...

Long Chủ thâm cảm thán, có chút rầu rĩ vì ‘con trai trưởng thành khó giữ được’.

Và nhiều hơn nữa, là kinh ngạc.

Lão Tứ này, nhân duyên với nữ nhân dường như không kém mà, mắt của những cô gái này chẳng biết công năng có bình thường hay không, trong biển sâu, có vài sinh vật thị lực sẽ hoàn toàn thoái hóa biến mất...

- Buông ta ra! Buông ta ra! Lão Ngũ, người còn không buông ta ra, ta không để yên với người!

Bò Lao ngồi ở ghế treo bán nguyệt, treo ở giữa biển trời, xé giọng gào loạn, liên tục chấn rung cả thành, vang vọng hơn cả sấm đánh.

Trên người hắn không buộc dây thừng, cũng không có dây sắt trói, hắn lại không thể nhúc nhích, nguyên nhân chỉ có một.

22. Chương 21

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 21

Dịch: Nộ Vấn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Ngôn Linh.

Hắn là số ít trong mấy con Long Tử bị quản chế bởi Ngôn Linh.

Rõ ràng Ngôn Linh là một loại pháp thuật nhỏ, đối với tiểu yêu tiểu quái rất có lực lượng nhưng hắn tốt xấu gì cũng là Long Tử, sức kháng cự vượt xa yêu vật, sao có thể...

Ngay cả Tiểu Cửu đều miễn dịch với Ngôn Linh, hắn không lợi hại hơn Tiểu Cửu sao? Lão Ngũ rốt cuộc học được Ngôn Linh quỷ quái này ở đâu chứ?

Giấy dựa không xong, chỉ đành ra sức chửi rủa, chửi hết cả tám đời tổ tông của Ngũ Long Tử — nhưng lại quên, đó cũng là tám đời tổ tông của hắn.

Sàn đấu được xây dựng ở trong khe biển cạnh thành tây Long Hải Thành, tọa lạc riêng biệt trên một ngọn núi biển nguy nga, mấy tên Long Tử thường xuyên tỷ thí ở đây, rèn luyện võ nghệ.

Ở bãi đất trống chính giữa núi, trải đầy đá kim cương có thể ngăn cản tổn hại, mặc cho Long Tử tận hưởng tỷ thí, nô đùa náo nhào.

Giờ phút này, xung quanh sàn đấu chật ních người xem, thành dân toàn thành không một ghế trống, ai nấy đều muốn xem ‘cuộc chiến giành phụ’ hiếm thấy này.

- Lão Ngũ, cho nó yên tĩnh chút, chửi tiếp nữa, những tổ phụ gia kia của người đều muốn bò ra ngoài dạy dỗ nó đấy. —Long Chủ cảm thấy đau cả tai, bị tiếng sấm rền làm ù tai.

- Vâng. —Ngũ Long Tử Toan Nghê cũng cho rằng quá ồn, cần phải yên tĩnh chút thì hay hơn.

Sau đó, âm thanh như sấm biến mất trong nháy mắt.

Chỉ còn lại tiếng khò khè rất rất nhỏ... quá quá nhỏ, có thể dễ dàng bỏ qua, coi nó không tồn tại.

- Yên tĩnh hơn rồi. —Phù, đám người rốt cuộc không cần gắt giọng nói chuyện nữa.

- Số người tham gia khiêu chiến sau cùng có bao nhiêu? —Long Chủ hỏi xung quanh.

- Có mười vị. —Tùy tùng Cua báo cáo, dâng lên danh sách mười người.

- Woa, Tứ ca phỏng tay đến thế cơ à? —Cửu Long Tử rất coi thường huynh trưởng nhà mình, cho rằng nữ nhân sẽ tránh xa những nam nhân bộ dạng hung ác.

- Ta vốn tưởng rằng cùng lắm là hai vị. —Nhi Hương cộng Hồng Tảo, hai người chém giết, tám tên dôi ra là ai đây?

Thất Long Tử vừa nói vừa liếc về khu nghỉ ngơi của người báo danh tham gia, mười người tỷ thí toàn bộ đến đông đủ, đang rút thăm, quyết định thứ tự ra sân và đối thủ, ngoại trừ Nhi Hương, Hồng Tảo và một Lệ Giao nhỏ nhắn còn mang hình người, mấy vị khác... Ừm, cường tráng uy vũ, ngầu, tôm, cua, cá...

- Nếu thắng tốt xấu cũng có một vị làm thiếp của Tứ Long Tử, cũng không nở mày nở mặt lắm. –Ngũ Long Tử ngược lại không bất ngờ, chỉ là nếu hôm nay đổi thành Đại Long Tử chiêu thân, độ rầm rộ e rằng không chỉ như thế.

- Tiểu Hồng Tảo thoát nhìn yếu thật đó, e là ngay vòng đầu đã loại rồi. –Không thể trách Cửu Long Tử chê yếu, mà là Hồng Tảo đứng ở trong đám nữ nhân kia lộ vẻ quá bé nhỏ, đại khái chỉ hơn Lệ Giao.

- Nhưng nét mặt của nàng lại chẳng hoang mang tẹo nào cả. –Ngũ Long Tử cẩn thận tìm ra manh mối, không sai, đó là là một khuôn mặt rất bình tĩnh.

Ngay cả của cái đứng bên tay trái, tám còng múa may, giống tám chiếc roi dài, vung lên vô cùng uy vũ; bên tay phải là tôm cái khuôn mặt dữ tợn, răng nanh thò ra ngoài, nàng cũng không run rẩy.

Nói không sợ là lừa mình dối người.

Hồng Tảo đương nhiên sợ, đó là phản ứng theo bản năng, nhất là các đối thủ xung quanh chà tay bẻ khớp rất sôi động, cố ý làm ra tiếng vang, muốn hù dọa lẫn nhau, mực cái còn phì ra mực đen, tư thế như thể muốn nuốt sống mọi người xung quanh vậy.

Ngoại trừ sợ hãi, một cổ xúc động sôi trào lại chậm rãi sinh ra.

Từ từ ngẩng đầu, ánh mắt dõi về phía Bồ Lao, hấn lo đến độ đầu đầy mồ hôi, dùng miệng ra hiệu bảo nàng mau chạy, muốn nàng đừng so đấu với lũ giống cái dã man kia...

Nhưng nàng không có ý nghĩ muốn trốn, hoàn toàn không có.

Nàng như một anh hùng muốn giành lấy người yêu, dũng cảm, phấn khích, không chịu thua, rất rõ ràng trận chiến này quan trọng cỡ nào.

Chưa từng có giờ phút nào giống như lúc này, dục vọng cầu thắng sôi trào mãnh liệt.

Nàng bắt buộc phải thắng mới có thể giành được hấn... Không, nên nói, nàng đã giành được hấn, bây giờ, là muốn tuyên bố với tất cả những nữ nhân tuyên chiến với nàng:

Hấn, là của nàng, của một mình nàng.

Nàng đáp lại Bồ Lao một nụ cười, muốn hấn an tâm. Cười đến độ khóe miệng Bồ Lao giật giật.

Lúc nào rồi hả?! Cười đáng yêu như vậy làm gì chứ?! Lại chẳng phải cười ngọt ngào hơn ai thì kẻ đó thắng!

Lúc rút thăm, dựa vào chút vận may, nàng không biết tính là may mắn hay không, tránh được Nhi Hương, lại rút trúng cá mập cái.

Bởi vì đối chiến 1-1, người thắng sẽ thăng cấp, vòng sau sẽ giao chiến với người thắng khác, bởi liên quan tới số người, người thắng ở tổ nàng và cá mập cái có thể bớt một trận tranh đấu.

Xui xẻo nhất phải thuộc về mỹ nhân Lệ Giao Thiển Nhi, trận đầu đã gặp phải Nhi Hương.

Thiển Nhi chẳng qua là hôm ấy được Bồ Lao cứu, thăm trao trái tim, lại không có cơ hội báo ơn, thấy trong thành dán cáo thị, Tứ Long Tử muốn luận võ chiêu thân, nàng liền bắt chấp an nguy, lập tức báo danh, tham dự cuộc chiến...

Sau đó, bị thăm bị Nhi Hương một quyền đánh bay.

Nước mắt trong suốt trút xuống ngập trời, như mưa tầm tã, tiếp đó thân ảnh bay xa lắc, xa lơ...

Nhi Hương không cần tốn nhiều sức liền thắng lợi.

Nàng đứng giữa sân, chống nạnh ưỡn ngực, một ngón tay chỉ về phía Hồng Tảo, khiêu khích trắng trợn — xem đi, đây chính là kết cục của cô!

- Nhi Hương mạnh quá. –Đám Long Tử quan sát ở xa xa không nhìn được mở sòng cá cược, đều cược gần như mang tính áp đảo, cho rằng Nhi Hương sẽ toàn thắng, đánh bay hết tất cả người khiêu chiến ở sân.

- Nhỡ... cuối cùng thật sự là Nhi Hương thắng, Tứ ca sẽ ngoan ngoãn nhận mệnh à? –Cửu Long Tử ngậm cá muối hỏi.

Ngũ Long Tử cười dài, hững hờ nói:

- Đường nhiên sẽ không. –Lúc đó, thì náo nhiệt rồi.

- Trước tiên chúng ta cược một trận, Hồng Tảo kia có thể đánh bại cá mập cái, thuận lợi thắng cấp hay không? –Thật Long Tử bưng bưng phần khích.

- Có thể.

- Không thể.

Đặt xong rời tay! Ván cược lập tức muốn mở...

Đúng vậy, thắng thua lập tức muốn công bố, Hồng Tảo và cá mập cái bước vào trong sân. Trái ngược với bước đi như sấm, nét mặt phần chân của cá mập cái, Hồng Tảo bước chậm, giống như một nàng dâu. Về khí thế, cao thấp rõ rệt.

Bồ Lao lòng như lửa đốt, hận không thể xông vào trong sân, thế nhưng kêu trời trời không đáp, gọi đất đất chẳng thừa, gọi Toan Nghê, Toan Nghê rít khói, hoàn toàn không để ý tới hắn, hắn cảm giận nghiêng răng, hung hăng gào rống — gào rống không ra tiếng.

Cá mập cái có hàm răng sắc bén, lúc cắn vang lên càn cạch, trên cổ lấp lóe huỳnh quang, chiếu khuôn mặt lúc sáng lúc tối.

- Chạy mau! Đừng đánh với cô ta! Cô đánh không thắng đâu! Sẽ chết — cô sẽ chết đấy! –Bồ Lao gào.

- Đừng nói ta ức hiếp cô, ta đứng yên không nhúc nhích, nhường cô ba chiêu. –Cá mập cái diện mạo hung ác, tình tình lại rộng rãi ngoài dự liệu.

- Thật à? –Hồng Tảo hơi trợn mắt, bất ngờ với sự nhân từ của cô ta.

- Kiểu nắm đấm mềm nhũn của cô, đánh cũng không đau, coi chừng nhé, đừng làm mình gãy xương. –Cá mập cái rất có lòng tin với thân thể cứng cáp của mình.

- Vậy... cảm ơn cô. –Hồng Tảo thật lòng thật ý cảm ơn, đồng thời khom người thật sâu.

- Đừng nói nhảm nữa, cứ việc tới! –Hãy a! Cá mập cái đứng trung bình tấn, vững vàng muốn tiếp Hồng Tảo ba chiêu.

Hồng Tảo từ từ tới gần, giơ tay, không phải vo lại thành quyền, mà là duỗi ngón trở ra.

Nhắm mục tiêu, ấn.

Cá mập cái ban đầu đứng thẳng tắp, khí thế hiện ngang bằng đương mềm nhũn, rầm rầm té xuống.

Trong sân hoàn toàn yên lặng, Hồng Y đảm nhận chức vụ trọng tài cũng ngưng ngẩn, quên cả xem xét kỹ càng, mãi đến khi có người hét lên nhắc nhở, ông mới sực tỉnh, ngồi xuống bên cạnh cá mập cái kiểm tra tình hình.

- Ác... tuyển thủ An Khang Khang hôn mê bất tỉnh, người thắng Hoàng Phủ Hồng Tảo! –Hồng Y kéo tay Hồng Tảo giơ lên cao, cao giọng tuyên bố.

Đám Long Tử cược thua trợn mắt há mồm:

- Xảy ra chuyện gì? Vô công cổ quái à?

- Huyệt đạo. –Băng Di giải đáp nghi hoặc cho đám người.

- Nàng ta ấn Thụy huyệt của An Khang Khang.

Hồng Tảo đã ghi nhớ đến thuộc lâu các huyệt vị của sinh vật dưới đáy biển, những sách thuốc kia nàng không đọc vô ích, liên quan tới nhược điểm, tập tính của mỗi loài mỗi giống đều mò mẫm thấu đáo.

- Thì ra là thế, nhưng cùng một chiêu có thể dùng bao nhiêu lần đây? –Đại Long Tử khê nhú mồm, giọng nói du dương, mát lạnh.

Hồng Tảo rời sân để người tổ ba khai chiến, nàng uống trà giải khát.

Lồng ngực đập thành thịch, là sự khấn trương còn sót lại, và cả sự căng phồng huyết mạch khi thắng lợi.

- Đó là yêu thuật gì? –Nhi Hương đứng trước mặt nàng, vẻ mặt kinh ngạc cùng đề phòng. Nhi Hương vẫn chưa nhìn thấu kỹ xảo nhỏ nhỏ này ư? Ừm, không nên bất ngờ, dẫu sao Nhi Hương và Bồ Lao là cùng một mẫu người, chậm hiểu... đúng là bình thường.

- Người thật sự rất giống với Bồ Lao... -Hong Tảo cảm thán, buột miệng nói.

- Cô là chỉ... tướng phu thê? –Nhi Hương giãn hàng lông mày, vui mừng hỏi.

- Không phải.

Tình hình chiến đấu trong sân đang sôi sùng sục, đánh đấm không ngừng, Hồng Tảo và Nhi Hương ai cũng vô tâm chú ý.

Hồng Tảo ngấm dung nhan quật cường mà xinh đẹp kia của Nhi Hương, không nhận được bất chuyện với nàng.

- Cô thích Bồ Lao... bao lâu rồi?

Nhi Hương liếc một cái, ngầm đoán tuổi tác của Hồng Tảo, hừ một tiếng.

- So với cô nên người còn lâu hơn. –Nhân loại giống cái này tuyệt đối không vượt quá hai mươi.

Thời gian thật dài...

Một quãng thời gian nàng đuổi theo không kịp...

Nhi Hương yêu Bồ Lao, yêu dài lâu như vậy.

Tuy rằng rõ ràng, tình yêu chẳng phải là ai yêu lâu thì thuộc sở hữu của người đó, có người yêu cả đời, cỏi lòng người kia vẫn không thuộc sở hữu của mình.

Tình yêu, không liên quan tới ngày dài tháng dài, cũng chẳng liên can tới đến trước hay đến sau, nhưng sự si tình của Nhi Hương làm nàng không khỏi đau lòng.

- Cô có bằng lòng tâm sự với ta, quá trình cô và Bồ Lao quen biết không? –Giọng điệu giảm xuống nhẹ nhàng, thân mật.

- Hả? Cô muốn nghe à?

Hồng Tảo gật đầu.

Dù sao cũng nhàn rồi, tổ ba lực lượng tương đương, trong thời gian ngắn khó phân cao thấp, tổ bốn tổ năm đẳng sau cũng chờ ở đó, nếu nhân loại giống cái này muốn nghe, kể chút nào có ngại gì.

Nhi Hương sảng khoái ngồi xuống, gác hai chân lên, bắt đầu kể:

- Ngày đầu tiên ta gặp Bồ Lao đã không cẩn thận nuốt hán vào trong bụng.

Nuốt vào trong bụng?

À, nàng quên mất, Nhi Hương là cá voi mà.

- Lúc đó miệng ta há rất to, cố kiếm ăn, hoàn toàn không nhìn thấy Bồ Lao, miệng vừa nuốt, ực một cái, liền đớp hán vào trong miệng! –Ban đầu Nhi Hương còn giả bộ lạnh lùng, cố ý nói không hề thân thiện tí nào.

Có điều, dẫu sao tính tình Nhi Hương cũng rất ngay thẳng, chỉ chốc lát sau nàng liền khoa tay múa chân, diễn rất sống động, lúc trầm lúc bổng, càng nói càng vang dội. Hồng Tảo lắng tai nghe, điều này càng cổ vũ Nhi Hương, nàng hăng say nói:

- Bồ Lao tức giận gào rống ở trong bụng ta, uy hiếp muốn đánh thủng bụng ta, bởi vì quá đau nên ta khóc suốt, cầu suốt, xin hán dừng, sau đó không ngờ hán lại thật sự dừng tay, lúc đó ta suýt nữa tưởng rằng đã chết chắc rồi!

- Hán dừng tay?

Ánh mắt Hồng Tảo luôn bị hấn hấp dẫn, lúc này, nàng bất giác lại nhìn hấn hiện đang bị Ngôn Linh trói. Tương tự, hấn cũng đang nhìn nàng, dùng một ánh mắt... lo lắng buồn phiền, chỉ e Nhi Hương sẽ gây bất lợi cho nàng.

- Không đánh bụng ta, không lật nháo nhào trong bụng ta. –Nhi Hương bổ sung.

Hồng Tảo đã rõ, bởi vì Bồ Lao là một nam nhân ôn nhu.

Hấn thô kệch, đối xử với kẻ yếu ớt như nàng lại có sự tinh tế đặc thù.

- Hấn cho ta thời gian, bảo ta nghĩ cách tìm người đưa hấn ra ngoài mà không cần xé ta ra làm tám mảnh...
-Giọng điệu vô cùng hung ác.

Quả là giống tính nết của Bồ Lao. Giọng điệu xấu xa, biểu cảm hung tợn, nhe răng nhếch miệng, ném ra lời hung ác, nhưng...

Lòng dạ, mềm yếu.

- Sau cùng là Đại Long Tử cứu Bồ Lao ra ngoài, sau khi ra ngoài Bồ Lao hấn í, về mặt muốn đánh như tử ta, lại nhịn không ra tay, ta thì bị dọa chết khiếp, co vào trong góc, nửa câu đều không dám thốt...

- Bồ Lao là người mặt ác bụng dạ hiền lành... không, khuôn mặt hấn cũng không dọa người, hấn có đôi mắt sáng ngời, ánh đỏ trong mắt giống như một bó lửa, ấm áp, nóng bỏng, lúc nhìn người ta dường như muốn tan vào vậy... -Khi Hồng Tảo nói ra những lời này, trước sau vẫn ngóatic nhìn Bồ Lao.

Nhi Hương nghiêng đầu sang bên, lộ vẻ nghi hoặc.

- Biết không? Ta chỉ cảm thấy đôi mắt đỏ của hấn rất hung ác, muốn nhìn xuyên qua người vậy... Ban đầu ta rất rất sợ hấn. –So ra, đôi mắt Băng Di còn đẹp hơn nhiều, cong cong, ấm áp, lúc nào cũng cười.

- Sợ?

- Vô cùng sợ, ban đêm nằm mơ thấy hấn còn sẽ giật mình tỉnh giấc, hơn chục ngày tiếp theo đều mơ thấy hấn, các tỷ muội của ta mới nói với ta, ta hấn đã yêu hấn rồi.

- Hả? –Hồng Tảo đối với nguyên nhân hậu quả của những lời này khá là khó hiểu. Mơ thấy Bồ Lao sẽ giật mình tỉnh giấc, hơn chục ngày liên tiếp đều mơ thấy hấn... Hấn là yêu hấn?

Rõ ràng thoát nghe... giống như bị kinh hãi quá độ, ban đêm không ngừng gặp ác mộng mới đúng...

- Bởi vì yêu nên mới ngày nhớ đêm mong, mới nhớ tới bộ dạng của hấn, lồng ngực nhảy rộn, có một thứ cảm giác rất khó chịu rất hoảng sợ. –Nhi Hương thành thật nói, điều này cũng là các tỷ tỷ nói.

- ... -Sao... càng nghe, càng quái?

- Bởi vì yêu cho nên ta nhất định phải gặp hấn, mỗi năm ít nhất phải tới một lần, nhìn thấy hấn ta có thể an tâm về nhà, chờ lần sau lại bơi tới Long Hải Thành. –Hai tay Nhi Hương chống lên ghế đá sau mông, cả người ngửa ra sau, dang rộng tứ chi, bộ dạng như giải quyết xong đại sự vậy.

23. Chương 22

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 22

Dịch: Nộ Vãn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Hồng Tảo nghe ra một chút... miễn cưỡng.

Giống như ép buộc mình nhất định phải tới gặp hắn, thấy hắn cho xong chuyện, rồi có thể vui vẻ rời đi, không nghe thấy chút lưu luyến bịn rịn nào.

Hồng Tảo đang muốn đưa ra cách nhìn, bên sân truyền tới tiếng quát to, cắt ngang nàng.

Thì ra thắng bại của tổ ba đã phân, do sư tử biển cái giành chiến thắng.

Sau khi dọn dẹp sơ qua sàn đấu, đội ngũ tổ bốn lên sân.

- Ta kể xong rồi, cô cũng phải kể, ta muốn nghe quá trình quen biết giữa cô và Bồ Lao. –Nhi Hương mở miệng trước nàng một bước.

- Ta và Bồ Lao...

- Phần nào quá ngọt ngào cô đừng kể, ta sẽ ghen! –Nhi Hương cảnh cáo trước.

Nhi Hương không làm bộ làm tịch, khiến Hồng Tảo hiểu ý mỉm cười.

- Lần đầu tiên ta gặp hắn, ta cho rằng hắn là người trong Ma giáo... -Một môn phái quỷ dị trong Võ Lâm Tản Văn từng miêu tả.

- Người trong Ma giáo là cái gì? –Nhi Hương chưa từng nghe nói.

- Là một tà giáo xuất hiện trong sách, không thuộc về danh môn chính phái, làm việc chỉ vì bản thân, buông thả ngang ngạnh khó có thể dùng lễ giáo ràng buộc.

Nhi Hương nghe thì có nghe nhưng không hiểu, gật đầu lung tung, cũng không muốn hiểu rõ lắm.

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân như hắn, vừa cao to vừa cường tráng, đi về phía ta...

Rất dễ có thể hồi tưởng lại.

Lúc mới gặp, hắn mang tới sự rung động, hắn gọi tên nàng với giọng trầm trầm; ánh mắt hắn dõi lên người nàng, còn cả việc hắn bị nàng dùng chổi tre đánh một trận, không tránh không né, bộ dạng không đau không ngứa...

Lần gặp sau, là chân thân hình rồng của hắn, tiếp đó, chính là bước ngoặt sinh mệnh nàng hoàn toàn bất ngờ...

Hồng Tảo rủ rủ nói.

Nói Hà Bá Duyệt Xuyên trần rước dâu; nói vào ngày cưới Hà Giao hiện hình; nói sau Hà Giao là Hồng Long như lửa nuốt chửng nó, nói nàng trầm mình vào biển, Bồ Lao chờ ở đó, đón nàng...

- Vì sao cô vừa nhắc đến Bồ Lao thì sẽ đỏ mặt? –Nhi Hương chỉ vào hai má nàng, không hiểu nàng từ trắng muốt chuyển sang trắng hồng, rồi biến thành màu sắc rất dễ nhìn.

- Bởi vì nghĩ đến hắn, nhớ tới những chuyện vui vẻ. –Hồng Tảo cười khê, cùng câu chuyện ngọt ngào.

- Khi ta vừa nhắc đến Bồ Lao, có đỏ mặt như cô không? –Nhi Hương nghi hoặc hỏi nàng.

- Không. –Hồng Tảo ăn ngay nói thật, chuyện Nhi Hương lúc này kể chỉ có thú vị, trong đó lại không có hơi thở của cô gái mới manh mún tình yêu.

- Chắc chắn có! Là cô cố ý giả bộ không thấy! –Nhi Hương tố cáo.

Hồng Tảo thở dài.

- Cô xác định... Cô thật sự yêu Bồ Lao ư? Khi cô nhắm mắt, hiện lên trong mắt cô là nụ cười hay tức giận? Khi cô đến bên hắn, là càng khát vọng ở gần hay là liếc hắn một cái là được? Khi cô rời xa hắn sẽ nhớ hắn, sẽ lưu luyến không rời hay thờ phào nhẹ nhõm?

- Ta...

Nhi Hương bị hỏi ngược, có vài nỗi lòng chôn giấu quả thật để Hồng Tảo nói trúng.

- Thái độ Bồ Lao đối xử với cô có thể dễ dàng nhìn thấy, ánh mắt lạnh nhạt, giọng điệu lạnh lẽo của hắn, phát sinh trên người ta, ta sẽ vô cùng, vô cùng đau đớn, giống như vài lưỡi dao sắc cứa vào tim, đau đớn dữ dội như bị lãng trì, Nhi Hương, cô thì sao?

- Ế... -Nàng hoàn toàn không có cảm giác, không hề buồn chút xíu nào, nàng đã quen rồi...

Đúng, là quen rồi... chẳng?

- Cho nên ta mới nói, cô và Bồ Lao rất giống nhau, hai người đều khờ khờ, chậm hiểu có chút đáng yêu, có chút... tổn thương người khác.

- Tổn thương người khác?

- Tổn thương người thật lòng yêu thích cô, hy vọng có một ngày nào đó cô có thể tỉnh lại từ trong tình yêu sai lầm kia.

- Đó là ai?

Còn chưa hỏi xong, thì đã bị cắt ngang.

- Các người còn có thời gian rảnh để tán dóc? Trận tiếp theo, người hãy đánh với ta! –Đứng lặng trước mặt hai người là sư tử biển cái. Khi Hồng Tảo và Nhi Hương đang nói hăng say, cuộc tỷ thí vòng thứ nhất đã toàn bộ kết thúc, sắp triển khai vòng thứ hai.

Sư tử biển cái chính là đối thủ vòng này của Nhi Hương. Nhi Hương trừng mắt cô ả một cái.

- Lúc này người hoàn toàn không nhìn thấy cuộc tỷ thí giữa ta và rắn biển sao? Đây là thất sách của người, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta đã xem kỹ càng chiêu thức của người ở vòng đầu, người không thắng nổi ta đâu! Ế này! Sao người không nghe người ta nói hết? –Sư tử biển cái thở phì phì, đuổi theo Nhi Hương đang đứng dậy rồi đi, gào thét đằng sau nàng.

Vừa lên sân, Hồng Y mới hô ‘bắt đầu’, Nhi Hương liền một quyền đánh hôn mê sư tử biển, động tác không hề rườm rà, rồi quay trở lại mép sân.

- Rốt cuộc là ai? –Nhi Hương truy hỏi Hồng Tảo, sốt ruột muốn biết đáp án.

Người thật lòng yêu nàng, hy vọng có một ngày nào đó nàng có thể tỉnh lại từ trong tình yêu sai lầm kia, là ai?

- Cô hy vọng là ai? –Ánh mắt Hồng Tảo ôn nhu, hỏi ngược lại mà không trả lời thẳng.

Nàng không thể can thiệp ý nghĩ của Nhi Hương. Yêu hoặc không yêu, không nên đưa ra đáp án từ trong miệng người khác.

Đó là đáp án chỉ bản thân mình mới biết được.

Một cái tên, một dung mạo, vọt vào trong đầu, nhanh đến mức khiến Nhi Hương còn không kịp suy xét.

Không không không... Sao có thể vọt ra ‘hắn’?! ‘Hắn’ là bằng hữu lâu năm mà!

‘Hắn’ là bạn tốt mỗi lần nàng trở lại Long Hải Thành đều tiện đường rẽ qua, nói vài câu với hắn!

Trong lòng Nhi Hương đấu tranh mãnh liệt, vung bỏ khuôn mặt không nên hiện ra, cố gắng suy ngẫm, rốt cuộc còn có ai quan hệ mật thiết với nàng...

Á, có rồi!

- Là... cá nhỏ ăn bám thích theo bên người cá voi, ăn phù du trên lưng cá voi.

Haizz, Hồng Tảo thở dài.

Băng Di, xin lỗi, ta tận lực rồi. Người, tự giải quyết cho tốt đi.

Trên sân, cuộc chiến vòng thứ hai vẫn đang tiếp tục... Cuối cùng người vào vòng thứ ba, rốt cuộc ra lò. Hồng Tảo, Nhi Hương và Mục cái vừa đánh bại ngao vàng.

Hồng Tảo gặp vận được đặc cách một vòng, nhưng vòng ba nàng không cách nào tránh né nữa.

Ba người là số lẻ, không thể 2vs2, trực tiếp bắt việc, ba người cùng lúc đối chiến, tiến hành ba người hỗn đấu.

Hỗn đấu so với đối chiến khó hơn rất nhiều, lúc tấn công cũng có khả năng bị người khác đánh lén, vừa công vừa thủ, tâm lực hao phí chẳng khác nào đội lên gấp bội.

Lúc này, ba người chia nhau đứng ở ba góc, địch không động, ta cũng không động.

Ai cũng không đoán ra, đối phương sẽ ra tay với người nào trước.

Trong ba người, yếu nhất là Hồng Tảo, nàng giống như con thỏ trắng lao nhăm rùng sâu, tùy lúc sẽ bị sai lang hổ báo vồ tới nuốt sống.

Nét mặt Mặc cái lạnh nhạt, không nhìn ra đầu mối gì, thỉnh thoảng nhìn về phía Hồng Tảo, lại thoáng nhìn Nhi Hương.

Ngược lại ý nghĩ trong lòng Nhi Hương lại truyền đạt rõ ràng trong đôi mắt, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm Mặc cái, cuối cùng 1vs1 với Hồng Tảo, ép Hồng Tảo nhận thua.

Nếu không phải Hồng Tảo cướp Bồ Lao với nàng, điểm này khiến nàng bất mãn, bằng không... nàng chẳng hề ghét Hồng Tảo, thậm chí tán gẫu với nàng còn là việc rất thú vị.

Nhi Hương thiếu kiên nhẫn đầu tiên, nhún mũi chân, cả người bay vọt lên, như mũi tên bắn vọt, một quyền vung về phía ngực Mặc cái.

Mặc cái sớm có chuẩn bị, một tay ngăn quyền của Nhi Hương, một tay giống như vung roi, phản kích Nhi Hương.

Nhi Hương mau chóng đổi công thành thủ, tránh được roi tay, lại quên phòng bị chiếc vòi thứ ba chờ ở đằng sau...

“Á” Nhi Hương bị quần lấy! Vòi cuốn thành từng vòng, cuộn chặt chẽ, Hồng Tảo thấy thế muốn tiến lên giúp nàng giải vây, Mặc cái cười lạnh.

- Ốc còn không nổi mình ốc, còn muốn cứu cô ta? - Năm chiếc vòi bỏ không dùng để đối phó Hồng Tảo còn ngại quá nhiều đó!

Mặc cái vung một chiếc vòi, lao thẳng về phía Hồng Tảo, Hồng Tảo loạng choạng né tránh.

Mặc cái dường như mang ý đùa bỡn, cố ý giảm tốc độ cho Hồng Tảo trốn, thế nhưng lại đuổi sát không bỏ, không cho nàng cơ hội thở dốc, định hao hết thể lực của Hồng Tảo, chờ chơi đã rồi mới bắt nàng. Cô ả đùa như vậy, giỡn như vậy, vô cùng ác ý.

Nhi Hương thấy vậy rất giận dữ, dốc sức muốn giãy dụa, nhưng có một người càng giận dữ hơn Nhi Hương! Bồ Lao.

Đôi mắt ngập máu đỏ như lửa cháy vẫn đang nhồi thêm màu đỏ thẫm, làn da phủ kín vảy đỏ đang căng phồng dữ tợn, ngực phập phồng kịch liệt, phun ra nuốt vào hơi thở giận dữ hừng hực.

Cứ mỗi lần thấy Hồng Tảo bị đụng ngã, hấn lại ghệt thở một lần.

Hấn gầm rú, hấn rít gào, hấn rống đến đau cả yết hầu, nhưng sau khi âm thanh rời mồm lại biến mất không thấy đâu, ai cũng không nghe thấy gì.

Hồng Tảo bị vòi hất ngã, cú ngã này, ngã rất nặng rất đau, không cách nào trốn nữa.

Mặc cái cũng cảm thấy chơi đã rồi, cuốn Hồng Tảo lên, giơ lên giữa không trung, chuẩn bị hất mạnh lên nền đá, đập nàng máu chảy toác đầu!

- A...

Tiếng thét này chẳng phải đến từ Hồng Tảo.

Chỉ thấy chiếc vòi quần quanh Hồng Tảo trong nháy mắt nói lỏng ra, như bị điện giật, đau tê không chịu nổi, run lên bần bật.

Thì ra Hồng Tảo thừa lúc xúc tu dán vào người, dùng sức ấn yếu huyệt của Mực, khiến cô ả đau đớn tê dại.

- Người... -Mực cái tức giận trừng nàng, nghiêng răng ken két. Hồng Tảo thí nghiệm thành công, muốn nhân cơ hội giải cứu cho Nhi Hương, cho nên, nàng thoát khỏi chiếc vòi chẳng những không xoay người chạy trốn, ngược lại định dốc sức chạy về hướng Nhi Hương.

Chạy mau!

Bồ Lao rống lớn, hần ở nơi cao nhất, nhìn thấy vài chiếc vòi đằng sau Mực cái đang rục rịch tiến tới.

Âm thanh rống không thành tiếng, không ngăn cản được mọi chuyện xảy ra tiếp đó...

Chiếc vòi dùng hết sức lực hóa thành roi, hung ác quét về phía Hồng Tảo.

Biển cả xanh thẳm, tóe lên sương đỏ màu máu.

Tựa như ánh chiều tà khi mặt trời xuống núi, một làn đỏ thẫm thoáng hiện rồi lại chợt tắt ngấm, bị nước biển pha loãng.

Mà sắp biến mất trước mắt mọi người, là Hồng Tảo bị chiếc vòi đánh trúng, bay ra ngoài sân...

Ngoài sân, là vực sâu vạn trượng.

Thanh âm hét lên giận dữ, phá nát cổ họng Bồ Lao đã không phải là thanh âm của nam nhân, mà là của loài thú...

Tiếng gầm rống rung trời lúc con thú đang tuyệt vọng, phẫn nộ, thất thổ phát ra.

Hồng Long khổng lồ thay thế hình người, thoát khỏi sự trói buộc của Ngôn Linh!

Hần rống như nổi điên, mí mắt nứt ra.

Sự bạo ngược trong âm thanh đập vỡ mọi vật trong xung quanh mấy trăm thước, từng viên đá cục gạch trong sàn đấu ào ào vỡ tan, bắt đầu từ đài quan sát mé sân đến đá kim cương trong sân, không một chỗ nào may mắn thoát khỏi.

Thậm chí ngay cả ngọn núi chống đỡ sàn đấu cũng nghiêng ngả rầm rầm...

Sụp đổ, đó vốn vụn là chuyện trong nháy mắt.

Càng nhanh hơn chính là Hồng Long gầm gừ không dứt lao vút về phía Hồng Tảo bị vực sâu nuốt chửng, đuôi rồng quẫy mạnh đập tan ngọn núi đang sụp đổ, hủy hoại chúng hoàn toàn, mọi người trong sân trốn tránh tứ tung...

Hồng Tảo đang chìm xuống.

Ở trên lưng là cơn đau bỏng rát như gãy xương tróc thịt. Miệng mũi ngập ngựa mùi máu tanh, nồng đậm đến sặc, chặn hô hấp của nàng.

Tứ chi thật nặng, không cách nào nhúc nhích, thân thể... như muốn bị kéo vào vũng đen càng sâu, càng tối, càng tĩnh mịch...

Trước mắt đang dần mờ lung bồng dư rực cháy lên một chùm lửa, thoát nhìn... thật ấm áp, thật chói mắt.

Lửa?

Không phải lửa, trong biển làm sao có lửa chứ?

Lửa đỏ...

Long... màu lửa đỏ...

Bồ Lao!

Hồng Long khuôn mặt dữ tợn, vừa nôn nóng vừa hoảng hốt, lao thẳng về phía nàng, tiếng gầm rống làm đau tai nàng, vuốt rồng sắc bén như lưỡi hái đuổi kịp trước khi nàng chìm sâu xuống, tóm lấy nàng.

Móng vuốt thô lỗ hải người không hề khiến nàng cảm thấy đau đớn mảy may, nàng như nằm ngửa trên một chỗ êm ái, được nâng niu dịu dàng.

Bồ Lao đuổi kịp tốc độ chìm xuống của nàng, lúc này rốt cuộc nhớ ra cần phải thở dốc, lá phổi nín thở quá lâu hiện tại mới cảm thấy đau đớn.

- Đồ ngốc! Cô là đồ ngốc! –Hắn thu vuốt sắc, khôi phục hình người, duy nhất không khôi phục là nỗi sốt ruột trên mặt, vậy rống đầy mình cùng với sự thấp thỏm bất an nồng đậm.

Thở dốc một hơi, mắng một câu.

- Liều lĩnh với họ làm gì? Cô đánh thắng được sao?

Mắng một lần lại ôm nàng chặt thêm một phần.

- Xương sườn... gãy rồi, đau... -Lúc này không bị Mực cái đánh gãy thì cũng suýt nữa bị hắn ôm gãy.

Bồ Lao lại mắng ‘đồ ngốc’ một lần, giọng vô cùng thấp, tiếng nhỏ dần, không giống như mắng nàng mà là đang mắng chính mình.

Hắn nói lực tay, hai bàn tay vòng sau lưng nàng vận pháp thuật, tạm thời giảm đau cho nàng, muốn chữa trị thật sự vẫn bắt buộc phải dẫn tới cho Hồng Y kiểm tra.

- Ta đã thua... có phải hay không? Bị đánh ra ngoài sân, xem như mất đi tư cách?

- Đừng lo tới cuộc tỷ thí vớ vẩn ấy nữa! Bồ Lao ta thuộc về ai không cần chịu bất kỳ mệnh lệnh của kẻ nào!

Bất kể nàng thắng hay thua hắn vẫn cho rằng, đều là của nàng! Của cô! Của cô! Chỉ là của cô! Ai cũng không cướp được! Hắn chỉ suýt không rống ra như vậy.

- Đáng tiếc thật... -Hồng Tảo nghiêng cổ, tựa vào ngực hắn, gục xuống, trên thực tế, nàng đã không còn sức tự mình ngồi thẳng nữa, sợ hắn lo lắng cho nên cố chống đỡ.

- Ta vốn định quang minh chính đại giành lấy người... cho mọi người tâm phục khẩu phục...

Nàng suy yếu nói, thanh âm vô lực, như thốt nhẹ nhưng giọng nói kiên định.

Cô rốt cuộc lấy tự tin từ đâu?!

Bồ Lao còn tưởng rằng, kẻ không biết nặng nhẹ, không nhìn trước ngó sau, duy nhất chỉ có thể là hắn!

- Nếu thắng thì có thể chứng minh... ta cũng là nữ nhân dũng mãnh cường hãn như trong miệng người... Ta cũng có quyền yêu người giống như các nàng...

Nói được một nửa, Hồng Tảo đã bất tỉnh nhân sự.

Bồ Lao bị hoảng sợ, trái tim như ngừng đập!

- Hồng Y!

Bồ Lao quýnh đến nổi điên, không dám ngừng lại, tăng thêm tốc độ lao về, mồ hôi đổ như mưa, gào rống suốt dọc đường, vang khắp cả biển trời, thanh âm lạnh lạnh gọi suốt tên người nào đó...

- Hồng Y!!!

- Vết thương nhẹ.

24. Chương 23

Hồng Tảo Tác giả: Quyết Minh

Chương 23

Dịch: Nộ Văn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Giọng nói như thiên âm, trong trẻo lạnh lùng, không phân biệt được là trêu chọc hay giễu cợt, nhưng mấy câu nói sau đó không hề khách khí.

-Vết thương nhẹ, không cần nhắc tới. –Một hơi thuốc được phun ra, vắn vít lẫn trong đó.

-Vết thương nhỏ, không chết người được. –Ngạc nhiên cái gì? Thật không thể chịu nổi!

-Ăn thêm hai viên rong biển là sẽ hồi phục trở lại thôi. –Đối với hắn thì ăn uống là phương thuốc tốt nhất.

Bồ Lao cũng không quay đầu lại, hung hãn mắng chửi một đám huynh đệ đang thành thoi kia:

-Đừng nghĩ nàng mạnh mẽ như mấy tên nhà người! Nàng là người! Bị vòi Mực cái đánh bay ra ngoài, lúc nào cũng có thể chết!

Mỗi một tên đều là thần thú, có pháp lực, có vảy rồng, đương nhiên không nghĩ vòi Mực cái có gì đáng sợ!

Nhưng nàng mềm mại xinh xắn thế kia, xương cốt nhỏ nhắn, da thịt tinh tế nhẵn nhụi, giống đóa hoa nhỏ non mềm, cần che chở bảo hộ.

So sánh với mấy tên long tử da dày xương cứng, đập đầu vào tường cũng không hề để lại vết thương nào, nàng hoàn toàn không giống!

Không nhìn thấy nàng phun ra thật nhiều máu sao?!

Nghĩ lại lúc ấy cái vòi quất thật mạnh trên lưng nàng, quăng nàng ra xa, một đòn ấy khiến cho nàng không ngừng nôn ra máu, cũng làm cho sự can đảm của hắn vỡ vụn!

-Ta không sao, miệng các vết thương đều được chữa trị, anh... -Hong Tảo nói mấy câu an ủi, muốn hắn bớt lo lắng, và –bàn tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, giữ thật chắc:

-Cũng đừng ôm mạnh như thế...

Từ khi nàng tỉnh lại, hắn vẫn duy trì một tư thế như vậy, chưa từng thay đổi, cánh tay dài ôm chặt lấy nàng, như sợ nàng bị ai đó cướp đi mất, không cho phép nàng rời khỏi lồng ngực của hắn.

Hiển nhiên, lời khuyên của Hong Tảo cũng không có hiệu quả.

Hắn vẫn như trước, ôm nàng thật chặt.

-Phụ vương cũng chữa khỏi cho nàng ta rồi, tứ ca còn căng thẳng cái gì? –Cửu Long Tử thật khinh thường hành vi của tứ ca đối với vợ.

-Đúng nha, từ đáy biển xông ra một tên nam nhân gào thét ầm ĩ, vẩy đỏ rực toàn thân, ngay cả long nha (răng rồng) cũng đều đột nhiên nhe ra, nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên Hồng Y, giống như muốn đem Hồng Y băm thây vạn đoạn, khiến cho Hồng Y sợ tới mức ngất đi, nên phụ vương phải ra tay, vì tên nam nhân nào đó sắp phát khóc mà trị cho vật nhỏ hắn đang ôm trong lòng...

Ngũ Long Tử cười cười nói chuyện phiếm cùng Cửu Long Tử, dường như không thấy ở bên cạnh, cái tên ‘nam nhân sắp phát khóc’ đang lửa giận ngút trời, trừng trừng nhìn hắn.

-Tứ đệ không khóc. –Đại Long Tử làm chứng cho hắn.

-Là mồ hôi chảy vào trong mắt.

Khi đó, trên trán Bồ Lao mồ hôi chảy cuộn cuộn không ngừng đâu.

-Các người còn muốn nói đến bao giờ?

Hết tên này đến tên kia đem sự lúng túng, hành vi mất khống chế của hắn làm niềm vui!!

Sau khi Bồ Lao thở phò phò nói xong, trước ngực truyền đến một tiếng cười khê, trong trẻo như tiếng chuông reo.

-Ngay cả cô cũng cười? –Lương tâm để đâu rồi?! Hay lương tâm cũng bị vùi Mực cái đánh bay rồi sao?

-Xin lỗi... –Hồng Tảo nghiêm mặt lại, giấu bớt sự vui vẻ, không dám lỗ mãng.

Không phải là nàng táng tận lương tâm còn có thể giấu cợt Bồ Lao, chính là cảm thấy... hắn thật đáng yêu.

Mặc dù có thể tận mắt chứng kiến cảnh đó cũng không khó để tưởng tượng Bồ Lao chịu bao nhiêu giày vò hành hạ...sợ hãi, hoảng hốt, sợ mất đi...

-Trận tỷ thí đó, cuối cùng...là ai thắng? –Hồng Tảo hỏi sang chuyện khác, cũng là giải vây cho Bồ Lao, không cho mấy vị huynh đệ tiếp tục lấy hấn làm trò vui, một mặt khác đây cũng là chuyện nàng quan tâm nhất sau khi tỉnh lại.

-Nên nói thế nào nhỉ? –Trên vẻ mặt anh tuấn trẻ con của Cửu Long Tử toát ra một chút buồn rầu, hắn nghĩ một chút rồi nói:

-Cùng lúc khi cô bị đánh bay, tứ ca vùng ra khỏi Ngôn Linh, sóng âm chấn vỡ võ đài, cự long quấy mạnh đuôi, đánh bay nữ Mực cái đó...

Hồng Tảo rơi xuống, nữ Mực cái bắn lên trên, tốc độ kẻ sau văng ra xa, người trước không bắt kịp.

Muốn thảo luận xem ai rơi khỏi đài thi đấu trước, vẫn còn đang tranh cãi.

-Ý là, ta và Man cô nương đều coi như bị thua? Do đó...Nhi Hương thắng?

-Nhi Hương cũng không thắng. –Ngũ Long Tử lắc lắc đầu, mỉm cười.

-Hả? –Hồng Tảo khó hiểu.

-Lúc đó, võ đài bị đổ sập xuống, khán đài hoàn toàn bị hủy, trên khán đài tôm cua cá tán loạn, ai ai cũng lo chạy trốn... –Ngũ Long Tử đùa nghịch tấu thuốc, trên thân tấu thuốc chớp lên tia sáng bạc, ánh xạ vào trong con ngươi đen láy, nét tiêu ý tỏa sáng lấp lánh.

Hắn im lặng hút thuốc, chậm rãi hít vào, chậm rãi nhả ra, tiêu ý trên mặt càng đậm hơn.

-Nơi nơi đều là con dân của Hải Thành, không cần lo lắng con nào bị thương hoặc ngã chết, vậy mà thí sinh thứ ba thấy khán đài vừa bị phá hư liền nhảy ra khỏi sân đấu, đưa tay đón lấy... –Còn chưa nói xong, Ngũ Long Tử đã bật cười.

-Nàng vậy mà chạy tới đỡ lấy Băng Di. –Cửu Long Tử nói nốt hộ hấn, cười ha ha.

-Đỡ lấy một con dân thân người đuôi cá, là sao ta? Còn sợ con dân bị ngã chết ở Hải Thành hay sao?

Nhi Hương...Ở lúc nguy hiểm, không cần suy nghĩ liền chạy đi cứu Băng Di?

Ý tứ là...

-Nhi Hương rốt cuộc cũng phát hiện ra tâm ý chính mình, biết được Băng Di chiếm địa vị nào trong nàng?

–Hồng Tảo vui sướng hỏi, không nhận được đề cao âm thanh, vô cùng vui vẻ:

-Sao đó thì sao? Hai người bọn họ... biểu lộ tình yêu chân thành, nguyện ý chấp nhận đối phương à?

-Tình cảm chân thành cái gì? Tình yêu cái gì? Ta chỉ thấy hai người đó vẻ mặt cực kì kinh ngạc, thần sắc của người ôm so với kẻ được ôm càng thêm kinh hoàng. –Cửu Long Tử lúc ấy liếc nhìn một cái, thấy sắc mặt Nhi Hương vô cùng phức tạp, tựa hồ so với những người khác, nàng càng không thể hiểu được vì sao mình lại làm như vậy...

-Nhi Hương...thần sắc kinh hoàng? –Hồng Tảo nhú lại đôi mày lá liễu..

-Đúng, thần sắc kinh hoàng, đột nhiên ra tay, đánh vào mặt Băng Di, đánh xong liền bỏ chạy. –Rất không chịu trách nhiệm, không giải thích lí do, càng không nói đến chuyện xin lỗi.

Băng Di đáng thương, miệng đầy máu tươi, thật không biết là chọc ai trêu ai nha...

Hồng Tảo nghe xong, cũng muốn thở dài.

Nhưng mà, ngẫm lại, ít nhất...cũng coi như có chút tiến triển đi, cho dù Nhi Hương ‘thần sắc kinh hoàng’, ít nhiều cũng hiểu ra được một chút.

-Vậy là ba người chúng ta đều bị thua, trận thi đấu này phải kết thúc thế nào đây? –Hong Tảo không khỏi lo lắng.

-Cứ để cho phụ vương ta kết thúc, cô lo làm quái gì. –Bồ Lao nói.

-Đúng đấy, phụ vương ta đã quen thu thập tàn cục rồi, cô không cần lo lắng. –Đại Long Tử nhu hòa nói, chỉ là cười nhẹ cũng đủ sáng bừng cả khuôn mặt anh tuấn.

Mấy vị long tử trên cũng đã trên chán rồi, không quấy rầy hai người nữa, thức thời tìm lý do này nọ rời đi.

-Sau này cô nhất gan đi một chút cho ta nhờ? Biết sợ một chút, không cần quá dũng cảm... Cô cứ dũng cảm kiểu này, trái tim ta cũng sắp nhảy ra ngoài rồi... -Bồ Lao thở dài một hơi, phả vào trong tóc của nàng, cực kì bất đắc dĩ.

Hóa ra, nữ nhân quá dũng cảm, trái tim lo lắng của nam nhân không những giảm bớt mà còn tăng lên gấp bội.

Nhìn nàng dũng cảm bước tới, hần đuổi theo sau, kinh tâm động phách.

Nhìn nàng chiến đấu hăng hái, hần ngồi cũng không yên, dường như hô hấp cũng bị nghẹn lại.

Kính nhờ nàng, ngoan ngoãn, an phận ở bên cạnh hần, để hần bảo hộ nàng, ít ra hần cũng không bị sợ chết khiếp...

-Ta thấy tham gia trận thi đấu đó thật thú vị. –Nàng khẽ cười, ăn ngay nói thật.

Dù sao nàng cũng không phải chịu nhiều đau đớn, trừ việc bị vòi Mực cái đánh trúng, trận đấu chiến thắng vẻ vang, dựa vào kiến thức y lý thắng được cá mập cái.

Nghĩ lại, cũng coi đó là một thành công đi.

-Thú vị cái gì? –Bồ Lao hoàn toàn không ủng hộ! Hần ba lần bị nàng dọa chết khiếp, không thấy hay ho chút nào!

-Ta đời này chưa bao giờ nghĩ đến việc có một ngày, vì tranh giành nam nhân mà ta lên võ đài, so cao thấp cùng một đám nữ nhân. –Bản thân Hồng Tảo cũng cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia, nếu có người nói như thế, nàng chần chẫn sẽ nghĩ đầu óc người ấy bị chập mạch rồi, bệnh quá nặng nên mới nói chuyện hăm hồ như vậy.

-Ta hoàn toàn không muốn để nữ nhân tranh đoạt. –Bồ Lao trề môi, vẻ mặt khinh thường, khi quay về phía nàng thì thần sắc hơi chút giãn ra, nhưng vẫn mạnh miệng nói:

-Chuyện ngu ngốc như thế này, cô đừng làm thêm lần nào nữa, đã biết chưa?

-Không đâu. –Nàng nằm gọn trong lòng hần, ngửa đầu mỉm cười, ôn nhu ngọt ngào.

Ngón tay vuốt nhẹ tóc mai của hần, nàng cười thật ngọt, cười mà đáy mắt rưng rưng lệ, giọt lệ trong veo.

-Không phải là không dám làm như vậy nữa, mà là sẽ không còn nam nhân thứ hai nào khiến ta muốn chiếm lấy, muốn tranh đoạt, tuyệt đối không nhường cho bất cứ người nào khác...

Lời nói, biến mất khi đôi môi hần đánh úp lại, bắt được thanh âm ngọt ngào như vậy, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, cùng với tình ý mật ngọt nhất vừa được thổ lộ.

Một chữ lại một chữ, nuốt vào trong bụng, hóa thành cốt nhục, nuôi nấng tham lam cùng khát vọng của hần...

Nàng không thể nói gì thêm nữa, cũng không cần phải nói.

Kể từ đó như hần, ở khoảnh khắc này cũng trở nên thông minh.

Hoàn toàn hiểu được.

Hiểu được nàng yêu hắn đến mức nào.

Hắn tham lam hôn lại mút nàng, không chút nào khách khí, thậm chí, càng muốn chiếm đoạt nhiều hơn nữa.

Nàng cũng mặc hắn.

Đối mặt với sự đòi hỏi của hắn, nàng đồng ý, nàng đáp lại, nàng cũng đồng dạng khao khát nhìn hắn.

-Cô đang muốn được thưởng đấy à? -Nóng bỏng đến thế? Còn quần quít chủ động hôn hắn, giống con mèo con thè lưỡi ra liếm thức ăn, thật sự là muốn mê hoặc người ta.

-Biểu hiện của ta hôm nay không đáng được thưởng sao? -Nàng kề sát vào môi hắn, một nụ hôn kế tiếp một nụ hôn, vừa thở dốc vừa cười.

Gật hái tiền thưởng, nàng vẫn tận tâm tận lực thực hiện việc này đâu.

-Hành vi không đáng giá, tâm ý lại vô giá, đáng thưởng. -Tuy hắn không có tư cách nói, nhưng ...dùng cảm một cách ngu ngốc cũng không phải là hành vi tốt nha! Không cổ vũ.

-Thưởng cái gì?

Trước khi bịt miệng nàng một lần nữa, hắn cúi đầu khẽ nói:

-Ta.

Phần thưởng này, thật hợp ý nàng.

Linh thưởng đi, lại đây nào.

Hắn đã từng đáp ứng nàng, thỉnh thoảng sẽ mang nàng trở về đất liền, hô hấp không khí trong lành, gặp lại bạn bè cũ.

Lời đã hứa, rốt cuộc cũng phải thực hiện.

Trong lòng Bồ Lao không yên, tràn ngập lo lắng và bất an.

Nếu có thể, hắn hy vọng nàng sẽ không bước lên mảnh đất này lần nữa, không muốn nàng nhớ lại vài thứ chỉ có thể có trên lục địa....

Nhưng là...

-Ta muốn trở về nhìn một chút. -Một ngày, nàng chủ động mở miệng đưa ra yêu cầu.

Trở về.

Tự nhiên là chỉ quê quán nàng sinh ra và lớn lên.

Cho dù không tình nguyện hơn nữa thì Bồ Lao cũng chỉ có thể gật đầu, chọn ngày không bằng bất chợt, hắn mang nàng rời khỏi biển cả.

Đầy ắp trong đầu Bồ Lao là những suy nghĩ lung tung.

Nhờ đâu, nàng nói tiếp một câu:

-Ta không muốn rời khỏi Huyện Xuyên...

Nhờ đâu, nàng nói:

-Ta không muốn trở lại Hải Thành lạnh như băng ấy, ta không về nữa.

Nhờ đâu, nàng mở miệng cầu hắn...

Nên làm thế nào bây giờ?

-Bồ Lao?

Hồng Tảo vén một góc chiếc mũ dệt lên, dưới lớp vải dệt màu xanh nhạt, khuôn mặt nàng hiện vẻ lo lắng, khẽ gọi hắn.

Nàng khó hiểu, từ khi rời khỏi bờ biển, hắn liền trong lòng không yên, hai hàng lông mày nhăn tít lại, thỉnh thoảng cắn môi, vẻ mặt phức tạp, miệng lẩm bẩm.

Bàn tay đang nắm tay nàng luôn vô thức nắm thật chặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hắn...rõ ràng không thoải mái.

Hắn nhanh nhẹn chụp chiếc mũ vải dệt xuống, xác định nó bao trùm hết thấy, không để cho người ngoài nhìn thấy dung mạo nàng.

Bọn họ đi thuyền nhẹ, trôi lững lờ trên sông Duyệt Xuyên.

Trên thuyền có ba người, người lái thuyền, Bồ Lao và nàng, mặc dù vậy hắn vẫn rất cẩn thận, không hề có nửa điểm sơ xuất.

Hắn sợ nàng bị bạn cũ nhận ra, nói chuyện với nhau thật thân thiết, kể lại những chuyện cũ mà hắn không thể tham dự vào, khiến tâm sự nhớ nhà của nàng trĩu nặng.

-Anh có quen với thời tiết khô nóng như thế này không? -Nàng lấy ra khăn tay lau mồ hôi cho hắn.

So với Long Hải Thành, Duyệt Xuyên nóng bức hơn rất nhiều, mặt trời thiêu đốt phía trên, tuy hơi chênh chênh, tòa nhà bên bờ sông đổ bóng xuống mặt sông đem tới chút bóng che, chút mát mẻ nhưng vẫn không thoải mái bằng Long Hải Thành.

Hắn lắc đầu, không nói chuyện, còn đang lo lắng những chuyện không tên.

Hai bên bờ sông, hàng dương liễu xanh biếc, từng cơn gió nhẹ làm cho những chiếc lá mảnh mai như đang khiêu vũ mềm mại, một căn phòng một đình ốc, một cái cây một tảng đá, hai bên làm nền cho nhau.

Trong biển một ngày, nhân gian một năm, đều là tin vịt.

Khi nàng quay trở lại nơi đây, không phải đã qua hơn mười năm, nàng rời khỏi Duyệt Xuyên cũng sắp được một năm, cảnh vật trong thành cũng có chút thay đổi.

-Cái nhà thủy tạ kia, hồi trước hình như chưa có... -Hong Tảo chỉ vào một kiến trúc mới bên bờ sông.

Chỗ ấy...trong trí nhớ là một góc phố nghèo, không lớn, một đám trẻ nhỏ thích nhất là ban ngày thì lăn qua lăn lại bắt bướm, ban đêm thì nằm ngắm đom đóm.

-Phu nhân trước đây đã từng đến Duyệt Xuyên trần? -Người chèo thuyền hỏi.

-Ừ... -Nàng chỉ có thể đáp như vậy.

Nàng nhận ra người chèo thuyền này, hắn họ Hồ, nàng vẫn gọi hắn là Hồ thúc, hắn thích mua hai vò rượu thuốc của nàng, nói rằng buổi tối uống một chén nhỏ sẽ ngủ ngon hơn.

-Nhà thủy tạ xây xong từ nửa tháng trước, phía dưới là đình nghỉ chân, có một con đường nhỏ đi lên từ đường.

-Từ đường?

-Thờ cúng những trấn dân bị mất mạng trong sông Duyệt Xuyên này, hai ngày trước lại vừa có một đứa bé gái bị chết đuối, đứa bé không được nhập từ đường sẽ được đưa vào đây. -Mái chèo bặt sóng, thanh âm mát lạnh, át đi tiếng thở dài của người lái thuyền.

Khi thuyền nhẹ đi đến nhà thủy tạ, Hồng Tảo hai tay tạo thành hình chữ thập, thành tâm cúi đầu.

-Con sông này, bình thường thấy nó yên bình, vậy mà lấy đi không ít mạng người.

-Sông Duyệt ...vẫn thường xuyên xảy ra tai nạn hay sao? -Nàng hỏi.

-Ít hơn nhiều rồi, trước đây vào dịp này, hàng năm nước dâng lên cao nhấn chìm làng xóm, kể cũng lạ, năm nay không bị lụt, nước sông phẳng lặng như mặt gương đồng, còn có thể chèo thuyền kiếm tiền. Hy vọng sang năm cũng như vậy, nước sông yên tĩnh.

25. Chương 24

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 24

Dịch: Nộ Vấn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Thuyền phu cười cởi mở, nói tiếp:

- Trước đây tin rằng trong sông có thần, buổi sớm buổi muộn quỳ bái sông Duyện, cầu xin Hà lão gia mở lòng từ bi, cầu đi cầu lại, cầu tới vẫn là nước sông dâng trào, bây giờ không có người cầu, ngược lại gió êm sóng lặng.

- Người trong thành... không còn quỳ bái Hà lão gia nữa?

- Nào có Hà lão gia gì chứ? Chỉ là một con Hà Giao thôi, mọi người tận mắt chứng kiến, còn nhìn thấy con Hà Giao đó bị Long Thần nuốt vào trong bụng.

Đôi mắt dưới tấm lụa mỏng thoáng liếc về phía nam nhân bên cạnh.

Nếu Hồ thúc biết, con ‘Long Thần nuốt Giao’ đó đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ của ông, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

- Sao phu nhân nghe xong không hề giật mình chút nào vậy? –Chuyện này ông thường xuyên lấy ra để kể, trở thành câu chuyện như thần thoại, du khách từ ngoài tới thích nhất nghe thứ chuyện thần quái này, nghe xong đều sẽ kinh ngạc rất lâu, quả thật ông là lần đầu tiên chờ... cặp vợ chồng bình tĩnh lạnh nhạt đến vậy.

Một người mặt cau có rất hung ác, cả người tỏa ra khí tức ‘bổn đại gia tâm tình rất tệ, đừng chọc ta’, khiến ông ngay cả thử bắt chuyện đều không dám. Một người mặt che kín hoàn toàn, không biết là ra vẻ thiên tiên không muốn cho người ta thưởng thức, hay dung mạo như Chung Vô Diệm, xấu hổ gặp người? Giọng nói ngược lại thanh thúy dễ nghe, hơi quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ ra đã từng nghe ở đâu.

- Giao đó, từ trong sông chui ra ngoài! Còn cao hơn nửa tầng so với Đại Tửu Lô xa hoa ở trấn Đông! Có phải ngài cho rằng ta đang bịa chuyện hay không?

- Không phải, ta nghe xong... ừm, rất sợ, Giao á, trên đời thật sự có? –Nàng rất tận chức trách, hô cao giọng, đem tới ‘phản ứng’ mà Hồ thúc muốn.

- Đúng đúng đúng! –Thuyền phu Hồ thúc nói liên tục ba lần, đầu gật lia lịa.

- Có điều, Hà Giao cũng không tính là gì, con rồng đồ như lửa kia mới khổng lồ, uy vũ...

Kế tiếp, miêu tả có nhiều thêm nữa cũng không bằng nhận biết của Hồng Tảo với ‘con rồng đó’.

Đoạn thuyền phu Hồ thúc bắt đầu tự thuật kia, có Hà Giao, có Long Thần, còn có cô gái số khổ bị ép gả cho Hà Thần, tất cả đan lồng vào nhau tạo thành câu chuyện...

Chuyện mình trải qua, nghe từ trong miệng người khác có đôi chút mới lạ, đó là tình huống thông qua mắt người thứ ba nhìn thấy, ít nhiều cũng có chút không khớp với sự thật.

Chẳng hạn như, Hồ thúc đối với Long Thần ăn xong Hà Giao vẫn không tha cho cô gái số khổ, hành vi cũng độc ác như thế, ép cô gái trầm mình vào biển, Hồ thúc mắng thao thao bất tuyệt rất lâu.

- Mọi người cầu xin Long Thần tha cho nàng ta, ngài hoàn toàn không đếm xỉa, vẫn kiên trì ý định... Chẳng biết đó cũng là một mạng người sống sờ sờ sao... Mọi người khóc vài ngày, trong lòng đều khó chịu biết nhường nào...

Hồng Tảo không cắt ngang cảm xúc kể chuyện của Hồ thúc, im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng đáp lời.

Biết rằng các trấn dân từng buồn thương cho nàng, nàng đau khổ trong lòng, cũng tự trách.

Nàng bình an sống sót, lại không thể gửi tin tức để họ bớt sầu...

Nét mặt của Hồ thúc, rõ ràng vẫn đang trách cứ hần...

- Vị cô nương kia... sẽ không vui khi thấy các người buồn, đau lòng vì nàng đâu. - Hồng Tảo hy vọng các trấn dân có thể thoát khỏi buồn thương, nhưng cũng chỉ có thể khuyên nhủ qua loa.

- Chúng ta biết nàng ta sẽ không trách chúng ta... Nàng là một cô nương tốt, đúng là biết thế mới càng không nỡ, nếu nàng ta còn sống... thì tốt biết bao... - Hồ thúc đại khái cũng cảm thấy cảm xúc đau thương sẽ phá hỏng nhã hứng du lịch của khách, bèn thu lại nỗi bi ai, không dám lưu lại trên mặt quá nhiều.

Cầm chiếc khăn trên cổ lau mặt, thấm hết mồ hôi vào trong khăn, chiếc khăn vừa rời mặt, thì lại là khuôn mặt tươi cười thân thiện.

- Lão gia phu nhân các ngài xem, đó là gác chuông của Duyệt Xuyên trấn, mỗi ngày gõ vang ba lần cố định, vang lần một là trời sáng, vang lần hai là giữa trưa, vang lần ba là ngừng việc về nhà ăn cơm tối... - Thuyền nhỏ tới gần mé thành, Hồ thúc lập tức giới thiệu.

- Hồ... Thuyền phu đại ca, hãy tạm dừng bên bờ đằng trước một lát, được không? - Hồng Tảo lên tiếng trước khi thuyền vào khúc sông ngoặt.

- Phu nhân, ngài muốn làm gì?

- Ta muốn mua hai chiếc bánh, mùi vị của nó khiến ta rất tưởng nhớ...

- Ngài biết hàng thật, bánh của bà bà có thể coi là đặc sản của Duyệt Xuyên đấy. - Hồ thúc lái thuyền, nhanh nhẹn dễ dàng đưa thuyền nhỏ cập bờ, còn chưa đỗ hẳn đã cao giọng nói:

- Tưởng bà bà, khách trên thuyền tôi muốn mua bánh, hai chiếc.

- Có ngay đây.

Một khuôn mặt Hồng Tảo càng là quen thuộc — Tưởng bà bà gói hai chiếc bánh nóng hổi, bước xuống thêm đá bên bờ sông, tốc độ ấy khiến nàng suýt nữa kinh hô, nhắc nhở lão nhân gia coi chừng.

- Chậm thôi chậm thôi, không vội mà. - Hồ thúc cũng không quen nhìn Tưởng bà bà xương khớp thế rồi còn cần chạy sao?

- Nóng đấy, cầm cẩn thận. - Tưởng bà bà đưa bánh tới, thu tiền bánh nàng đưa.

- Cảm ơn. - Dưới khăn lụa, Hồng Tảo lộ nét doanh tròng, ngắm Tưởng bà bà càng già càng dẻo dai, chỉ là tóc trắng hơn, lưng gù hơn, vẫn lòng đầy cảm thán.

Tưởng bà bà ngáy ra, thanh âm này...

- Đi nào, phu nhân lão gia, ngồi cho vững. - Hồ thúc chống mái chèo gỗ, thuyền lại lần nữa rời bờ, xuôi dòng đi xuống.

Tưởng bà bà lững thững bước chân đuổi theo vài bước không chịu dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Hồng Tảo, híp mắt, muốn nhìn rõ hơn một chút...

Bồ Lao nhìn về phía Tưởng bà bà dần nhỏ dần, nét mặt bà, ánh nước trong mắt, còn có sự lưỡng lự như muốn lên tiếng, gọi tên Hồng Tảo, khiến hần hoảng hốt.

Bà ta hình như... nhận ra Hồng Tảo.

Bồ Lao không nhìn được quặp tay, nắm càng chặt lòng bàn tay nàng, giống như sợ ai tới cướp mất vậy.

- Nào, ném thử xem, rất ngon đó. –Hồng Tảo cầm bánh muốn dứt cho hẳn.

Mãi đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Tưởng bà bà đâu, Bồ Lao mới thu hồi tầm mắt, rơi lên chiếc bánh, bấu môi, không cam không nguyện cắn một miếng nhỏ.

Mùi bánh thơm ngát, mùi thơm của vỏ bánh tràn ngập miệng mũi.

- Chả ra sao cả. –Hừ, lại cắn miếng thật to.

Hắn có chết cũng không khen nó ngon, không muốn nàng vì thứ bánh này mà dâng lên ý niệm muốn ở lại nơi đây...

Hồng Tảo cho rằng vị bánh có thay đổi, cảm về, cũng ném thử một miếng, vẫn là mùi thơm trong ký ức mà...

Có lẽ, không hợp khẩu vị của Bồ Lao thôi.

Dẫu sao biển cả và đất liền, đồ ăn, cách chế biến quả thật khác biệt khá lớn. Nàng không ép hẳn phải thích theo nàng, tự mình lẳng lặng ăn bánh, mùi bánh thơm ngon đã lâu, ăn ngon đến độ mặt mày rạng rỡ, vẻ mặt thỏa mãn. Thuyền phu Hồ thúc thấy vậy, thật không đáng cho tiểu phu nhân. Tính tình vị đại lão gia kia, có phần hơi xấu thì phải? Từ lúc vừa lên thuyền, đã bày ra vẻ mặt giống như ai nợ hẳn mười vạn tám ngàn lượng vậy.

Tiểu phu nhân vài lần nói chuyện với hắn, hắn để ý hay không để ý cũng là mấy từ đơn âm đơn giản như ‘hừ, ờ, xì’, tiểu phu nhân tính tình tốt, chỗ nào cũng nhường nhịn, chỗ nào cũng dung túng, nhưng người ngoài cuộc như Hồ thúc đã mau không nhìn nổi nữa rồi!

Ở bên ngoài, ngay cả giả bộ ân ái đều không muốn, về đến nhà, nào có khả năng đối xử tử tế với phu nhân chứ?

Ông bắt đầu đồng cảm với tiểu phu nhân...

- Hoa sen nở đẹp quá, người mau xem. –Tiểu phu nhân như đàn gảy tai trâu, chỉ vào một luống sen dẫn nước sông để gieo trồng, tràn đầy tiếng cười, đáng tiếc, tiên sinh đại lão gia chỉ ồm ừ... không, là ờ một tiếng.

- Lúc về nấu ít canh hạt sen cho người uống, hạt sen tốt, mát gan bổ thận, ngừa tiêu chảy, hạ tâm hỏa.

Trở về nấu canh hạt sen?

Câu này thoáng khiến Bồ Lao vui vẻ hơn, đôi môi bặm vào hơi giãn ra.

Không vì một bát canh hạt sen, mà vì cái ‘trở về’ của nàng.

Có nghĩa là, nàng sẽ theo hắn ‘trở về’, đúng không?

- Thuyền phu đại ca, phiền toái người cập bờ ở đằng trước, chúng ta xuống đi một đoạn đường cho khuây khỏa. –Hồng Tảo nói, hai bên bờ sông đắp một con đường nhỏ chừng hơn chục thước, tiện cho thuyền cập bờ có thể lên xuống, bên con đường khúc khuỷu, cũng đang có người chờ lên thuyền.

- Được.

Hồ thúc làm theo lời, khua mái chèo, quãng dây thừng móc vào cọc gỗ phía trước, làm vững thân thuyền, rồi xuống thuyền muốn đỡ tiểu phu nhân. Đại lão gia mặt thộn gạt tay ông, đổi vị trí, chặn ngang ở giữa, Hồ thúc ngay cả góc áo nàng đều không chạm tới.

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng rời thuyền, từ con thuyền nhỏ chòng chành bước lên con đường nhỏ, không hề thấy chút chông chênh nghiêng ngả nào.

Động tác rất linh hoạt nhưng khuôn mặt lạnh kia khiến Hồ thúc thật sự không nhìn nổi.

- Vị lão gia này, đừng trách lão Hồ lắm miệng, thái độ của ngài với phu nhân thật sự cần phải thay đổi, hai vợ chồng ra ngoài chơi, vui vui vẻ vẻ, hài lòng thỏa dạ, không phải rất tốt sao? Nghiêm mặt, không để ý

tới phu nhân, coi chừng phu nhân tức giận, thu dọn hành lý về nhà mẹ đẻ đó. –Không phải Hồ thúc trù ẻo, mà là nói ra tình huống xấu nhất.

Dạy dỗ Bồ Lao xong, thuyền con lại chở đầy đợt khách tiếp theo, gỡ dây thừng rồi lên đường.

- Nhân loại giống đực kia... đang dạy dỗ ta sao? –Bồ Lao thộn ra rồi cuộc hoàn hồn.

- Ngay cả Hồ thúc đều nhìn ra sự không vui của người. –Nàng dặt tay hấn đi tới con đường nhỏ, bước lên đường gạch.

- Nếu hôm nay người không tiện lên đất liền có thể nói thẳng cho ta biết, ta chỉ nói ‘muốn về lại một lát’, chẳng phải bắt buộc là hôm nay, ta có thể chờ khi người rảnh rỗi, cũng có tâm tình muốn du ngoạn, rồi cùng đi với người.

Nàng không hề nổi giận, khẽ khàng nói, cho rằng hấn không vui là xuất phát yêu cầu đột ngột của nàng.

- Ta... không phải... Chắc! Không liên quan tới điều đó...

- Nếu không, liên quan tới cái gì?

Nàng hỏi hấn lại bậm môi không nói lời nào.

- Hãy theo ta đi một nơi nhé, chỉ cần tới một chỗ nữa là được. –Giọng điệu của nàng, như có sự mắc nợ ‘xin lỗi, hãy nhẫn nại thêm chút xíu nữa thôi...’.

Phương hướng nàng đi, tác động tới ký ức của hấn.

Đường số 7, rẽ trái, khúc quẹo thứ hai... đi thẳng rồi lại đi thẳng... Lúc trước hấn từng đi qua con đường tương tự.

Vì tìm ‘táo đỏ’.

Lên giữa sườn núi, nhìn thấy một ngôi nhà trúc, tươi, phơi nắng, hun sấy, hoặc là bật cười ngọt ngào, ôm vào mềm mại, đều có.

Khu vườn kia, vẫn xanh tươi như trước. Từng chuỗi quả vẫn nặng trĩu như vậy. Hấn ở ngay nơi này, lần đầu tiên gặp nàng.

Căn phòng vẫn còn đó, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, trang trí bên trong vẫn không thay đổi, như có người cư ngụ vậy, sạch sẽ ngăn nắp.

Vườn được thảo xung quanh vẫn tươi tốt xanh um, không thấy nửa gốc cây héo, đất vẫn hơi ẩm thấp, cỏ dại diệt sạch, cây thuốc sinh trưởng cực tốt, những gốc đang thời kỳ ra hoa, nở bùng rực rỡ.

Điểm khác duy nhất chính là, thêm một nấm mồ.

Nàng gỡ khăn che mặt, đi tới gần nhìn kỹ, không ngờ lại là mộ của nàng.

Bia mộ viết tên, ngày tháng năm sinh của nàng.

Trước mộ, một mâm hoa quả, một ly trà xanh, một nén hương thơm đã sắp cháy hết, hiển nhiên, ngôi mộ cô đơn ở chỗ này không hề bị lãng quên.

- Mộ của ai? –Bồ Lao đi tới gần, nhìn thấy tên trên bia mộ, liền trợn trừng mắt.

- Ta ở đây đã là một người chết rồi. –Nàng không bất ngờ, nhưng không ngờ... trấn dân lại dựng mộ cho nàng.

Có quá quá nhiều trấn dân tận mắt chứng kiến nàng trầm mình xuống biển, nàng tin rằng, sau sự việc họ từng ra biển tìm nàng, hy vọng sống có thể thấy người, chết có thể thấy thi...

Không biết tìm bao nhiêu lần, thất vọng bao nhiêu lần, họ mới bằng lòng tiếp nhận sự thật.

Nàng nhìn xung quanh gia viên của mình một lần nữa, từ mỗi gốc cây ngọn cỏ nơi đây đều có thể cảm nhận được sự yêu thương và nhung nhớ của các trấn dân dành cho nàng...

Cuộc đời ngắn ngủi nàng sống ở Huyện Xuyên trấn không hề sống uổng phí.

Nàng hít sâu vài hơi, ngửi mùi thơm của vô số thảo dược, cây cỏ quen thuộc cùng hơi bùn đất, coi như làm lần hành hương cuối cùng.

- Chúng ta về đi thôi.

Nàng nói, lúc chuẩn bị đeo lụa mỏng thì nhìn thấy đôi lông mày hấn khẽ động.

Nét mặt kia giống như vui mừng, như kinh ngạc, như...

Như trút được gánh nặng.

Nàng nhìn hấn, một tia thanh minh, một chút linh ngộ như ánh rạng đông chợt ló ra.

- Từ sau khi người lên bờ, rầu rĩ không vui, như có suy nghĩ, mắt húng, sẽ không phải là... giận dữ chứ?
-Nàng thử dò hỏi.

Khi hấn bặm môi, vẻ mặt 'chưa đánh đã khai', thì nàng biết, nàng hoàn toàn đoán trúng.

- Người sợ ta... về Duyệt Xuyên một chuyến thì sẽ không muốn rời đi? -Nàng lại đoán bừa.

- Sao cô lại biết? -Hấn còn chưa nói cái gì mà!

Bởi vì người quá dễ dàng bị nhìn thấu...

Hồi tưởng lại sự khác thường của hấn trên suốt chặng đường, rốt cuộc đã tìm được lý do.

Thảo nào, lúc giới thiệu cảnh đẹp của Duyệt Xuyên, hấn khinh thường, rầy rà:

- Hừ, Long Hải Thành đẹp hơn!

Thảo nào, lúc dứt món ngon Duyệt Xuyên, hấn dè bủ, nói:

- Thứ này có gì mà ngon?

Hấn chính là cố ý hạ thấp Duyệt Xuyên, không để cõi lòng nàng sinh ra nổi nhớ nhung mà thôi.

Long Tử này thật là...

Nàng suýt nữa bật cười, không biết nên giận hay chán nản.

- Ta từ đầu tới cuối chưa bao giờ nghĩ như vậy. -Cuối cùng, nàng cười khẽ, than nhẹ, rồi lắc đầu.

Chưa từng nghĩ tới, bước lên Duyệt Xuyên bắt đầu lại cuộc sống.

Chưa từng nghĩ tới, rời khỏi Long Hải Thành, rời xa hấn.

Thật sự chưa từng.

- Về Duyệt Xuyên, đơn thuần chỉ là hoài niệm với mảnh đất này, hy vọng trở về thăm người quen cũ sống tốt hay không thôi. -Nàng thậm chí ngay cả gặp lại chào hỏi trấn dân Duyệt Xuyên đều không có ý định.

- Ta không biết người sẽ lo lắng, nếu biết ta sẽ không trở về rồi...

- Ta lo cô 'so sánh', lo cô sẽ hối hận. -Bồ Lao thở phào, có lẽ là an tâm mới dám thẳng thắn.

- Sợ cô 'so sánh' đồ ăn, 'so sánh' số lượng bằng hữu, 'so sánh' nhanh chậm nhiều ít — lấy Duyệt Xuyên trấn và Long Hải Thành để so bì, phân ra cao thấp, sau đó quyết định... ở lại nơi cô quyến luyến hơn.

26. Chương 25

Hồng TảoTác giả: Quyết Minh

Chương 25

Dịch: Nộ Văn Thiên

Biên: Tiểu Yêu Tinh

Nguồn: tangthuvien

Sợ đồ ăn của thành trấn nhân loại nhiều hơn thành biển.

Sợ bằng hữu nàng bận tâm ở thành trấn nhân loại nhiều hơn vài ba con cá nhỏ ở thành biển.

Sợ nàng tràn ngập hồi ức với Duyên Xuyên...

- Chẳng phải ta từng nói ta muốn ở cùng với ngươi, ngươi ở đâu ta cũng ở đó. – Lời thổ lộ lúc ấy, nàng phải vận đủ dũng khí, lẽ nào, hắn nghe qua rồi quên luôn sao?

- Lời cô từng nói ta toàn bộ đều nhớ. Chỉ là... -Sợ.

Nàng dùng cái ôm cắt ngang lời hắn.

- Ngươi đó, đừng bận tâm lo nghĩ làm gì. –Giọng điệu vô cùng yêu thương.

Hai cánh tay vòng qua hông hắn, dán chặt, không một kẽ hở.

Nàng ở trong lòng hắn, khê mở lời:

- Nếu ta rời xa ngươi, một mình ở lại Duyên Xuyên, nhất định là bởi vì ngươi nói cho ta biết rằng, ngươi không thương ta, không muốn ta, không muốn nhìn thấy ta nữa, dùng nét mặt lạnh nhạt như khi đối xử với Nhi Hương, giọng điệu sắc nhọn, khiến ta thương tâm tuyệt vọng, ta mới có thể dứt bỏ ngươi, rồi đi không thèm ngoảnh đầu lại.

- Sẽ không có ngày như thế! –Câu trả lời của hắn, giống như cái ôm lúc này, lực đủ mười phần, gần như muốn ôm nàng vào sâu trong ngực hắn:

- Tuyệt đối sẽ không đâu!

Tuy rằng lời hứa của nam nhân cần tốn thời gian mới có thể chứng minh, chẳng phải dựa vào ai hô to thì kẻ đó sẽ không nuốt lời.

Nhưng nàng lại vui lòng tin tưởng hắn, vui lòng cho hắn cơ hội, vui lòng cầm tay hắn cùng nhau đi đón nhận, đi nghiệm chứng lời cam đoan của hắn.

- Vậy thì ngươi còn sợ gì nữa chứ?

Việc đi hay ở của nàng đều quyết định bởi hắn.

Nếu hắn đối xử nàng không tốt, nàng mới có thể rời đi.

Nàng đã nói rất rõ ràng rành mạch.

Muốn giữ nàng lại, thì phải quý trọng nàng, thương yêu nàng, nàng sẽ đáp lại tình yêu của hắn, không hề giữ lại, ngược lại, không quẩn quýt, không ỷ lại, vĩnh viễn không gặp lại, nàng không làm được.

Hắn, còn sợ cái gì nữa chứ?

Nàng giao quyền lựa chọn vào tay hắn!

Bồ Lao giống như một hơi nuốt hết mười mấy lọ Định Tâm Hoàn (thuốc an thần), cả người vững vàng, rốt cuộc lộ ra lúm đồng tiền.

Hừ hừ hừ, hắn sẽ rất rất tốt với nàng, tốt đến độ nàng không nỡ rời khỏi hắn, tốt đến mức không có ai có thể vượt qua hắn!

- Hơn nữa ta còn muốn nhìn xem Nhi Hương và Băng Di cuối cùng sẽ có tiến triển thế nào nữa mà... -Nàng cười ra tiếng.

Vỡ kịch oan gia kia, còn phải tốn thời gian.

- Băng Di thật ngốc, tìm một nữ nhân ôn nhu đáng yêu thì không cần chịu khổ rồi. –Bồ Lao cười tươi rói.

Theo lời lữ rùa con kia nói, mấy ngày trước, hai tên kia tán gẫu đang yên đang lành ở ngoài Dược Cư, đột nhiên Nhi Hương áp tới hôn miệng Băng Di.

Hôn xong, Băng Di còn chưa nêu ý kiến, Nhi Hương lại vẻ mặt tiếng sét giữa trời xanh, vung thẳng quyền tới, suýt nữa đánh gãy mũi Băng Di...

Xem ra, trước khi Nhi Hương hoàn toàn tiếp nhận ‘vách ngăn tình cảm khác thường’ của mình với Băng Di, Băng Di phải ăn nhiều đồ bổ, luyện cường tráng hơn chút đỉnh.

- Không biết là ai còn từng ghét nữ nhân ôn nhu đáng yêu cơ. –Nàng liếc xéo hắn.

- Nữ nhân, cứ ôn nhu đáng yêu là tốt nhất. –Hắn hiện tại rất có cảm xúc.

Giống như nàng, mới tốt.

Ôn nhu chút xíu, đáng yêu chút xíu, dịu cảm chút xíu, cố chấp chút xíu, khờ khạo chút xíu, tất cả cộng lại thì đã đủ rồi.

- Còn nữa, ta ghét đồ ăn ở Long Hải Thành, bằng hữu ở Long Hải Thành cũng càng lúc càng nhiều. Sau này, có lẽ càng sẽ có bạn mới gia nhập... Ngư Cơ, Duyên Duy, còn có cả Tham Oa... -Đôi mắt nàng theo hai chữ cuối liền sôi nổi phấn chấn, sáng rực lên.

- Cô việc gì phải sùng bái cây sâm kia đến vậy? –Bồ Lao nhớ tới chuyện này rất là bất lực.

Không sai, Hồng Tảo sùng bái Tham Oa, vô cùng, vô cùng sùng bái...

Làm mũi cây sâm nhỏ kia sắp héch lên tới tận óc Long Hải Thành.

- Người không hiểu đâu, ‘Linh Sâm’ với Hoàng Phủ thế gia chúng ta mà nói, giống như là Thần! –Nét mặt Hồng Tảo vô cùng tôn kính, nhắc tới Tham Oa, chỉ suýt nữ không quỳ gối xuống, bày tỏ sự kính trọng cao thượng nhất.

Đúng, hắn thật sự không hiểu, chẳng phải chỉ là một loài cây thành tinh thôi sao?

- Trong y thư, ghi lại rất nhiều thần tích về Linh Sâm, ta không ngờ được, cuộc đời này lại có may mắn quen biết với Linh Sâm, còn cầm tay nàng, làm bằng hữu với nàng... -Đây là điều con cháu nhà làm thuốc cầu còn không được, nói đến linh thảo, tiên dược, khuôn mặt nàng liền tỏa sáng, hắn ngay cả ghen đều lười.

- Đúng đúng đúng, linh sâm tốt, linh sâm tuyệt vời... -Không tranh luận với nàng nữa, nàng thích thì được rồi.

Hắn đỡ vai nàng, nàng vòng tay qua hông hắn, chiếc bóng trên bãi cỏ xanh lồng cùng một chỗ, hết như chim liền cánh không thể bay lên bằng một cánh, ắt phải hai bên song song mới có thể bay cao.

Quyết tâm làm bạn của nàng với hắn mãnh liệt biết bao, Bồ Lao rất chậm hiểu, có lẽ còn chưa phát giác, nhưng Hồng Tảo thì khác, hết thấy những điều nàng làm, là rõ ràng dễ khám phá như thế.

Thuốc trường sinh Hồng Y điều chế ra nàng đã uống, bỏ qua mấy đời luân hồi.

Chỉ vì ở lại bên người hắn.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác:

Bắt nguồn từ trong bụng, tiếng tim đập nho nhỏ theo quy luật kia, lại tồn tại chân thực.

Hồng Y nói, nhân loại mang thai rồng, khả năng đẻ Long tử sống sót... bằng 0.

Không chỉ là thời gian mang thai dài, so sánh với mười tháng mang thai của nhân loại, khoảng thời gian kia, quả thật dài đến kinh người.

Hơn nữa, kích thước ấu thai Long tử lớn gấp mấy chục lần thai nhi nhân loại, cơ thể mẹ muốn thừa nhận, không thể chỉ dựa vào nghị lực hoặc kỳ tích.

Thuốc trường sinh có thể dễ dàng gánh vác trọng trách nặng nề này...

Nhìn về phía Bồ Lao tươi cười rực rỡ, niềm vui không hề che giấu, nàng liền cười yếu ớt theo hắn.

Bỏ đi, trước tiên đừng nói.

Bằng không kẻ thích lo nghĩ như hắn lại suy nghĩ lung tung, bắt con bò chui qua lỗ kim, thậm chí đi tìm Hồng Y gây phiền phức — nếu để hắn biết, Hồng Y định chờ ngày thích hợp, mổ bụng nàng, lấy thai rỗng ra, rồi khâu lại...

Nàng sợ, bị mổ thành hai đoạn trước, là Hồng Y.

Lần trước, Hồng Y hảo tâm chữa tật không nước mắt cho nàng, khiến cho nàng hai mắt đầm lệ vài ngày, làm Bồ Lao nổi điên, suýt nữa chặt Hồng Y nấu canh cá...

May mắn thay, sau việc đó Hồng Y quan sát, chẩn trị đủ kiểu, xác định nàng không sao, thề rằng nàng ngọc thể an khang, đầu óc khỏe mạnh, không có nửa điểm di chứng, mới tránh bị Bồ Lao làm thịt...

Nàng đã rất áy náy, lần này cũng không tiện để Hồng Y đối mặt với Long Tử cuồng bạo quá nhanh.

Tạm thời gạt Bồ Lao vậy, ha ha.

Bây giờ lo nghĩ, còn quá sớm.

Nàng mặc cho hắn ôm lấy nàng, trở về ngôi nhà rộng lớn xanh thẳm kia.

Hoàng Phủ Hồng Tảo, trên đất liền đã trở thành một ụ đất vàng.

Ở sâu trong đáy biển, bắt đầu cuộc sống mới...

()

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-cao-thanh-thu-luc-long-tu-chi-cuon>